

halatları kesince

nesrin-kemal ayata



halatları kesince

nesrin-kemal ayata

Kemal Ayata

1957'de İstanbul'da doğdu.

1977'de Alman Lisesi'ni bitirdi ve Nesrin'i sevdi.

1981'de Boğaziçi Üniversitesi'nden mezun olduğunda onunla evliydi.

Babasıyla üniversite yıllarında kurduğu aile şirketinin 30 sene sonunda satılmasıyla halatları kesti.

Nesrin Ayata

1958'de Bozüyük'te doğdu.

Eskişehir Süleyman Çakır Lisesi'ni bitirdi. Boğaziçi Üniversitesi'nde Kemal'i ve denizi sevdi. 1983'te

Pınar'ı doğurarak ailesini genişletti. 10 senelik tekstil işini kapatarak

2007'de halatları kesti.

www.pank.biz

yapım

Ofset Yapımevi

teknik yapım sorumlusu

Sermet Tolan

tasarım

Ceylan Şahin

cilt

Ofset Yapımevi

bizimle dolaşmak için:

www.pank.biz

bize ulaşmak için:

sypank@gmail.com

halatları kesince nesrin-kemal ayata

1977 senesiydi.

Boğaziçi Üniversitesi yıllarındayız.

Nesrin'le flört ediyoruz.

Bebek'te elele yürürken demirli teknelere hayran hayran bakıp, "Acaba bir gün bizim de bir teknemiz olabilir mi?" diye hayal ediyoruz.

Ulaşılmazdı bu hayal o zamanlar. Uzunca olduğunu varsaydığımız bir yaşamın daha ilk basamaklarındayız. Evleneceğiz, ev kuracağız, çocuğumuz olacak. Arabamızı alacağız. Ondan sonra da "Ekmek Parası" düşüncesini atlamış olmalıyız ki tekne almak gündeme gelebilsin. Yani çok uzaklardaydı bizim tekne hayalimiz.

1980'de evlendik. Pınar'ımız 1983 senesinde dünyaya geldi. İlk on sene içinde de çıkılacak basamaklar yavaş yavaş azaldı ve 1990 senesinde ilk teknemizi aldık. "DENO".

6 metre boyunda, banyo küvetinden hallice, polyester bir yelkenliydi Deno. Elektrikle çalışan tek ekipmanı bir adet 12 V ampul idi. 9 beygir içten takma dizel makinası vardı. Minik bir piknik tüpü ocak ihtiyacımızı görüyor, 40 litrelik su deposu ile bir lavabo da yemek ve bulaşık işlerini kolaylaştırıyordu.

Kamarada karşılıklı iki yatak vardı. İkisinin arasına tahta parçalar konunca Pınar ile beraber üçümüz yatarдық. Tekne uyuma konumuna geçtiğinde içerde ayakta duracak yer kalmazdı.

Navigasyon aleti olarak sadece bir manyetik pusula mevcuttu. Başka hiçbir yardımcı ekipman yoktu. Derinlik, el incesine bağlı bir kurşun (iskandil) ile; sürat göz kararıyla; rüzgar ise çarımh tellerindeki tüylerin ve teknenin bayılma durumuyla ölçülebiliyordu.

Haa, bir de tuvaleti vardı. İçeri girebilmek için duvarları vazenliyordum. Çıkabilmek ise daha zordu. Nesrin'in tirbuşonla yardımı gerekiyordu.

İşte böyleydi bizim "Deno"muz. Ama bizim ilk göz ağrımız, yerlere göklere koyamadığımız, denizle ilk tanıştığımız, birlikte harika günler geçirdiğimiz ve hala unutamadığımız bir parçamızdı. Halen Kalamış'ta bağlı duruyor. Arasına gidip bakıyor, hatırını soruyor, gönlünü alıyoruz.

Satın alınma hikayesi de ilginçtir.

1990 senesi Mayıs ayı. Körfez savaşı henüz başlamamış. Ben yavaş yavaş kurtlanmaya başlamışım, Yelken Dünyası dergisindeki satılık tekne ilanlarına bakıyorum.

Satılık Polimarin Scorcher 6, Ataköy Marina'da. Fiyatı da ucuz.

Atladım gittim tekneyi görmeye. Marina görevlisi beni tekneye götürdü. Bir de ne göreyim? Teknenin içi yarıya kadar su dolu. Suda Coca-Cola şişeleri yüzüyor. Bumba kırık. İçeriye atılmış. Yani durum berbat. Moral bozukluğunu anlatamam. Arabaya doğru yürürken görevli bir başka tekneyi göstererek "Bu da satılık isterseniz." dedi. Hayallerimin paramparça olduğu bir anda çok bir şey ifade etmedi bu söz bana. Şöyle gözucuyla bir bakış fırlattım, durmadım bile teknenin önünde.

Marina görevlisi "Resepsiyona gidelim, sahibinin adını, telefonunu alın" diye ısrar ediyor. Onu kırmayayım diye gittim ve sahibinin ismini, telefonunu, nerede çalıştığını öğrendim. Yazdığım kağıdı da bir yere attım, unuttum gitti.

Körfez savaşı başladı. Aile şirketimiz de krizden nasibini alınca, bizim hayal de ertelenmek zorunda kaldı. Yaz sonunda Bodrum devremülkten dönerken Denizli'ye, Selçuk'lara uğradık. Selçuk benim kardeşimden yakın arkadaşım. O sırada aklıma geldi ki Ataköy Marina'da görevlinin bana göstermek istediği teknenin sahibi Selçuk ile aynı şirkette çalışıyor. Ama ne adamın ismini hatırl-

hıyorum, ne telefonu var, hiçbir bilgi yok. Sadece aklımda kalan şirketinin ismi. “Selçuk,” dedim, “Senin tekne sahibi olan ve satmak isteyen tanıdığın biri var mı şirkette?”. “Tabii var.” dedi. “Çok yakın arkadaşım ve İstanbul’da. Neden?” Bunun üzerine olayı anlattım. “Hemen telefon edelim.” dedi. Ondan sonrası çabuk gelişti. Bir hafta sürmedi. Biz Deno’nun yeni sahibi olmuştu.

İşte o anlarda Dünya Seyahati hayalimiz oluştu.

Tekneyle dünya seyahatine çıkacaktık. Ama bu “Bir gün; İnşallah!” ile biten bir temenninin ötesinde olmalıydı. Yoksa bir rüya olarak kalırdı. Ama bizim için bir hedef olacaktı. Hedef olması için de tarihi olmalıydı.

Hayalimizi 2005 senesine oturttuk. Tam 15 sene sonrasına.

Söylerken kolay, yazarken de çok kolay. Ama bir düşünün; bugünden tam 15 sene sonrasına bir hedef koymayı. 2008 yılındayız. 2023 senesi ne kadar uzaklarda değil mi?

2007 Senesi 30 Temmuz’da başladığımız Dünya seyahatinin ilk tohumları işte böyle atıldı.

Sonra ne mi oldu?

Yeni basamaklar vardı çıkılacak. Başladık onları azaltmaya. Deniz’deki tecrübemiz fazlaşmaya başladı yavaş yavaş. Tekneler büyümeye başladı yavaş yavaş. Ekonomik rahatlığımız artmaya başladı yavaş yavaş.

Baktık ki hayalimiz yakınlaşıyor, zamanımız ise azalıyor. Yapılması gereken bir sürü iş var. Öncelik Pınar’ın. Hayat yolunu çizmiş olması lazım. Aile şirketinin bana ihtiyacı olmaması lazım. Seyahatimizi yapacak kadar aylık gelirimiz olması lazım. Evimizi kapatmamız lazım. Dostlarımızdan ve ailemizden ayrılmamız lazım.

Yeni bir hayat tarzına geçmek, pek de kolay değildi doğrusu. Gerçekten, ama gerçekten, gönülden isteyince ve ulaşmak için vargücünle çalışınca oluyor. Buna inanıyorum.

Pınar üniversiteyi bitirip New York’ta doktora programına başladı. Aile şirketimiz hepimizin kararı ve başarılı bir operasyonla Amerika’lı bir şirkete satıldı. Dördüncü tekmemiz PANK dünya seyahati yapmak amacıyla satın alındı ve ona göre donatıldı.

Bütün taşların yerine oturması 2007 senesinde oldu. Yani iki sene gecikmiştik. Ama önemli olan hedeflenen tarihi tutturmak değil ki.

Önemli olan bir hedefin ve de tarihinin olması. Biraz daha ilerletelim. Sadece bir değil, yakın, orta ve uzak hedefler olmalı ve hepsinin de belirlenmiş bir tarihi bulunmalı. Zaman içerisinde hedeflerin niteliği veya tarihleri değişebilir. Farketmez. Önemli olan hedeflerin varolması, tarihlerini koymuş olmak ve o hedeflere doğru durmadan yürümek, onlara durmadan yaklaşmak.

İşte bu büyük hayal, daha doğrusu hedef 30 Temmuz 2007 akşamı saat 20'de başladı. Sevenlerimizden 30 kişi civarındaki bir topluluk, duygusal yoğunluk içerisinde bizi Ataköy Marina'dan uğurladı.

Ambarlı açıklarına geldiğimizde hava kararmıştı. Telefonlar çalışıyor, gerek yolcu edenler, gerek gelemeyenler iyi dileklerini bildiriyorlardı. Herşey çok güzeldi ama ben kendimi çok kötü hissediyordum. Cüneyt ile telefonda konuştuk. Ruh halimi anlatınca, dedi ki “Yaz! Hissettiklerini yaz. Ben de 6 sene önce yola çıkarken ilk gün hissettiklerimi yazmıştım. Seneler sonra okuyunca ne kadar farklı duygular içinde olduğumu anladım. Otur, üşenme yaz.”

Cüneyt çok yakın dostum, Yeni Zelanda'da kader ortağım ve deneyimli gezgin. Bir bildiği vardır ve de doğrudur. Peki dedim ve laptop'ta bir word dosyası açtım, başladım yazmaya. Kendim içindi yazdıklarım.

Sonra içimdeki ben, beni dürttü. Dedi ki bunu kendine saklama! Sevdiklerine, sevenlerine gönder. İçimdeki benim de bildiği vardır ve doğrudur. Açtım e-mail programını. Çat, çat seçtim güzel insanları ve gönder komutuna bir tık. Gidiverdi herkese.

Sonra olanlar oldu. Buyrun bakalım:

Çıktık işte.

Kestik halatlarımızı ve çıktık.

Sorsanız cevap hazır. "Karmaşık duygular içindeyim."

Bir iki duygu sözcüğü, falan filan.

Yıllardır özlenen hayal, sonunda kavuştuk v.s..

Ne kadar mutlu, insanın hayallerini gerçekleştirmesi ıvır, kıvır, zıvır.

Yalan hepsi yalan.

Yavru Kutup Ayısı nasıl güzel ifade etmişse, işte aynen öyle ve tek kelime ile:

Korkuyorum Ulan.

Bal gibi korkuyorum işte.

Bilinmeze yolculuk.

Macera mı? Ben maceracı değilim ki!

İspat mı? Neyi ki? Niye ki?

Özenme mi? Belki ama değer mi?

Feda ettiklerine baksana.

Ne kadar istedim bugün ciddi bir sebeple gidememeyi.

Dostlarıma bana bir sebep bulun dedim, kalalım.

Cevap umutsuz.

Bu muydu 17 yıl önce konmuş hayal?

Karnıma yumruk yemiş gibi kıvrılmak mı özlenen?

Hüzün mü, endişe mi, korku mu arzuladım acaba?

Nedir bu halim Allah Aşkına?

Tam dolunay varmış,

Frank Sinatra: "I Did It My Way" dermiş,

Sevgilim, "My Better Half" yanımda can yoldaşımış.

Hava güzelmiş,

Kızımız PANK bizi güvenle sarmalamışmış,

Herşey mükemmel de niye ben böyleyim?..

Nerden bulaştık şu işe demişti Nilgün.

Sahi yahu, niye bulaştık?

Şu anda herşey bulaşık.
Bulaş bulaş.
Yarış yarış.

Karardım, kararttım.
Ne yapayım şu anda böyleyim.

Yarın yeni bir gün.
Kimbilir belki farklıdır.
Aynıysa yandık.
Ne anlatırım bu güzel insanlara?
Bizden güzel haberler bekleyen sevgili dostlarımıza..
Ne derim ben, kara, kara, kapkara.

Bu mail yaklaşık 60 kişiye gitti ve koca bir çığ harekete geçti. Sevgili dostlarımız bizi telefon ve e-mail'lere boğdular. Anlaşılan o ki, kendi aralarında da bizi epeyce çekiştirmişler.

“Dönsenize!” diyenler oldu.

“Boyunuzdan büyük işe kalktınız” diye düşünenler oldu.

“Canım, hele biraz gidin. Fazla uzaklaşmadan kesin kararınızı verirsiniz.”
diye yaklaşanlar oldu.

Tepki vermeyenler oldu.

“Bunlar da geçer yahu!” yorumunu yapanlar oldu.

Ve de destekleyici yaklaşımlarıyla bize enerji ve umut verenler oldu. Denizci arkadaşımız Jülide nasıl içimizi burktu baksanıza:

“Gitmeyecekmişsiniz gibi geliyordu ama gerçekten gittiniz...

Son anda öyle bir koydu ki... Hayırlı seyirler.”

JÜLİDE KUTAY, 31.07.2007

Aslında Simsiyah mailinde ne pişmanlık, ne de geri dönme arzusu vardı. Sadece duygularımızı ifade ediş, cesurca ve içtenlikle yüreğimizi ortaya koyuş vardı. Tahmin ediyorum ki buydu dostlarımızı, sevdiklerimizi harekete geçiren.

Bir şey daha oldu aslında. Simsiyah maili ile sevdiklerimizi karartınca, ağartma yükümlülüğü altına da kendiliğinden girmiş olduk. Yani maillerimiz sürecekti ve sürmeliydi.

Oysaki samimi olarak ifade etmek gerekirse yola çıkarken düzenli e-mail atmak niyetimiz yoktu. Tabii ki arasıra haber ve bilgi verecektik. Ama bunların ne kendine özel üslubu planlanmıştı, ne de renklerle ruh halimizi ve yaşadıklarımızı ifade etmemiz. Hiçbiri önceden planlı değildi.

Kara, kara, kapkara... diye biten e-mailin konu kısmına ne yazayım diye düşündüm ve "Simsiyah" deyiverdim. İşte renkler konsepti de böyle başladı.

Ruh halimizi ifade etmenin bir yöntemi değil miydi renkler?

Dünya'nın milyonlarca değişik rengi yok muydu bizim yavaş yavaş görmek istediğimiz?

Bu renkleri çevremizdeki insanlara aksettirmeye, hissettirmeye çalışmak, saygın bir uğraş olmaz mıydı?

Öyleyse her günümüze bir renk verecektik.

Ertesi günü baktık ki pek simsiyah değil ortalık. Bu sefer Gıpgri hissediyoruz. İyiye işaret.

gıgri 31.7.2007

Nöbet tutuyorum. Saat 4:00.
Gözlerim kapanıyor.
Zırr Telefon, Pınar!
İlk sözü: Baba uyuma!..
New York'tan beni arakladı.
İyi tanır beni sevgili kızım.

Nöbetimi devrettim ve yattım.
Üç buçuk saat uyuyunca sanki Dünya biraz daha farklı.
Gelibolu'ya 10 mil var.
Çanakkale Boğazı'ndan onlarca kere geçmişizdir.
Hep bir hedef liman,
Hep bir kısıtlı zaman vardı.
Şimdi ikisi de yok.
Ne varılması şart olan bir yer,
Ne de sınırlanmış bir zaman var.

Marmara ve Çanakkale Boğazı'nı güneye doğru geçerken
Hep geri dönüşü düşünmüşümdür.
Kafadan rüzgarla "Yokuş Yukarı" geri dönüş hep sevimsizdir.
Bu sefer o duygu yok.
Bu sefer hüznün var.
Bu son olabilir mi?

Murat ile Ayda Sicilya'ya vardılar.
Mesaj atmışlar:

Derya sizin yeni eviniz,
Arkanızdan bakakaldık bir sürü keriz,
Nasıl olur da özlemeyiz,
Nesrin-Kemal biz hep sizleyiz.

Şair kardeşim benim, onu ben keşfetmişim güya.

Halat kesmek basit değilmiş, hayatın amacı haline gelmiş olsa da.
Haluk baltasını kapmış,

Milliyet muhabirleri kameralarını konuşturur.
Kemal bir bayrağı direğe çekemez,
Nesrin'in elinde korna,
Cüneyt kıyafetimize bulaşır,
Seda karnı burnunda dolaşır,
Erhan bayrağımıza laf eder,
Annem, babam sessiz, güya sevinçli,
Jülide'nin gözünde ilk defa yaşlar,
Sermet, Ayşe buruklar,
Kerim hüznü neşeye çevirme gayretinde,
Selçuk, Selma endişeli,
Sacide, Burhan niye diye sorguluyor,
Tansu, Ercan gülümsüyor,
Can, Görkem enerji dolu,
Yavuz, Yıldız duygulu,
Cem, Tijen şaşkınlık,
Savaş, Yasemin 17 sene önceki motorun sahibi
bu muydu diye bakıyorlar,
Banu, Hüseyin suskunlar,
Sevda her anı yakalamaya çalışıyor,
Kerem sımsıkı sarılıyor,
Yani hüznü vardı bolca.

Zerrin Özer "Ayrılmalıyız" diye haykırıyor.
Ve son an,
İnen balta PANK'ı karaya bağlayan son halatı kesti
Yankılanan ses taaaaaa Atlantik'e kadar ulaştı.
Hadi bakalım, selametle.
Görüştürüz dostlar.

Yola çıkışımızı akşam hava kararmadan hemen önce saat 20 civarına planla-
mıştık. İki sebebi vardı.

Birincisi Çanakkale Boğazını gündüz geçme arzumuzdu. Non-stop Bozcaada'ya
gitmeyi planlamıştık yine. Akşam yola çıkınca da ertesi gün öğleden önce
Çanakkale Boğazına girip, akşam üzeri Bozcaada'nın o güzel limanına bağlana-

bilirdik. İkincisi de bizi yolcu etmek isteyen akraba, ve dostlarımızın iş zamanlarını bloke etmeden, onlarla bir veda yemeği yiyelim, arzumuzdu. Öyle de yaptık.

Üç küçük nokta, üç fantazi, ayrılışımızı iyice dramatik hale getirdi. Birincisi Nesrin'in akşam yemeğini bitirmeden, yemeği yarım bırakarak ayrılmalıyız fikriydi.

İkincisi benim PANK'ı Ataköy'e bağlayan hatların baltayla kesilmesi arzumu. Yakın zamanda geri gelmeyeceğimizin ve de okyanus aşırı bir yolculuğa çıkmamızın nişanesi idi.

Üçüncüsü ise balta inip son halatı kestikten sonra PANK yerinden süzülerek ayrılırken, Zerrin Özer'in "Ayrılmalıyız" diye haykırmasıydı. Sevdiklerimiz; yemeklerini yarım bırakarak, can dostumuz Haluk'un baltayla halatımızı kesmesiyle, "Ayrılık" haykırıları ile bizi uğurladılar. Değişikti.

İşte bu güzel insanlardan gelen, geldikçe içimizi aydınlatan enerji yüklü mesajlar:

Her denize çıkışımda içimi bir burukluk alır, bir korku, biraz endişe, karada olmak ister canım, yemeklerde, dost aralarında, sohbet ve insan sıcaklığında. Zaman geçer, denizin üstünde değil içinde yol almaya başlarım. Aynı kayak olur bir dünya üzerinde yaşadığım. Tenim alışı, gözüm alışı, elim alışı, ayağım alışı, yavaş yavaş korkular gider, özlemler tatlı bir düş olarak kalbime yerleşir... Harika bir yola, unutulmaz bir yolculuğa çıkıyorsunuz. Bir hafta sonra siyahlar maviye, griler güneş sarısına doğru yol alacaktır. Kalbimle hep sizlerle, dost olarak, amele olarak neye ihtiyacınız varsa bir haber edin, hemen yanınızdayım.

KERİM GÜRÇAY, 01.08.2007

Simsiyah için cevabım:

Bu kadar uzun ve güzel yazılmış bir "simsiyah" karşısında dumura uğramamak imkansız. Kendini bu kadar iyi tanımak ve anlatmak az insana nasip olur, yazmaya devam. Benim görüşüm şudur: "Bu da geçer yahu!"

Gipgri için cevabım: Bak gördün mü yavaş yavaş geçiyor. Benim tahminime göre, bu renkler maviye kadar gidecek ve orada kalacak.

MURAT SOYDAŞ, 01.08.2007

Umarım herşey planlandığı gibi gidiyordur. (Bazen de plansızlık en iyisidir.) İstanbul bir enteresan yağmuru dökcek dökemiyor. Arkanızdan ağlamak istiyor ama Global Warming buna da engel. Rüzgarınız bol bol olsun...

MURATHAN KURAL, 01.08.2007

Çok içten bir şekilde duygularınızı yazmışsınız. Her yarın sizin için daha güzel olacak. Bütün güzellikler sizinle olsun. Yolunuz açık olsun.

CAN PENBECİOĞLU, 01.08.2007

İlk mailinizi ne yalan söyleyeyim tam da bu havada bekliyordum. Başka türlü deseniz yalan olurdu. Eminim bir hafta sonra yeni hayatınıza alışmış olacak ve herşeyi çok enjoy edeceksiniz. Allah herkese hayallerini gerçekleştirme fırsatı versin. TiJO (TiJEN MERGEN), 01.08.2007

Neyse simsiyahtan gri tonlarına geçişi ilk gecede becerdiniz. TiJo bana "Kemal'lerin mailini okudun mu?" diye sorduğunda, "Point of no return'den mi bahsediyor?" diye sordum. Geri dönülmeyecekmiş hissi insanı tuhaf yapıyordur. Ben zaten pontonda etrafıma hep "Ne cesaret ama!" deyip duruyordum. Cesareti ikiye bölerek. Atlantik geçişi zaten fiziki sıkı bir cesaret, ama esas zor olanı bu duygusal "sensation"ın göze alınma cesareti anlaşılan. Bana göre ama bu duygu şoku size iyi gelmiş, için(iz)deki şairi ortaya çıkarmış. Renkler açıldıkça iyi ki bu cesareti göstermişiz diyeceksiniz. CEM MERGEN, 01.08.2007

Heyyyy Pank,

Kapkaradan grilere geçişi kaptanın seyir defterinden izlemek süper. Grilerden beyazlara, beyazlardan pembelere ve oradan da sonsuz renklere yolculukta bedenimiz değilse de kalbimiz sizinle bu yolculukta. Hadi yolunuz açık olsun bakalım.

Yarın Bozcaada tamam mı, devam mı haberleri bekliyoruz.
LEYLA KURAL, 01.08.2007

Koca bir eşşeksiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiin.
ERHAN AYATA, 01.08.2007

Tahmin ettiğiniz gibi bana “Eşşek” diyen kardeşimdi.

Artık durum ortaya yavaş yavaş çıkmıştı. Sevgili dostlarımız bizden hergün mail beklemeye başlamışlardı. Biz de başladığımız çizgide hergün olmasa bile, düzenli olarak duygu, bilgi ve Dünya'nın, Dünya'mızın renklerini aktarmayı sürdürecektik.

Bu arada bir şey oldu. Nesrin aniden aradan çıktı ve dedi ki “Senin bu düzen, istikrar, program saplantılarının arasında ben de gözlemlerimi, duygularımı yazıp, Korsan Raporlar halinde göndereceğim. Bunlarda farklı bir göz, feminen ve sevecen bir ruh, değişik bir üslup olacak.”

Çok ta güzel oldu. İşte ilki:

Merhaba,

Bir 30 Temmuz İstanbul akşamından “merhaba”. Kırmızı battı güneş, kıpkırmızı gökyüzü. Kemal’le yanyanayız, Yeşilköy’e kadar hiç konuşmadık. Hani yeni deyimle sus geldi sanki... Majörler tükendi minörlere yolculuk...

Filmi geriye sarıyorum, Haluk ve Arda son gördüklerimiz; Kemal arabanın anahtarını unutmuş, Haluk botuyla almaya geldi (Allah her denizciye Haluk gibi bir dost versin). İçim titriyor. O’nun (Onlar’ın) dostluğuna yeterince teşekkür edebildim mi acaba? Sağol dostum çok sağol, hayat da sana (size) her zaman her arzunda cömert davranşın, senin dostlarına davrandığından daha cömert. Ve daima her bir yanın sevenleriyle çepeçevre olsun.

Bir önceki kare istiap haddini aşan Haluk’un botu. Kimler yok ki o botta: Ali, Haluk, Julide, Savaş, Yasemin, Selma, Tijen, Cem, Cüneyt, Can, Arda, Sermet, Tansu, Mina, Ercan, Kerem Görkem; eksiğim olursa affola... Hepinizi çok seviyorum, deliler! Pardon deli? Siz mi yoksa biz mi?.. Bir kare önce PANK finger’dan çıkarken el sallayanlar...

Canım annem, babam, halam, Refika Abla (Umre arkadaşım), Erhan (Kayın ve de maun biraderim), Kerim, Sevda (en eski arkadaşım), Yavuz, Yıldız, Gemici Kemal, Hüseyin’ciğim canla başla fotoğraf çekiyor. Banu’m her zamanki zerafetiyle boynu bükük ama vakur el sallıyor. Julide’m gözleri yaşlı ama sataşmayı ihmal etmiyor. “Kemal arkaya çarpma, usturmaçaları toplayın v.s..” Ayşe, Water Joke’ta şaşkın bakıyor. Sanki haberi yokmuş ta yeni öğrenmiş seyahatimizi yüz ifadesi var. Sermet’im keyifli, hani eski bakkallarda bir fotoğraf vardır “Veresiye satan, peşin satan” Sermet tabi ki peşin satan amca ifadesini almış. Sacide, Burhan Abi ne hoşsunuz. Boynu bükük ama kabullenmiş bir halde sallıyorsunuz elinizi. Ne yapalım, kaderde bu günleri de görmek varmış... Ve de Canım Kardeşim GeBe Seda’cığım. Nasıl da güzel paylaştın tüm heyecanımızı ve paylaşanları da bize belgeledin. Çok teşekkürler sana... Selma keşke yanında olup gözyaşlarını silebilsem ama ben de ağlıyorum. Ercan her anımızı filme almakla meşgul. Ne zaman seyrederez kimbilir?

Şimdi de çıkış anımız; Haluk ve kardeşim Cücü’nün ellerinde birer balta, koşuyorlar baltalarıyla bizim halatlara. Can’cığım almış eline kocaman bir bıçak, Görkem ve Kerem’in tuttuğu halatlarımızı kesip bizi, karadan ayıracak.

Arada birileri el salla, foto falan diyor, robot gibi el sallıyorum ama gözlerim sevdiğimimde. Ben de onları resim kareleri içine hapsedmeye çalışıyorum. Beynime nakşetmek için...

Son demde ayrılış anımıza katılan diğer kardeşlerimiz Cem ve Tijen geliyorlar koşturarak. Kerem'im önceden koşturmuş şaşkınlık içinde; Göğüş "annem" diye sarılıyor, boğazımda bir yumruk yutkunuyorum. Ne mutlu ne güzel dostlarım yavrularım var benim.

Red Fish'de yemekteyiz. Kerim bile gelmiş o kadar yoğunluk arasında; bakınca bile içimi neşe kaplıyor. Seni tanıdığım için çok mutluyum. Bir telaş Sermet'im girdi içeriye işten geliyor besbelli. Canım; mürekkebi üstünde tazecik bir kitapçık getirmiş. Tansu dokundu omzuma "Gitmeyin bizi bırakmayın" diyor, Hay Allah tam da kendimi toparlamıştım. Mina sarılıyor boynuma kocaman öpücükle. "Minik prensesim" daha çok beraber oluruz inşallah... Hem senin merak ettiğin soruların cevaplarını verebilmek için bu seyahati yapmamız lazım. Seduş sırtımda, dokunuyor içim ürperiyor, saçmalama diyorum asıl sen ayrılıyorsun. Heyhat kelimeler yetmez. Gözler anlaşır. Bir yandan Selçuk'un deklarasyonunu Kemal kayıt ediyor. SELÇUK artık kaçamazsın.

Hesap diyoruz zarif bir adisyon geliyor Red Fish Haluk Bey'den;

Cinsi	Adet	Fiat
HAYIRLI SEYİRLER	10	1000
BOL GÜNEŞ	10	1000
İYİ HAVA	10	1000
TATLI RÜZGAR	10	1000
YETERLİ PARA	10	1000
İYİ DOSTLAR	hepsi burada	
TOPLAM	1 000 000	NM

E, Haluk Kutay gene yaptın yapacağını. Sana Ali'ye gönderme yaparak "Thank you beaucoup" diyorum.

Can dostlar, kardeşlerimiz Selmuş'um, Selçuk, İTİM Can, buçukuncu Mergen Görkem teknedeler. Sevda'm gelmiş memleketten özel lezzetlerle; O da fotoğraf telaşında. Canım annem yiyecek işleri O'ndan sorulur. Yine neler yapmış; kuru köfteler, dolmalar, közlenmiş patlıcan biberler, kavrulmuş kıymalar. Ellerinize sağlık...

Teknenin içinde bir boyunluk, acil durum ilaçları; Ayşeeeeeeee sağol. O da ne; bir torba dergi kitap; Jülid sana da “Thank you beaucoup”. Erhan'cık en güzel hediye halamı getirmiş. Halamsa tatlı mamalar nam nam... Gemici Kemal ne güzel bir fener vermiş, senin de günlerin daima aydınlık olsun...

Kardeşlerim arıyor telefonların öbür ucunda, gülegüle gidin, sağlıcakla kalın, rüzgarınız kolayınıza gelsin diyor Nermin'im, Ümit'im. Merak etmeyin inşallah, ben her zaman sizinleyim. Sevda'm iyi ki oturduk teknenin başında iki dakika...

Tersine yaşam gibi, tersine sardım fotoğrafları. Beynimdeki kareler böyle canlandı ilk gece. Mutlak daha çok geçit resmi yapacak bu kareler ama biz çok şanslıyız. Böylesine güzel ailemiz ve dostlarımız olduğu için. Kemal'in kapkalarında ben fotoğraflara bakıyordum kısaca.

PANesrinK

31.07.2007

0--

Geldik Bozcaada'ya bağlandı. Oraya yerleşmiş denizci dostlarımız karşıladılar bizi. Hüzün halen devam ediyor. Rakı ve balık ilaç olur muydu acaba?

açık gri 01.08.2007

Bozcaada'dayız.

Baltayla kesilmiş halatlar öylece duruyor.

Dokunamadık.

Yaşasın İlhami Abi hatıra olarak istedi.

Hepsini toparlayıp verdik.

Dün Sinan limanda karşıladı bizi.

Akşam, rakı balık ve yorgunluk.

Bugün buradayız.

Hem biraz renkler de açılır belki.

Ne acelemiz var?

Nereye gideceğimizin ne önemi var?

Yapılacak işleri tamamlarız.
Enerji depolarız.
Çarşambaları Pazar kurulmuş burada.
Nesrin bayılır.
Yeni hayatımızın ritmine alışacağız anlaşılır.

Murat ile Ayda Blue Siesta ile Sicilya'dan bu gece avara edecekler.

Yolda karşılaşacağız inşallah.
Ama kimbilir ne zaman ve nerede?
Malum denizde randevu olmaz derler.
Kısmetse, İnşallah sözcükleri denizcilerin dilinden düşmez.

Hava sertledi.
Kıçımızdan itecek ama yine de 6-7 kuvvetinde esiyor.
Sabah duruma bakacağız.
İNmişse ne ala.
Yoksa Bozcaada'ya devam.
Cruiser olunca böyle.
Ne yapalım?..

Cruiser olma fikri güzel de; öyle basit değil. İnsan hemen alışmıyor. Zamanla alıştığını zannetse de, bakıyor ki daha "Bir Arpa Boyu Yol gitmemiş".

1998 senesinde ilk PANK ile Karadeniz Yat Rallisine katıldık. Tam 7 hafta. Saat yönü istikametinde Karadeniz'in kıyılarını dolaştık.

Sevgili komodorumuz Teoman Abi'nin muhteşem organizasyonunda Murat viskomodorumuzdu. Gülbeyaz ile Pank çok dostluk yaptılar. Şimdi "Dream Nauti Boy" var ve artık Bozcaada'da viskomodorum.

kırık beyaz 02.08.2007

Viskomodorumun tespitine göre gece rüzgar 50 knotlara dayandı.
Dalgalar mendirekten aşır bizleri ıslatıyor.
İyi ki Bozcaada'da kalmışız.

Akşam Aita Pea Pea limana girdi.
Tam da hava esmeye başlamış...
Bağlanmaları zahmetli oldu.

Sabah hava inmiş,
5-6 kuvvetinde esiyor.
Tam çıkmaya karar vermiştik ki,
Zırr telefon; Babam.

Milliyet Café eki çıkmış,
Boy boy resimlerle ropörtajımız yayınlanmış.
Hemen bir Milliyet bulduk.

Teşekkürler Tijen,
Teşekkürler roportajı yapan genç arkadaşımız.
Abartmadan ve yorumlamadan söylediklerimizi yazmışsınız.

Son Türk limanından uğurlanışımızda
Kornalarla beraber,
Özlem, Serdar, Renan, Kaan
Murat, Zuhâl ve İlhami Abi vardı.

Bu sefer hüzünden çok, mutluluk hakim.
Hedef kısmet olursa Yunanistan'ın Aiginia adası.
Atina'nın karşısı.
190 mil yolumuz var.
Çalkantılı bir yelken seyirdeyiz.

Halen siyah beyaz dünyadayız. Ama karanlıklardan aydınlığa doğru gidiyoruz.
Yani dostlarımıza umut gönderiyoruz.

İşte bunların bize yansması:

İşte budur!!!

Yarın beyaz, öbür gün de bembeyaz olacak. Siz, hepimizin özendiği kararlar alabilen dostlar, yolunuz açık olsun. Olacak, biliyorum.

Tanrı sizi her zaman her yerde korusun...

BAHAR KORKMAZ, 02.08.2007

Renkleniyor gibiyiz...

24 milyon renkten hangilerini seçeceksin bu gezide bakalım... Sydney'e geldiğinizde seçeceğiniz renk "lilac" olur inşallah...

ERHAN İZMİR, 02.08.2007

Kapkaradan beyaza doğru giden maillerini büyük bir dikkatle okuyorum. Aslında bu mailler daha 3-4 tane oldu ama hiç dokunmadan üst üste konulsa, bir süre sonra ciddi bir edebiyat şaheseri olacak izlenimi veriyor bana.

Karamsar duygularla başlayan (seyahat mi, gezi mi, iş mi, yeni yaşam tarzı mı?) bir türlü isim veremediğim şey sanıyorum keyifi hale gelmeye başladı.

Kim bilir kaç kişi şu anda senin yaptığın işi yapmak isterdi? Sevgili Kemal, yalnız anlayamadığım bir şey var? Niye nöbet falan tutuyorsunuz, acelen ne usta? 190 mil bir çırpıda gidilir mi? Tıngır mıngır gidin abi, yorulunca aç rakıyı yat aşağı, uyanınca devam et :)))

Hiç bir zaman benim kafamda dünyayı dolaşmak fikri yoktu ama denizde yaşamak kavramı gitgide daha da sıcaklaşıyor beynimin bir yerlerinde. Bakalım zaman neler gösterecek kimbilir, belki günün birinde şapka sallayacağım sana başka bir tekmeden hiç düşünmediğim bir koyda. Hayali bile güzel!!! :)))

Pruvanız daima neta olsun sevgili Pank Ekibi.

Gittiğiniz her yere sevgi götürün.

EMEL & SİNAN SOLEY, 02.08.2007

ege laciverti 03.08.2007

Sopa yedik.

Hem de sıkı sopa.

Ayda söylemişti oysa, Poseidon 7 bofor hava veriyor diye.

Biz de çıkmıştık. Herşey de güzeldi.

Nasıl olsa sancak kış omuzluğumuzdan geliyordu.

Sonra;

Ege'nin o kısa periyodlu dalgaları büyüdükçe büyüdü.

Meltem arttıkça arttı.

Bu sabah 8 Bofor'a oturdu.

Rüzgar göstergesi maximum sürati kaydetmiş.

45,7 knot.

Önce full arma,

Sonra mendil kadar genoa, mendil kadar mizena

Artık otopilot kumanda etmiyor.

Her taraf cambıl cumbul.

Bu kadar mı sallanırımış PANK?

Aman Allah'ım bu sesler ne?

Tuğla duvarlar mı yıkılıyor?

Konservelerden kuleler mi yoksa?

Bu gacırtı nereden geliyor?

Bu ritmik ses neyin nesi?

Yemek yok, içki yok,

Uyku sırayla ve huzursuz.

29 saat sürdü yolumuz.

Yorulduk çok.

Cruiser usulü olmadı bu.

Haklı Sinan Soley ne zorunuz var demekte.

Ayda ve Murat ile buluşacağız ne yapalım?

Seneler önce "Elephant Man" (Fil Adam) filmini seyretmiştim.

Siyah beyaz çekilmişti.

Çünkü anlattığı dünyada renk yoktu, karanlık vardı.

Çok etkilenmiştim.

Ne güzel, bizim dünyamız renklerle dolu.

Şu Ege'nin lacivertine hayran olmayanımız var mı?

Şimdi Atina'nın 10 mil güneyinde bir koyda demirdeyiz.

Pırıl pırıl su.

Nihayet sükun var,

Nihayet sallanmayan bir tekne,

Nihayet uğuldamayan tatlı tatlı esen bir rüzgar,

Nihayet yemek var.

Bu gece alargadayız.

Sevgili yeğenimin aşağıdaki maili içimizi nasıl ısıttı bilseniz:

GURUR!

İstanbul'dan GÜNAYDINLARRR,

Dün mailine istinaden iş çıkışı koştura koştura D&R'a gittim. Hemen gazete reyonunu buldum ve 2 tane Milliyet aldım. Bir tanesini anı olarak saklayacağım. Diğeri de elden ele gezecek, arkadaşlarım, sevdiklerim okuyacak ve ben daha da fazla gurur duyacağım. Milliyet Café gerçekten güzel haber yapmış. Resimleriniz de çok güzel çıkmış. Özellikle 3. sayfadaki resimde suratınızdaki haklı gururu ve bir hayali gerçekleştiriyor olmanın verdiği dayanılmaz haffiği görünce o saf mutluluğu yaşadım.

Hayallerine uzanabilmek! İşte yaşanan buydu en güzelinden.

MURATHAN KURAL, 03.08.2007

"Coral"dan "Pank"a...

Biz daha Ataköy'deyken böyle bir seyahat düşüncemiz olduğunu, Bazı sohbetlerde bahsedildiğini hatırlıyoruz. Tebrikler.

SANEM, YASEMİN, KENAN AÇIKALIN "CORAL", 03.08.2007

Rüzgarınız yeterli, pruvanız neta olsun, yüreğiniz her zaman coşku ve mutlulukla dolsun. Sizleri hep izleyeceğiz, PERİHAN & CENGİZ ÖZGÜL, 03.08.2007

Mataramda Tuzlu Su

West Indies, Kızıl Elma, Ithaki, Macin!

Uzun yola çıkmaya hüküm giydim,

Beyazların yöresinde nasibim kalmadı,

Yerlilerin topraklarına karşı suç işledim

Zorbaların arasında tehlikeli bir nifak

Uyrukların içinde uygunsuz biriyim

Vahşetim

Beni baygın meyvelerin lezzetinden kopardı

Kendime dünyada bir acı kök tadı seçtim

Yakın yerde soluklanacak gölge bana yok

Uzun yola çıkmaya hüküm giydim.

Uzak nedir?

Kendinin bile ücrasında yaşayan benim için

Gidecek yer ne kadar uzak olabilir?

Başım açık, saçlarımı ikiye ortadan ayırdım

Kimin ülkesinden geçsem

Şakaklarımda dövmeler beni ele verecek

Cesur ve onurlu diyecekler

Halbuki suskun ve kederliyim

Korsanlardan kaptığım gürlek nara

İşime yaramıyor

Rençberlerin o rahat

Ve oturmuş lehçesinden tiksiniyim

Boynumda

Bana yargı yükleyenlerin

Utançlarından yapılmı mücevherler

Sırtımda sağır kantarı gizli bilgilerin

Mataramdaki suya tuz ekledim, azığım yok

Uzun yola çıkmaya hüküm giydim.

Bir hayatı, ısmarlama bir hayatı bırakıyorum,

Görenler üstünde iyi duruyor derdi her bakışta,

Askerken kantinden satın aldığım cep aynası,

Bazı geceler çıkarken

Uçarı bir gülümseyişle takındığım muşta gibi

Lükslerim de burada kalacak

Sipariſi yargıçlar tarafından verilmiſ
Bu hayattan ne koku, ne yankı, ne de boya taſımamı
Yasaklayan belgeyi imzaladım
Burada bitti artık iſim, ocağım yok
Uzun yola çıkmaya hüküm giydim

İSMET ÖZEL, 1981

Aslında size, ſu anki pozisyonunuzda en iyi uyacak ſiir,
gene özel'in "Akdeniz'in ufka doğru mora alan mavisi" adlı
ſiiriydi. Fakat ſiirin içeriği baſlıđıyla alakasız birſey.
O yüzden ikinci seçeneği size yolluyorum.

Blackberry'de türkçe karakterler olmadığı için biraz zordu
yazmak. Ama uzun yola çıkan sizsiniz, bizim zahmetin lafı mı
olur bunun yanında. Rüzgar yoldaſınız, yunuslar sırdaſınız olsun.
İDİL, BELKIS ve EROL, 03.08.2007

pembe 04.08.2007

Güzel mesajlar geliyor.
Koşulsuz destek geliyor.
Yaşasın enerji ve mutluluk.

Yola çıkınca birden şair olduğum yorumları geliyor.
Şair olmak kimin haddine.
Üslup desek?

2002'de Komodorumuz Atlantik seyrine çıkarırken yazdıklarım var:

Bir grup insan var.
Sanal dünyada değil,
Doğada yaşıyorlar,
Denizde yaşıyorlar.

Tekneleri, evleri.
Dingileri, arabaları
Yazlıkları, koylar,
Kışlıkları, marinalar,

Hacimleri dar,
Dünyaları geniş,
Kavgaları bitmiş,
Sükunet hakim.

Vücutları fit,
Dimağları dinç,
Umutları sıhhat,
Sevinçleri seyahat,

Stresleri fırtına,
Huzurları güneş,
Dostlukları köklü,
Öncelikleri insan!

Bu gün tatil.

Hmmmm, Hoş olmaya başladı:) Çıralı'dan denize doğru bakacağım yarın. El sallayacağım.

ORAL ÜLKÜMEN, 04.08.2007

Denizin renginden mi, rüzgarın kuvvetinden mi bilemiyorum, renkler açıldıkça açıldı, sonuç her türlü güzel olmalı. Bir kere beyazı buldunuz mu, artık öyle kalmalı. Sizleri uzak denizlere uğurlamanın heyecanı büyük oldu. Ama artık daha büyüğü var. Karşılama veya arada bir yerde karşılaşmak. İşte bende bunun heyecanı başladı.

ŞEVKET KOCAAYDIN, 04.08.2007

İnsan teknesini bir alırken, bir de satarken sevinirmiş derler. Satarken kısmını boşverin. Orada madde var, para var. Tekne satışının zor ve uzun bir süreç olduğu anlatılıyor. Aslında tekne satışında da hüznün vardır.

Üçüncü teknemizin ismi de PANK'tı. 11 metre boyunda poliester yelkenli: Moody 36. Çok sevmiştik onu. Görmeden almamıza rağmen. Çok güzel anlarımız oldu. Uzun geziler yaptık. Karadeniz Yat Rallisine onunla katıldık. Korent kanalını geçip İon denizine onunla gittik. Yunan adalarını karış karış bize o gezdirdi.

Satılma zamanı gelip de Nesrin ile ben artık final teknemizi alma arayışına ve uğraşına girdiğimizde hepimizin bir kere daha içi burkuldu. Onunla kurduğumuz duygusal bağ ayrılmayı zorlaştırıyordu. Ama en çok da Pınar üzüldü. 2003 senesinde Pınar da hayatının yönünü çizmeye başlamıştı. New York'daki doktora hayatında tekne çok az olacaktı.

Kıscası iki tekne sahibi olmanın maddi ve manevi baskısından uzak olma sebebi ile ilk PANK'ı sattığımızda bir yandan sevinirken, diğer yandan çok daha ağır basan bir duyguyla çok şeyler paylaştığımız bir dostumuzdan ayrıldığımızda üzüldük.

Gelelim ilk PANK'ın satın alınma hikayesine.

Sene 1996. İkinci teknemizi de değiştirip artık okyanuslara yelken açabilecek teknelere doğru yol almaya karar vermişiz. Nesrin ile beraber araştırıyoruz ve de center cockpit bir tekne almayı düşünüyoruz. O sıralarda ise İngiliz

Moody firması bu dalda en deneyimli firmalardan. Biz de çizgilerini beğeniyoruz. Sonuçta bir Moody almaya karar verdik. Hem de bu sefer sıfır tekne alacağız. Tam bu aralarda öğrendik ki, ilk teknemizi satmış olan Karina şirketi Moody'nin Türkiye distribütörlüğünü almak istiyor. İşte Cüneyt ile sınıksız dostluğumuz böyle başladı. O sırada öğrendik ki, onun da hayali tekne ile "Dünya Yolculuğu". Yani pek çok ortak yönümüz var.

Nesrin'le Düsseldorf fuarında Moody 38'i gezdik, beğendik ve karar verdik. Döndük Cüneyt'e geldik. Dedik ki tamam: Moody 38. Ama O "Hay hay" demedi. Dedi ki "Bu Türkiye'ye gelecek ilk Moody. Biz bunu İstanbul Boat Show'da sergilemek isteriz." "Kabul" dedik, "Problem yok." Ama dedi "Moody 38 seneye üretimden kalkıyormuş. Bu sebeple üretimden kalkan bir tekneyi fuarda sergilemenin bir mantığı yok." "Peki ne yapacağız?" Dedi ki: "Moody 36 yeni çıkıyor. Onu alacaksınız." İyi satıcıdır. Ağzı iyi laf yapar. Yani anlayacağınız bize görmeden, göstermeden, ortada olmayan, hayali bir tekneyi, elle çizilmiş resimlerini göstererek sattı.

1996 Aralık ayında bir geminin üstünde Ambarlı'daki limana geldi ilk PANK. Gemi yanaştı. Buz gibi soğuk rüzgarlı ve yağmurlu havada soluğu gemideki konteynerlerin tepesinde PANK'ın karinasının altında aldım. Hayran hayran bakıyorum. Geminin kaptanı beni görüp yaka paça kovaladı. Meğerse geminin üstü yabancı ülke toprağı sayılmış ve ben kanunları ihlal ediyormuşum.

Limandan tır'la Ataköy Marina'ya gelecekti PANK. Trafik kuralları bu nakile ancak gece 02'den sonra izin veriliyordu. Pınar'la beraber o saate kadar kamyon üstündeki PANK'ın yanında uyukladık. Sonrasında ise konvoy halinde Ataköy Marina'ya ulaştık. Saat 04:00.

1997 Ocak ayında İstanbul Boat Show'da sergilendi ilk PANK. İçimiz içimize sığıyordu. O kadar sevinmiştik ki, sabah görevlilerle beraber fuara geliyor ve teknemizi seviyor, akşam da görevlilerle beraber fuarı terk ediyorduk. İşte bu keyfin benzerini güzel dostlarımız Ayda ile Murat yaşıyorlar. Blue Siesta'yı yeni aldılar ve Southampton'dan İstanbul'a kendileri getiriyorlar.

Meşhur Biscay körfezini ve koca Akdeniz'i baştan başa geçip 2000 deniz milini tamamlayacaklar.

blue siesta mavisı 05.08.2007

Bu kaçınıcı uğurlanış Allah Aşkına!
Bu sefer de uğurlama yeri Yunanistan'ın Aiginia Adası.
Uğurlayanlar: Ayda, Murat, Ülkü, Mehmet.
Yine duygu yükü, yine sevinç-hüzün karışımı.

Meşhur Blue Siesta dün limana girdi.
Anlı şanlı ve pek de havalı idi.
Uzak Yol Kaptanları değil ama,
Uzun Yol Reisesi ve Reisi ile sıkı sıkı kucaklaştık.

Limana bağlanmak burada da problemli.
Güneş batarken limana dolan teknelerin çoğunluğu charter teknesi.
Yerler tükenmiş, son bir iki yer için herkes fırlıl fırlıl dolanıyor,
Birbirlerinin üzerine demir atıyor,
Diğerlerinin demirini bozuyor,
Herkes teknesinin başında nöbet tutuyor.
Anlayacağınız güneş batana kadar bir curcuna.
Rıhtıma çarpanlar, birbirinin üzerine düşenler,
Limana hızla giren hydrofoiller
İkinci sıra oluşturmaya çalışanlar,
Bağırış-çağırış, itiş-kakış.

Bir ufak hasar da Pank'ta var.
Windex'imiz eğildi, bozuldu.
Nazar boncuğu olsun ne yapalım.

Hele bir de hatırı sayılır bir rüzgar esse,
Hayat nasıl olur acaba bu limanda?

İki güzel günden,
Octopus grill, ouzo, saganaki ve tzaciki'li iki akşamdan sonra,
Yarın Pazartesi Korent kanalını geçeceğiz inşallah.
Salı günleri kanal bakım için kapalı.

Blue Siesta ise İstanbul'a intikal seyrine devam edecek.
İstanbul'a sevgilerimizi götürün dostlar.

Sevgilerimizi yolladığımız dostlarımız da bizlere sevgilerini duygularını yolluyorlar:

Bugüne kadar çok yazmak istedim ama ne yazacağımı bilemedim. Şükür Allah'a ki pembeler başladı. Diyeceksiniz ki neden kapkara iken yazmadın? Dedim ya bir türlü kelimeleri bir araya toplayamadım. Ama her mailde ağladım.

Kemal yaptın yine Kemal'liğini ve tabi Nesrin... Şimdi siz burada olsaydınız ben "Alo Nesrin" veya "Alo Kemal, bizim en yakın dostlarımız tekne ile dünya seyahatine gittiler ve bize kapkara, gıpgri başlıklı yazılar yazıyorlar.

Biz şimdi ne yapacağız? Onlara nasıl destek olabiliriz?" diye kesin size sorardım. Bir ara aklıma çok haince şeyler geldi. Kars'a giderken Kemal benim uçak korkumla ilgili neler yapmıştı acaba? Buna benzer şeyler yazsam onlara bir faydası olur mu diye düşündüm. Bana aca-yip iyi gelmişti de!!!!!!! Eskiden haftada bir baktığım maillerime artık düzenli hergün bakıyorum sizden haber var mı diye.

BANU DOKUZER, 05.08.2007

Tahminime göre dün akşam Murat ve Ayda'yla buluştunuz. Son Türk gecesi de canavar gibi olmuştur, ümit ederim. Yavaş yavaş ruh halinizin yola alıştığını okuyoruz, aynen devam. Dün ben Orhan-Aslı ve Haluk, X-Mayıs ile yelken yaptık. 2-3 saat 20 knot havada tekneyi test drive yaptık. Tabii komiklik eksik olmadı. Haluk 15 Eylül gibi İstanbul'a döneceğinizi söyleyince Orhan (tekne ile geleceğinizi zannederek) "Yola bir kere daha mı çıkacaklar?" diye sorunca koştuk. Zira bir uğurlama daha gözlerimizin önüne geldi. Her neyse buralarda durum İş-Marina-Red Fish-Kemer devam ediyor.

KERİM GÜRÇAY, 05.08.2007

Önce ilk mailinize cevap yazmakla başlayayım dedim işe, ama yazamadım. Bir burukluk içimde... Sizi yollayıp kocayı da Çin'e postalamışım zaten... Hani bizimkisi nasıl olsa halıcı

dükkanına geri döner de ya siz? Sizi nerede, ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

“Kapkara” beni yıllar öncesine geri götürdü ayrıca... Hani Denizli'nin ilk yıllarına... Günay'da Leman Sam “Ayyyırlık ayrılık” söylerdi de ben her seferinde ağlardım ya... Şansınız bol rüzgarınız hoyrat olmasın... SELMA MERGEN, 05.08.2007

Geçtiğimiz hafta sonu Olcay ve Tayfun Bodrum'da misafirimizdi ve de maillerinizi hep birlikte keyif, özenme ve de biraz da galiba sizin bizleri bırakıp uzaklara gitmenizin verdiği hüznle karışık duygular içinde okuduk. Yolunuz açık, şansınız bol, gazanız mübarek olsun!!! Senin mail adresini alabilmek için Olcay'dan senin son mail'ini forward etmesini rica ettim. Sence mahsur yoksa, beni ve de sevgili eşimi de mail listenize eklerseniz, hem biz sizden daima haberdar olur ve de ara sıra da olsa size maillerimizle biraz moral desteği vermeye çalışırız.

SERVİSİMİN & MEHMET BİRCED, 05.08.2007

Canımcım hiç uyumuyor musunuz?

İkiniz de harika yazıyorsunuz. Duygularınızı harika bir şekilde ifade ediyorsunuz. Helal olsun sizlere... Annemler her gün Silivri'den arayıp ağabeyinden mail geldi mi diye soruyor. Ben de yazdıklarınızı bir tur kendim okuyorum. Bir tur da onlar için okuyorum.

ERHAN AYATA, 05.08.2007

mor 06.08.2007

Sabah vira bismillah.

Demirimizi alırken bir de eski bir tonoz zinciri kaldırdık.

Artık Aiginia yeter.

Ver elini Korent kanalı.

Geçiş ücreti tam 221 Euro.

Topu topu 3,2 Deniz mili.

Yani dünyanın uzunluğuna göre en pahalı kanalı.

Bekletilmek adettense de, beklemedik.

Kanalı geçince beklemediğimiz bir şey daha vardı.

Tam iki kaşımızın ortasına esmeye başlayan batı rüzgarı.

Arttıkça arttı ve tahminlerin çok üzerine 6-7 kuvvetine çıktı.

Gerçi bizde de ihmal vardı.

Hava tahminlerini detaylı incelememiştik.

Baktık ki dalgalar rüzgara karşı yol almamıza izin vermiyor.

Döndük geri.

Deniz hayatımızda ilk defa,

Yola çıktuktan bir süre sonra hava sebebiyle geri döndük.

Korent şehri; yat limanı; aborda ve huzur.

98 Kayra'da Pamina Grande teknesi reisi Helmut,

Daha tanışma sırasında:

"Ben 6 bofor havayı gördüm mü çıkmam." demişti.

Çok garipsemiştik.

Doğru muymuş yaptığı?

1991 senesi ilk teknemiz Deno,

Hani şu banyo küvetinden hallice olan.

Marmara adasından Marmara Ereğlisi'ne seyir.

25 deniz mili, 5 saat aslında.

Kafadan yine sert rüzgar.

Olmuş 8 saat, bir türlü varamıyoruz.

3-4 tekneyiz. Herkes bizi bekliyor.

Gece saat 11, limana girdik.

Yorgun ve sıyrılsıklam.

Halatları kıyıya attım,
Tekneyi bağlamadan,
Motoru stop etmeden çıktım, gittim.

Sevgili Reisler demişler ki arkamdan:
“Bitti bu iş,
Satılık tekne var.
Kemal suyu bir daha ancak bardakta görür.”
Bilmiyorlardı ki ;
Çok sıkışmıştım,
Pantolonuma doldurmak üzereydim ve
Tuvalete koşmuştum.

Pantolonuma doldurma sebebim benle beraber gidecek.
Hiç kimse bilmeyecek.

0 kadar ballı anlatıyorsunuz ki, çocukluğumda okuduğum macera romanları geldi aklıma. Onlarca kez okur, kendimi satırlar arasında bir kahraman olarak görürdüm. Sizin mesajlarınıza da aynı muameleyi yaptığımı farkettim. Yalnız Kaptan Kemal'e hatırlatmakta fayda var. Yol uzun ama renk skalası sınırlı. Renkleri çabucak tüketmeyesiniz!
iDiL, BELKIS ve EROL, 06.08.2007

Kemal'im yiğidim,
Biz de Korint kanalında 226 euro ödedik. Sana fazla veya bize az yazmışlar. Canın sağolsun, belki iki direkli olduğun içindir! Bozcaada'ya 1 saat kaldı. Teknede vatana dönme duygusu hakim, herkes malak gibi uyuyor. Sağlıcakla kalın, tüpünüz biterse benim verdiğim kitap ve haritalarla ateş yakın!!!
MURAT SOYDAŞ (BLUE SiESTA), 06.08.2007

Yiğidim Kemal'im, güzel laf hoşuma gitti :))
Ohh be şimdi oldu işte, 6 havayı görünce dön yat abi ne zorlarsın kendini. Daha öncesinde haklıydın. Murat Efendi'ye

verdiğin randevu gereği bir Alman Liseli olarak “Pünktlich muss sein.” Ama düşündüm senin mailinden sonra bizim Fransız Monşer bekletir Kemal’imi diye ama buluşmuşsunuz.

Blue Siesta 10 dakika önce (Salı saat 19.30) Çanakkale boğazına girdiğini bildirdi. Yarın İstanbul’da olacaklar...

Bundan 20-25 sene önce araba ile geziler yapardık programsız, hedefsiz (Rüzgarın götürdüğü yere git misali). Gün boyu araba ile Ege kıyılarında gördüğümüz her sarı tabelayı takip edip bizden çok önce o güzelliklerde yaşamış insanların bıraktığı taşı toprağı incelerdik.

Hava kararmaya yakın, bulduğumuz ilk konaklama yerinde (Bazen çadır olurdu, bazen 5 yıldızlı otel), rakı, yemek, tumba yatak. Çok keyifliydi benim için programsız olmak. 0 yüzden diyorum sana siga siga git diye. Ama seni gidi Alman Liseli seni, sen gene yapmışsındır bir plan program. 17 sene önceden bugünü planladığına göre:))))

SİNAN SOLEY, 06.08.2007

SEVGİLİLER,

Kemal’den gelen mailler terakki kaydediyor...

Ben renkleri severim... Kapkara ve gride yazamadım, kırık beyaz heyecanlandırdı... Siesta’da mutlu oldum...

Yolunuz açık olsun, rüzgarınız hoyrat olmasın.

SELMA MERGEN, 06.08.2007

Bir hafta tatilden sonra (ailecek 3 senedir tatil yapamıyorduk) eve döndük. Renkli maillerinizi okuduk. Doğa sporlarının boktan yanı da bu işte. Beklenmedik anda hazırlıksız yakalanabiliyorsun.

Dersu Uzala misali ne yapacağını bildikten sonra gerisi tatlı bir yorgunluk. “Work Capitan, Work”

BEKİR KARA, 06.08.2007

Alman sarısı 07.08.2007

Alman Liseli sınıf arkadaşım Sinan Soley çok memnun,
6 bofor havayı kafadan yiyince döndük diye.
Hah! Diyor “Tamam. Dön yat ne zorlarsın ki?”
Alman ekolünün etkisi olmalı,
Programlı ve dakik olmak.

Hayatı boyunca programlar yapmış,
Bunları değiştirmeden uygulamak için,
Çok çaba sarfetmiş,
Hatta başta kendisinininki olmak üzere
Kalpler kırmış birisi için kolay mı
Programsız, hedefsiz bir yaşama geçmek?

Önümüzdeki beş senenin programı
Beyninde şekillenmiş duran ben?
Nasıl yaparım?

Bugün Korent limanından çıkmadık.
Hava azalsa da esmeye devam ediyordu.
Dinlendik.
Ama bana göre program şaştı.

Denizde randevu olmaz sözünü
Defalarca söylemiş olan ben,
Bunu 1.400 gram beynime hala benimsetemedim.

1999 senesi Cyclades adaları gezisi.
4-5 tekne, 15 gün süre.
Her günü programlamışım.
Mykonos'ta bir gece daha kalmayı
Kabullenmem kolay olmamıştı.
Ayaklarına kapanmak deyimi vardır ya.
Sevgili dostlarım adanın meydanında
Tatbiki olarak uyguladılar.

Siga siga gitmeyi öğreneceğim inşallah.
Bu arada yarının programı hazır.

Artık gazeteden, dergiden her türlü haber kaynağından
önce okumam gereken bir şey soktunuz bu gündelik hayatıma:
Seyr-ü Notebook of Ayatas'
Kardeşiniz BURAK BABÜR, 07.08.2007

Sizi uğurlamaya gelemedim diye üzülmediğimi söylersem, içim
burkulmadı dersem yalan olur. Ama olsun, güle güle demeler de
pek duygulu oluyor, sulugözlülük yapardım kesin...
Maillerinizi alıyordum ama hiçbirini okumadım bugüne kadar,
şöyle bir göz attım hepsine merakla, ama istedim ki şöyle
rahat rahat, vakit ayırarak, sindirerek okuyayım. Cesaret iste-
yen, merak dolu ve de çok güzel bir yolculuğa çıktınız. Güzel
anılarla dolduracağınız 5 yıl olmasını tüm kalbimle diliyorum.
Şair Kemal ve Viskomodur Nesrin;
Sizi seviyoruz ve maceralarınızı okumayı da dört gözle bekli-
yoruz. Bizim karasal hayatlarımızda bir yenilik olursa ben de
sizi haberdar ederim. Program, program diye düşündükçe birden
aklıma o film geldi, Dead Poets' Society filmi, çok ağlamıştım
bir onu hatırlarım, bir de "Seize the day!" sözünü.
Az programlı günler dilerim (zor gözüküyor şimdilik galiba:))
ASLI ÖZDAŞ, 07.08.2007

göçek mavisi 08.08.2007

Bugünkü elektrik Aslı Özdaş kardeşten,
Programsızlıktan bahsedince
"Ölü Ozanlar Derneği" filmi hatırlamış.
Pınar'ın bizim için yaptığı DVD koleksiyonunda vardı.
Oturduk seyrettik.

"Carpe Diem. Seize the Day."

Yani "Günü yakala"

Bunların dışında bir cümle daha vardı beynime çakılan:
"Ormanda yol ikiye ayrıldı. Ben daha az gidilene seçtim.
Ve bütün farkı o yarattı."

“Hayatlarınızı olağandışı yapın.” diyordu,
Meşhur öğretmen.
Kolay mı sanki zincirleri kırmak?
O kadar fazla var ki.

Bizim şimdiki zincirimiz ise Batı rüzgarı.

Korint Körfezinin ortalarında kuzeye yaslanmış
Trizonia adasında demirdeyiz.
Göcek koylarını andıran nefis bir koy.

Yine kafadan 25 knot rüzgarla geldik.
Halen de direklerde ıslık çalıyor.
Hiç doğu esmeyecek mi Allah Aşkına?

Rod Heikell Abi “Hayır,” diyor “esmeyecek.”

Sevgili Pank mürettebatına merhaba,
Kemal abicim eline, kalemine ve yüreğine sağlık. Bir insan
duyguları, hisleri ancak böyle güzel tarif edebilir. Ancak
böyle yüzlerde hem hüzün hem tebessüm yaratabilir. Güle güle
gidin, keyifle gidin. Senin de belirttiğin gibi renkler git-
gide açılıyor. Ben en çok bembeyazı merak ediyorum. Dostluklar
yüzyüze değil gönül gönüle, o gönüller zaten hep sizinle.
OLGA LÜLECI, 08.08.2007

Biz bilgisayarlıların en büyük sorunlarından biri uzun yıllar
Türkçe karakterleri kullanamamaktı, özellikle de mail ortamında.
Ne önemi var diyeceksin. Şöyle ki yıllarca sıkıldım diyeme-
dik özgürce. Bu programsız hayatında bazen sıkıcı olduğunu
algılayabilmek gerek. Meşhur asker fıkrasındaki gibi keyfni
çıkarmaya bak. Herkesin imrenesi bir iş yapıyorsun. Velhasıl.
SİKTİR et rüzgarı müzgarı. Nasılsa bir gün doğrusundan da eser.
CARPE DIEM ve masaya benim için de bir kadeh koymayı unutma.
BEKİR KARA, 08.08.2007

yemyeşil 09.08.2007

Trizonia adasını gezdik bugün.
Küçük yemyeşil bir Yunan Köyü.
Sanki Ege kıyısındaki bir Türk Köyü.
Eski yığma taş derme çatma evler,
Kümesler, çöpler,
Köhne bir köy bakkalı
Cami yerine bir kilise ve bir şapel,

Ayin vardı kilisede.
Papaz Efendi, birkaç çocuk,
Genellikle yaşlı teyzeler ve az buçuk da amcalar.

Kıyıda bir kaç café ve "taverna"
Turistik eşya dükkkanı.
Turizm var ya.

Çok seviyorum şu Yunanistan'ı ve Yunanlı'ları.
Müziğimiz, yemeklerimiz, davranışlarımız,
İnsanlarımız,
İyi ve kötü yanlarımız o kadar benzeşiyor ki.
Neden aynı çatı altında olamamışız acaba?

Akşam yemeği kıyıdaki bir restaurantta
Yani tavernada.
Masada Ouzo, ahtapot ızgara, cacık, mezeler v.s.
Hesap iki kişi 32 Euro.
Bir de Bekir Kara'nın kadehi vardı masada.

Eyvallah canlarım benim. Siz benim kadehimi eksik etmeyin; ben de tüm denizcilere yetecek kadar dead-line'ı burada sizin namınıza tuttururum. Dünyanın tüm güzel renkleri sizinle olsun.
BEKİR KARA, 09.08.2007

Kemal'im vakit geldi, biz de bu akşam gidiyoruz...
Akşam yattığımda düşündüm, Nesrin'e Güney Afrika'dan magnet getirmeyi unutmayayım diye. Sonra dank etti... Pank'ın buzdolabına magnet yapıştırılıyor mu? :) Tatilden döndüğümüzde ilk işim maillerini okumak olacak. Bizi öyle alıştırdın ki... Bir aksilik olup yazamazsan ya da bu kadar sık yazmaktan sıkılırsan, bil ki buralarda hayalkırıklığına uğramış bir sürü dostun olacak... Bilgisayarı hergün "Bakalım Kemal bugün ne döktürmüş" diye açıyorum.
JÜLİDE KUTAY, 09.08.2007

Siz denizde randevusuzca kürkçünün yeni dükkanına doğru "siga siga" yol alırken biz uçuverdik Avustralya'daki yuvamıza... Olmuş gecenin biri, ama uyku tutmayınca, yorgun olduğunu, beyin denilen o illet bile kabul edemiyor. Trafik anarşisinden uzak yollarda, efendi gibi geldik evimize...
İstanbul beni çok yordu bu sefer. Belki senin o bozulmaya hazır olan planına biz de Garayip'lerde (K ile G hep garişmiştir, bilirsiniz) ucundan gireriz, kim bile? Yolunuz açık ola...
ERHAN İZMİR, 09.08.2007

Sustuk sustuk ama yeter artık
Her gün rakı balık hergün cacık
Bakarken arkanızdan alık alık
Kıskanıyoruz işte İstanbul'da kaldık
Beni de şair yaptın ya Kemal abi...
GÖKMEN SAVAŞ, 09.08.2007

yunan mavisi 10.08.2007

Zakynthos adasına geldik bugün.
Yunanistan'daki son liman.
Sonra kismetse Sicilya.
Türkiye'den sonra Yunanistan da bitti işte.

534 deniz mili gelmişiz.
78 saat toplam seyir.
6.85 knot ortalama.
34 saat yelken,
44 saat motor.

4 sene yazları Yunan adalarında gezdik.
Pek çok Yunan adası gördük.
Gel gör ki her adanın farklı bir karakteri var.
Bazılarını görmek demek,
Yunan adalarını gördüm demeye yetmiyor.
Kolay değil tam 1.400 tane var onlardan.

İçindeki şairi keşfeden dostlarımıza
Gökmen Savaş Kardeş ilave oldu.
Bakın şu şirinliğe:

Sustuk sustuk ama yeter artık
Her gün rakı balık hergün cacık
Bakarken arkanızdan alık alık
Kıskanıyoruz işte İstanbul'da kaldık
Buyrun bakalım.
Ne olacak şimdi?

Biliyor musun? Her gün senden gelecek mailleri heyecanla bekliyorum. Gıptayla, takdirle, mutlulukla ve bazen de hüznü-
le, bütün bu duyguların mix'i bir şeyler oluyor içimde...
Ay neler oluyor bana yaşlandım mı ne?

Kemal'in şairlik tarafını bilmiyordum, tek kelimeyle muhteşem yazıyor ve tekrar tekrar okuyorum inanın. Monoton İstanbul temposunda, bitmesini istemediğin bir roman gibi...

Hello to my best buddy... Şimdiden özledim seni ve happy hour içkilerimizi. Artık arada bir benim içinde bir tek atarsın umarım.

İFFET GRAY, 10.08.2007

Filmin koleksiyonunuzda olması hoş bir tesadüf olmuş galiba. Yeni tekmeniz Knidos'la yarışmayı hiç düşünmüyoruz, hırpalanması bir yana, ev gibi yaşamak üzere donatılan bir tekne ile yarışmak, yarışırken harcanan emeğe de haksızlık oluyor. Katılımcı olmaktan çok, sonuca odaklı yarıştığımız için herhalde. Dün akşam Ayda-Murat ile yemektedirdik, aldık güzel haberlerinizi. Ufak tefek aksilikler de yolculuğun tuzu biberi olsa gerek. Rüzgarınız kolayına olsun.

ASLI ÖZDAŞ, 10.08.2007

Mailleriniz sayesinde Sizinle birlikte biz de dünya turuna çıkmış gibiyiz. Bizi de izlenimlerinize ortak ettiğiniz için çok keyifliyiz. Her gün bir sonraki günün mesajını merakla bekliyoruz.

Bu kandilde abla kıtlığı yaşadım birden. Bir tek Nermin ablamın sesini duyabildim. Ama sağlık olsun. Bu arada kan-diliniz de mübarek olsun. Selametle yol alın...

ÖMER-BURAK-NACİ-ÜMİT ÇETİN, 10.08.2007

caretta caretta yeşili 12.08.2007

Dün araba kiraladık.
Bıdıccık bir Citroen C3.
Zakynthos'u baştan başa dolaştık.

Laganas Beach,
15-30 yaş arası teenager'ların ablukasında.
Caretta Caretta'lar bu kumsala da yavrularlarmış.
Zakynthos bu sevimli yaratıkların hediyelik eşyaları ile dolu.

Ada 1953 depreminde yıkılmış ama
Halen tek tük eski bina ve kiliseler var.
Ücra köyler,
Denize inen sarp kayalıklar,
Bodrum benzeri şehir merkezi,
Faytonları ve renkleriyle
Beğendik Zakynthos'u.

Hava müsaade etmiyor Sicilya geçişine.
Galiba 3-4 gün daha Zakynthos'u beğeneceğiz.

Web sitemizi açtık.
Renkler,
Renklere sizden sesler
Resimler
Rota
Korsan Raporu
Ne istersen var.

Amatör ve de primitive
www.pank.biz
Eleştirileri bekleriz.

Seneler önce www.pank.biz ismini satın almıştık. Bir gün belki bir şeyler yaparız diye. Bu yolculuğa çıkmadan önce de içimizden acaba nasıl olur diye geçirmiştik ama galiba başlamak en zoruydu. Zakynthos'taki bu zorunlu bekleyiş ve de cafe'lerden birinde bulduğum bedava wireless internet bağlantısı beni web sayfasının içine atıverdi. E-mailler, resimler ve Korsan Raporlar derken, ortaya basit bir web sayfası çıkıverdi.

Her şey yolunda gözüküyor. Biraz sıcak mevsim de olsa da adalar püfür püfürdür diye tahmin ediyorum. Bu arada Kemal'imın hafif bir Kieslowski ruh halini taşıdığını yazılarına seçtiği başlıklardan anlıyoruz. Kendinize çok iyi bakın, dönüşünüzde itina ile Kahraman'da kalkan ve bilumum lokantalarda palamut yaparız.
KERİM GÜRÇAY, 12.08.2007

Hehehe olacağı belli. Sen hergün milleti kiskandır, sonra da "N'olcak şimdi?" şarkısını söyle. Acele gittin yakalayamadım seni. Yoksa Kos'tan çıkacağım 2. Yunanistan sezonumda seni kovalamayı düşünüyordum Yunan adaları arasında. Ama kaçırıldık balığı. Geçen sene kendi kayığimla yapmıştım küçük bir Yunan turu. Bu sene Kos'tan kiralamıştım azıcık büyük bir kayıkla (Bavaria 50), bu ayın 25'inde üç aile çıkacağız... 10 kişi cumbul, cumbul, çoluk-çocuk. Kendimi charter kaptanı gibi hissediyorum. Gittiğim yerleri bir daha gidip tanıtmak, üç beş kişiyi daha denize yelkene zehirlemek :))) Yıllar önce bir tatil köyünde bir Alman'a rastlamıştım.

Karısı şiş kebab misali vücudunu yakmak için ordan oraya dönüyor, kızgın güneşin altında. Adamcağız da kafasını sokmuş koca bir deste tekne dergilerinin içine, harıl harıl karıştırıyor, karaya vurmuş fok gibi bir yüz ifadesiyle. Büyük bir sıkıntı ile oturduğu belli idi o şemsiyenin altında. Sormuştum Alman'a "Teknen var mı?" diye "Noch nicht." dedi önce donuk bir ifadeyle. Sonra gözleri parlayarak büyük bir sevinçle ve kararlılıkla, "Elbet bir gün olacak" dediğinde umuda yaptığı yolculukta mutluluktan uçuyordu. O adamın o halini hiç unutamam...

Alman tekne sahibi oldu mu olmadı mı bilmiyorum ama "ELBET BİR GÜN peşine düşeceğim Kemal'im :)))" Şu andaki kısa planımda Ouzo, feta, ekme banılacak nefis zeytinyağları, Manos'un böcek ve balıkları, Zea'da Ormedon'daki domuz pırzolası var. Uzun plana bakacağız sonra...

SİNAN SOLEY, 12.08.2007

pınar turuncusu 13.08.2007

İlk günkü simsiyahla başladı
E-mail trafiği.
Aklımızda yoktu oysa.
Cüneyt aradı çıktıktan sonra.
Yazın dedi hissettiklerinizi.

Biz de yazdık içtenlikle ve
Paylaştık hepinizle.
Renkler de tesadüftü.
Kapkaraydı çünkü
Ve değişecekti.

Dostlarla renklendi de.
En büyük zenginlik dostlar olsa gerek
Ne kadar inanılmaz
Bu kadar sevgi, bu kadar ilgi, bu kadar destek.

Web sitesi projesi ise yeni değildi.
İsmini çoktan almıştık.
Ama nasıl dolacaktı içi?

Doğurduk sitemizi de
Pınar'ın doğum gününde.
24'ünü bitirdi bugün Pınar.
Buradan ona ömür boyu mutluluklar.

Çok düşündük:
Acaba güzel mesajlarınızı koymalı mıyız diye.
Kırılır mıydı,
Yoksa hoşlanmaz mıydı bazılarımız?
Sonra dedik ki esas olan paylaşmak duyguları.
Koy gitsin be kardeşim, bırak alınganlıkları.

Teşekkürler dostlar.
Hepinize ayrı ayrı
Çok özel teşekkürler.

Reis,

Koliğiniz olduk, yazılarınızla bizi sakın ihmal etmeyin.

Yazılar bir harika, okuduğumuzda çok mutlu oluyoruz.

Seyahat edercesine büyük mutlulukla izliyoruz.

Bizim pontonda ne cevherler varmış da biz görmemişiz.

LAURA, DENİZ, CAN PENBECİOğLU, 13.08.2007

Çoh eyice olmuş siteniz... Vallahi ben resimleri de anında

indirdim... Renkler de güzel... Renklerden gelen sesler de...

İyi kulak verince...

ERHAN İZMİR, 13.08.2007

Gittiğiniz her yeri Google Earth'dan takip ediyorum.

Girdiğiniz limanların resimlerini, gezdiğiniz adaların resim-

lerini, geçtiğiniz dünyanın en pahalı kanalının resimlerini

hep oradan takip ediyorum. Ve sanki sizinle seyahat ediyorum.

Bilmeyen var ise onlara da duyurun. Dikkat edin, kendinizi

yalnız zannetmeyin oralarda. Her an bir yerden gözetlenebilir-

siniz!!!!

BAHAR KORKMAZ, 15.08.2007

Nesrin yazmıyor, vaz mı geçti Korsan Raporlardan derken baktık ki bir gece ikincisi ortaya çıkmış.

Pazartesi günü Blue Siesta'dan ayrıldık, fakat biz hala buralarda siftiniyoruz.

Bu emeklilik iyi şeymiş, ara sıra ne yapacağımızı şaşırarak da fena gitmiyor. Cruising hayatı da zor dostlar. Gerçi şimdiden çok cici bir İsviçre teknesi ile ahbab olduk. Şu anda teknelerinde misafirleri var. California'dan tekne satın alıp Pasifik'e yelken açmışlar. "Tahira" adlı teknenin sahipleri 25-30 yaşlarında, Pasifik Adaları, Yeni Zelanda, Kızıl Deniz, Süveyş Kanalı hepsini geçip buralara kadar gelmişler. Baba Yunanlı'yımış. Aile burada ziyaret ediyor onları. Sonra da Fransa'da tekneyi satıp iş hayatına geri döneceklermiş. Daha sonra kimbilir belki yeniden çıkarız yola diyorlar. Bu böyle bir virüs işte...

Malum Korent kanalı çıkışından sonraki seyrimiz; yelken yaşamımızın benim de hatırladığım ilk yoldan geri dönüş operasyonu yaptığımız etabı oldu. İtiraf edeyim iyi de oldu. Hem yeni bir yer görmüş olduk, hem de nefis mücadelesi yaptık... "Ben cruiserim, acelem yok, havaya karşı değil havayla birlikte giderim, hırpalanmaya ne gerek var v.s. v.s." Ezberimizi tekrar edip Korent şehrini gezdik. Sonra Trizonia Adası. Yanlış hatırlamıyorsam Yunanistan'ın 1.400 kadar adası var.

Biz herhalde 50 kadarını gördük. Bu da başka bir karakter. Hiçbiri diğerine benzemiyor. Adanın batıya kapalı kısmında marina ve bolca bağlama yeri var. Ayrıca nefis bir alarga alanı da var ki biz alargada kalmayı tercih ettik. 5-8 ev görüyorsunuz. Hepsisi bu. Fakat karaya çıktığımız zaman görüyorsunuz ki koskoca köy aslında arkada konuşlanmış. Market, restaurant, café, plaj herşey adanın karaya bakan yönünde.

Tam da istediğimiz bir havayla senelerdir görmek istediğimiz Zakynthos Adası'na geldik. Ada güzel, seyrî güzel de bizim reis yine "Buraya kısıldık kaldık?" triplerine girince Allah'tan araya giren dost mailleriyle sakinledi.

Yine ben başladım; "Bak Kemal'im Yiğidim, sakin ol, bir yere yetişmiyoruz. İstersen Kefalonya'ya çıkalım, oradan rüzgarı daha kolayımıza alır ineriz" demeye. Aynı gün, Kemal mutat internet mesaisinden döndü ve "Hayır hiç bir yere gitmiyoruz, buradayız ve sakin hayatı bir yaşam şekli edinmeyi düstür edineceğiz ve burası da iyi bir fırsat" dedi... Bizim de hikayemizde yeni bir sayfa açıldı.

Ben normal ev hali, temizlikler, yemekler. Kemal internet sayfasına adapte

olmuş geçiniip gidiyoruz bu adada. Şakaaaaa her güne en az bir program; bir gün arabayla geziliyor, ertesi gün yürüyüş, sonraki gün fayton gezisi, akşamları mutlaka frappe molaları...

Aslında yolda olmak daima daha iyi geliyor bana. Yalnız nöbetlerde, hayallerin içinde yüzerek yepyeni keşifler yapıyorsun kendinle ilgili, yaşamınla ilgili. Normal hayat akışı içinde bu boyutlara gelebilmek için çok çabalamak gerek.

İçsel gezinti çok zor, hesaplaşmalar çok acımasız olabiliyor... Denizin üzerinde daha kolay ve hasarsız ulaşıyorsun çözümlere (eğer varsa). Çözüm yoksa da alternatif kısıtlılığın farklı bakış açısı geliştiriyorsun, hayatı daha kolaylaştırmak için kendine ve sevdiğine. Bir de bakmışsın ki yepyeni renkler girmiş hayatına. Sonra başlıyorsun o renklerin hazzını yakalamaya...

Kemal'le bu seyahatte renklere dokunurken; "beyaz" renk değildir dedi. Beyaz boşluktur. Ben de hayır kesinlikle beyaz bir renktir ve boşluk değildir dedim. Hadi bakalım kolay gelsin. Şimdi de bunu kanıtlamaya çalışıyoruz birbirimize. Sizlerin de katkılarınızı bekliyoruz.

Yiiiiuuuuuuuuu yarın yola çıkıyoruz. Öptüm hepimizi...

PANesrinK

15/08/2007, Strada Marina/Zakynthos

0--

Beyazın renk olup olmadığı tartışmasına bazı dostlarımız katıldılar. İlk yorum ise Sermet Kardeşimizden geldi. Hani biz Atlantik'i geçtikten sonra kısa süreli İstanbul'a döndüğümüzde bize çok büyük bir sürpriz yapan sevgili dostumuzdan.

Aslında ilk sürpriz Haluk Kardeşimiz'dendi. Evlerinde bizim için büyük bir "Hoşgeldiniz Yemeği" tertiplemişlerdi. Hepsi bu kitabın yazarlarından olan pek çok yakın dostumuzu çağırmışlar, en sevdiğimiz yemekleri hazırlamışlar ve büyük bir kutlama yapmışlardı. İşte o yemekte Sermet'in sürprizi bir kitap vardı. Gönderdiğimiz e-mailler, renkler konseptiyle beraber küçük bir kitapçık olarak basılmış ve minik bir törenle bize sunulmuştu. İşte o kitapçık bize elinizde tuttuğunuz kitabı ortaya çıkarma cesaretini veren.

Ofset baskıda beyaz bir renk değildir gerçekten. Sadece diğer renklerin tonları ile oynamakta kullanılır. Biraz transparan gibi şahsiyetsiz bir durumdur yani... Ammaa, mesela UV baskıda veya serigrafta beyaz aslan gibi renktir, kendi karakteri vardır ve belli eder. Buradan size kıssadan hisse neymiş: Taş yerinde ağırdır, doğru yer ve zamanda beyaz bile renktir. Ama yanlış kullanırsan zeytinyağı gibi tutamazsın. Hadi günün bu saati size bu kadar Beyaz yeter ben çalışmaya devam...
SERMET TOLAN, 15.8.2007

Canım arkadaşım ne güzel de anlatmışsın, duygularını... Ama insanın kendini tartması emeklilik denen gerçekle karşılaşınca oluyor. Ben de kışı bu duygularla çok zor geçirmiştim, kimseciklere hiç bir şey diyemeden...
SEVDA SARIKARDAŞOĞLU, 15.8.2007

sarı 15.08.2007

Bizi Google Earth'ten takip edermiş
Sevgili Bahar Kardeş.
Hem de girdiğimiz limanların,
Gezdiğimiz adaların resimlerini de görmüş.

Zakynthos'ta çarpışan arabalar yerine
Çarpışmayan arabaları gördük.
Kocaman bir meydan.
Trafğe kapalı.
Birisi getirip koymuş
30-40 adet çeşit çeşit
Akülü çocuk arabasını.

Kiraya veriyor ebeveynlere.
Çocuklar üstlerinde.
Meydanda fırıl fırıl
Çarpışmadan da keyifli hepsi.

Komodorumuz Teoman Ağabey'den
Duyduğum bir söz var.
Liman g...ü büyük olurmuş.
Büyüdü mü ne?

Tekneler için en emin yer limanlardır.
Ama tekneler limanda durmak için değildirler.
Bu da bir başka söz.
Yarın sabah erkenden vira bismillah.
Kismetse ver elini İtalya.
2 gün denizdeyiz.
Sonra yine sizleyiz.

Lacivert 17.08.2007

275 millik Yunanistan-İtalya geçişinin sonlarındayız.
Hedef Sicilya'nın Messina limanı
Daha 3 saat yolumuz var.
Dün sabah 05:45'te ayrıldık limandan.
Tam 33 saat oldu yoldayız.

Doğu rüzgarı bulamadığımız için
Az veya hiç batı rüzgarlı bir hava seçtik.
Biraz ölü dalgalı
Ama sıkıntısız bir motor seyri.

Pınar'ın hiç unutmadığım bir sözü var.
Der ki:

"Herkes hayatında en az bir defa,
Açık denizde seyreden bir teknede
Gece tek başına nöbet tutma tecrübesini yaşamalı."
İşte dün öyle gecelerden biriydi.
Üstelik mehtap da yoktu.
Zifir karanlık.
Üstünde yıldızlarla bezenmiş sonsuz gökyüzü,
Altında binlerce metre sonsuz su.
Fındık kabuğunun içinde tek başına.
Hiç korkunç değil ama çok farklı.

Tam bu satırları yazarken,
Bir de baktık ilerde kuzucuklar
Belli ki Messina bizi karşılayacak.
Yok öyle sütliman boğaz.

Hava 20-25 knot esiyor.
Her yer kuzucuk
Akıntı 3 knot.
Ama yer yer deniz düzeliyor ve
Yüzeyde girdaplar görülüyor.
Enteresan bir yer Messina Boğazı.

Ayda ve Murat dostlarımız da maillerine renk vermeye başladılar. Onlar da renkleriyle duygu ve düşüncelerini aktarıyorlar.

Red Fish Kırmızısı

Çarşamba sabahı 8:00'de Ataköy Marina'daki (G49) yerimize bağlandık. Gerçekten gittiğinizi hala algılayamıyorum, sanki Ağustos sonu tatilden dönüp yerinize bağlanacaksınız ve ben de sizin teknedeki tüm gıdaları ve kahveleri tüketmek üzere haftasonu PANK oturumlarıma devam edeceğim gibi...

Biz F'den G'ye niye geçmiştik ki? Neyse ki Allah'tan bende geç idrak sorunu var, böylece ben durumu çözmeden siz İstanbul'a gelmiş olursunuz.

Konu olarak "Red Fish Kırmızısı"nı niye yazdım; Cumartesi akşamı Murat'la beraber Red Fish'e gittik, siz yoksunuz Jülide, Haluk, Sermet, Ayşe, Kerim, Tansu-Ercan yok kaldık bir başımıza. Dostlar yok yemeğin tadı yok falan diye konuşurken, garson gelip sizi sordu, "Kemal Bey'den haberiniz var mı?" diye. Biraz sizi anlattık ve Eylül'de beraber Lüfer yemeğe geliriz dedik. Size selamlarını yolladılar.

Eh Eylül geliyor, siz İstanbul'a geldiğinizde hem Lüferin hem de Kemal'imın pek sevdiği çingene palamudu zamanı. Hadi çabuk gelin, sizensiz Red Fish çok boş... Marina çok boş...

(Yazdıkça hüznlendiğime göre, idrak başladı!)

AYDA UZUNÇARŞILI SOYDAŞ, 17.08.2007

Ah bizim maceracı can dostlarımız

Kemal'ciğim renklerle başlamış yolculuğa, ancak yolunuz çok uzun, renk bilgimiz sınırlı, yanınızda ÇBS KATALOĞU VAR MI? Ayrıca Nesrin haklı Beyaz boşluk falan değil bal gibi RENKTİR. Gerçekte sizler dostlarınızın en göz alıcı rengisiniz.

Siteniz çok güzel, müşteriler para göndermiş mi diye banka hesabına bak-madan önce bizimkiler nerelere vardı diyerek rotanıza bakıyoruz.

BURHANETTİN ÇOKBAŞ, 17.08.2007

Kemal'im, bizim dümen suyumuzun izi kalmış mıdır acaba? Biraz Kefalonya tarafına yükselerek çık bakım de belki görürsün. Kardeşim, çalışma saatleri içerisinde e-mail atıp adamı g... t etmeyin, şurada konsantre olmaya çalışıyoruz! İyi seyirler olsun, İtalya'da Messina'ya giderseniz akaryakıt istasyonundaki heriften kazık yemeyin! Kılıç balığı kayıklarının enteresan görüntülerini kaçırmayın, bizi habersiz bırakmayın, uzaklaşın hadi bakalım nasıl olsa uçakla Trinidad & Tobago'da yakalanacaksınız. Sevgiler.

MURAT SOYDAŞ, 17.08.2007

bayrak kırmızısı 18.08.2007

Messina Marinası'ndayız.
Büyük bir ticari limanın içi
Ferry'lerin biri giriyor, diğeri çıkıyor.
Bir dalga, bir çalkantı.

İlk defa tekneyle İtalya'ya geliyoruz.
Sancak gurcatamıza çektik İtalya bayrağını.
Bu bayrak nezaket bayrağı.
İtalyan kara sularında seyrettiğimizi biliyor ve
Kanunlarınıza saygı gösteriyoruz demek.

Kıçımızda Amerikan Bayrağı,
Malum Pank Amerikan Bayraklı.
İskele gurcatamızda ise Türk Bayrağı
Biz içindekiler Türk'üz demek.

Türk Bayrağımızı gören
Tayfun İşevi ziyaretimize geldi
"Southern Cross" yelkenlisinin kaptanı
Ayaküstü sohbet ve tabii ki
Her türlü yardım teklifi.
Şimdilik teşekkür ettik.
İnşallah gerekmez dedik.

Messina iri kıyım bir İtalyan şehri.
2 beygir gücünde bir araba ile geldik.
Merak edenler için web sayfamız var.
Hem de güncel.

Bir kaç gün buradayız.
Araba kiralamayı Sicilya adasını gezeceğiz.
Sonra yine renklerimizi aktaracağız.

Cem Yünlü Kardeşimizle uzun süredir tanışırız, dost yemeklerinde beraberliklerimiz olmuştur ama bu yolculukta ilk defa onu gerçekten tanıdık. Bu kitabın yüze yakın yazarı arasında önemli bir yer alırdı. Yolculuğumuzun felsefesi ile birlikte ince detaylarını bu kadar iyi yakalayan ve bu kadar güzel ifade eden bir dostumuz olmasına çok sevindik. İşte ilk sahneye çıkışı:

Çok arzulamama rağmen sizi uğurlamak için orada olamamanın burukluğunu, sizin cesur serüveninizi bilgisayar başından biraz imrenerek, biraz kıskanarak ama çok büyük bir keyifle izleyerek biraz olsun hafifletebiliyorum. Şu anda yapmakta olduğunuz bu olağanüstü işin, aslında kimimiz için asla cesaret bile edilemeyecek kadar müthiş bir çılgınlık, kimimiz için asla düşlenemeyecek kadar büyük bir macera, kimimiz içinse asla gerçekleşemeyecek kadar uçuk bir rüya olduğunu düşünüyorum. Sitenize koyduğunuz fotoğraflardan rotanızı atlas üzerinde takip ederek heyecanınıza ortak olmaya, keşfetmekte olduğunuz ve daha keşfedeceğiniz nice doyumsuz güzelliği sizin gözlerinizle ben de bir nebze olsun görmeye çalışıyorum.

Bizler günlük rutin koşturmacanın hercümerci içindeyken siz kimbilir hangi saat diliminde, hangi kıyıların açıklarında veya hangi kıyıda demirlisiniz? Rotanızda heyecan ve merakla beklediğiniz bir sonraki durağınız kimbilir neresidir? Bilinmeyene doğru yol almak biraz heyecan, biraz kaygıyla... Daima özleyecek ama asla sıkılmayacak kadar kendini yabancı bir yere ait hissetmek bu serüvenin en hoş taraflarından biri

olsa gerek. Denize gönül verenlerin laneti midir, kısmeti midir bilinmez ama geride bırakılan o limanın, özlenen insanların burukluğuna gidilecek bir sonraki limanın heyecan dolu cezbedici çağrısı eşlik eder. Seyahat ettiğimde benim neredeyse içgüdüsel olarak kendime sorduğum “Acaba burada yaşamak ister miydim?” sorusunu kimbilir bu serüven boyunca siz kaç kez soracaksınız kendinize? Fotoğraf karelerine baktığımda geride bırakılan her limanın yüreğinizde bırakabileceği hüznü ancak bir sonraki limanın heyecanı bastırabilir diye düşünüyorum. Bu serüveninize sanal ortamdan da olsa eşlik edebilmek bile aslında büyük bir şans. Artık sizler sadece kendi gözleriniz ve yüreklerinizle değil bizlerin gözleri ve yürekleriyle de yolculuk ettiğinizi unutmayın.
CEM YÜNLÜ, 18.08.2007

Ortaçağ beji 20.08.2007

İki gündür Sicilya’yı geziyoruz arabayla.
Akdeniz’in en büyük adası.
Arkeolojik cennet.
Ortaçağ renkleri her tarafta.
Tatil yöreleri var,
Onlar da aynı renk.

Etna’yı gördük.
Avrupa’nın en önemli volkanlarından.
Dumanları kesintisiz tütüyor.
Yani aktif.
Sık sık kızıp kükrüyor.
En son 2003’te püskürtmüş içindikileri.

Hemen eteklerinde Alcantara vadisi
50 metre yüksekliğe ulaşan
Vahşi, yalçın kayalıklar.
8 derece, deli akan su.

Nasıl oluyor bu kadar yakın;

Biri su; buz gibi,
Diğeri lav; kızgın, ateş gibi.
Doğa muhteşem
Doğa inanılmaz
Doğa çok güzel

Pank yolumuzu gözlüyor
İki gündür Messina'da.
Kızımızı çok kızdırmamışızdır inşallah
Sallanmaktan içi dışına çıkmıştır kesin.
Yarın kavuşacağız kısmetse.

Sicilya'ya devam,
Herkes selam.

Pek çok dostumuzun günlük hayatlarına farklı bir lezzet katabilmiş olmak ne büyük mutluluktur bizim için.

Aşağıdaki mailler bilgisayar ekranına düştüğünde içimizi kaplayan saadeti kelimelerle anlatmak zor. Hiçbirisinin görev bilinciyle yazılmadığını, duyguların kendiliğinden sözcüklere döküldüğünü görmek harikaydı.

İşte bu güzel insanlar yine sahnedeler:

Sizlerle birlikte dolaşmak ne kadar keyifli... Renklerinizi, Korsan raporunuzu okudukça sizlerle birlikte gibi hissediyoruz kendimizi... Sizi tanıyan, tanımayan o kadar çok insanı ortak ettik ki heyecanınıza... Kimi "deli bunlar!" diyor, kimi "Tayfa lazım mıymış sor bakalım. Boğaz tokluğuna bile çalışırız." Eh burası Eskişehir... Denize hasret yaşayanı da var, korkanı da... Biz sayenizde denizin, yelkenin hastası olduk. Kurt kemiriyor bir taraftan içimizi... Bakalım gezinizin hangi etabına katılabileceğiz... Mümkün olabilecek mi?!... İyi ki birlikte yapmışız Göcek-Turgutreis seyrini. Ne güzelmiş

yeni yerleri görmek... Güzellikleri sevdikleriyle paylaşmak... Düşünsenize, Dünya'nın dört bir yanından yüzlerce yürek bir olmuş sizi izliyor... Duygularını paylaşmak isteyip de sizleri tanımadığı için paylaşamayan, size yazamayan ne çok insan var... Heyecanla geleceğiniz günü bekliyoruz.

NERMİN DOBRUCALI, 20.08.2007

Ya, o kadar iyi anladım ki Nesrin'in o "içsel gezinti"siyle ne demek istediğini... Çok haklısın... İnsan ancak uzunca zaman ayırabilince, o zorlu ama zevkli gezintiye çıkabiliyor. Neler keşfediyor neler? Sadece kendisiyle ilgili değil, etrafındakilerle, etrafında olmayanlarla da ilgili...

Biliyorum bütün bunları...

Son beş yıldır çalışmayınca insanın çok böyle şeylere ayıracak vakti oluyor. :) Ben zaten en darda olduğum zamanlarda bile bir yolunu bulurdum o içsel gezintiye... Zorlanmaya ama bulup çıkarmanın keyfine varmaya... Yalnız değilsin, rahatla... :) ERHAN İZMİR, 20.08.2007

Fırsat buldukça sitenize girip, uğradığınız o kimi tanıdık, kimi yabancı limanları biraz da iç geçirerek sizin gözlerinizden görmeyi, açık denizin kokusunu içime çekmeyi ihmal etmiyorum. Günlüğünüze düştüğünüz her satır bana sanki o teknede sizinleymişcesine yakın ve gerçek geliyor. Baktığım her karede bir kez daha cesaretinize ve eş olmanın ötesinde ortak bir rüyayı paylaşan mükemmel bir ekip olmanıza gıpta ediyorum. Daha önceki satırlarımda da yazdığım gibi bedensel olarak olamasak da, ruhen sizinle o güvertede olabilmek ve sizinle bu serüveni paylaşıyor olabilmek bile biz geride kalanlar için çok özel bir duygu.

Sizin şu anda gerçekleştiriyor olduğunuz lakin kimimize Kaf dağı kadar uzak, kimimize ise hayal edilemeyecek kadar yabancı bu güzel hayalin, benim gibi düşleyenlere de bir gün nasip olmasını tüm kalbimle diliyorum. Sizin öncülüğünü yapmakta olduğunuz bu serüven, şimdi uzaktan izlemekte olan bir çoğumuzu da aynı hayalin peşinde mutlaka daha

fazla isteklendirecek ve itekleyecektir. Ne mutlu size ki düşlerinizi erteleme kolaycılığının arkasına sığınmak yerine gerçekleştirme cesaretini göstermeyi seçtiniz.

Bir kez daha hüzünlü olarak fark ediyorum ki şu anda sizin bizzat keşfetmekte olduğunuz dünyanın o yalın ama büyüleyici güzelliklerini, bizim önceliklerimiz ve vazgeçilmezlerimiz olarak algıladığımız günlük kısır döngünün içinde ıskalamak o kadar kolay ki... Emin olun sizinle birlikte kendi günlük şablonumun dışına kısa bir süreliğine de olsa taşabilmek bile en azından bana taze bir nefes gibi geliyor. Açık denizin engin maviliğine eşlik eden o eşsiz kokusunun başdöndürücü tazeliğini her içinize çekişinizde benim de ciğerlerime dolduğunu anımsayın.

CEM YÜNLÜ, 20.08.2007

İstanbul Gökkuşluğu

Senin güzel yazıların sayesinde düşündüm de,
Türkiye'yi hafife alıyorum galiba,
Elimdekini kıymetini tam idrak etmiyorum,
İşler biraz hafiflediğinde ve yaş ilerleyince inşallah.
Coves, Dartmouth, Lisbon, Almeira, Messina, Galaxidi, Aiginia,
Hepsi güzel, hepsi hoş,
Ama karşısına öyle bir ekip çıkartırım ki,
Boğaz, Asmalı Mescid, Gümüşlük, Marmaris, Göcek, Bozcaada.
Demek istediğim şu ki, ben buralara aidim gibi geldi
Fransızca, İngilizce ana lisan gibi konuşmak yetmiyor,
Aiginia'da belki siz varsınız diye sevindik,
Ama biz orayı, sırf bize benziyor diye, daha çok sevdik.
MURAT SOYDAŞ, 21.08.2007

gökkuşığı 21.08.2007

Murat Soydaş kardeş mail atmış;
Başlık: İstanbul Gökkuşığı.
Yani bütün renkler var Türkiye’de.
Çok haklı.

Her yeri bilinçaltı veya bilinçüstü
Karşılaştırıyoruz Türkiye’emizle.
Sonuç çoğunlukla aynı.
Cennetimizi kim inkar edebilir?
Cehenneme çevirmeye uğraşsak da.

Yine de aramalı başka renkleri
Dünya o kadar güzel,
Renkler o kadar çeşitli ki,
Yetmez kimsenin ömrü, bitirmeye.

Döndük Messina’ya
Kızımızı bulduk uslu uslu bizi beklerken.
Sicilya’nın bıraktığı iz
Çok kalıcı olmayacak galiba.
Resimler var sayfamızda.

Yarın ferry ile Stromboli adası.
Öbür gün “Arrivederci” Messina.
Sonra Sicilya’nın kuzey kıyısı
Bu sefer PANK ile denizden inşallah.

Okuduklarıma ve resimlere bakılırsa keyfiniz süper.
Umarım yolculuğunuz başladığı gibi devam eder, hep mutlu,
hep huzurlu, hep sağlıklı. İYİ SEYİRLER KAPTAN YOLUNUZ
AÇIK OLSUN. Nesrin abla sana özel not: “Arabayı çok yavaş
kullanıyorum, merak etme.”
EMRE ÇOKBAŞ, 21.08.2007

Günlük yazılarınızı büyük bir keyif ve ilgiyle okuyoruz.
Sizleri mutlu, heyecanlı görmek, yaptığınız işten hoşnut
olduğunuzu hissetmek bizleri ayrıca mutlandırıyor.
Yolculuğunuz, birlikteliğiniz gibi kolay, huzurlu, sevgi
dolu ve mutlu geçsin.

AKSAYAN AİLESİ, 21.08.2007

Lav siyahı 22.08.2007

Bu gün Stromboli adasındaydık.
Hydrofoil ile gittik ve geldik.
5 kuvvetinde havada
Benim Jeep'ten daha fazla zıplattı.

Uzun süredir merak ederdim Stromboli'yi.
Sicilya'nın kuzeydoğusunda,
Denizin üstünde 2.000 metreye yükselen
Bir volkanik dağdan ibaret.

Etna gibi aktif,
Onun gibi duman püskürtüyor.
Onun gibi ihtişamlı.
Zaten birlikte hareket ederlermiş.
Aynı zamanlarda püskürürlermiş.
Yeraltı dünyasında yakınlıkları var anlaşılın.

Küçük bir kasaba,
Bir buçuk kişilik sokaklar,
Triportör bozması taksiler,
Siyah lav kumları ile
Değişikti Stromboli.
Resimler yansıtır mı bilmem.

Zakynthos'tan sonra
Burada da 6 gün yayıldık.
Ama bu sefer isteyerek ve gezerek
Deniz düzenine geçme zamanıdır.

Yarın hedef Cefalu.
Sicilya'nın kuzey kıyısında, tam ortada.
Kismetse yolumuz 85 mil.

Sizleri sık sık düşünüyorum. Acaba neredeler, şu anda ne yapıyorlar diye. Siz hiçbirimizin yapamadığını yaptınız! Bazen mor, bazen siyah, bazen gri hissetseniz de doya doya yaşayın engin denizi, hürriyeti ve beraberliğinizi. Biz hep buradayız, sizi düşünüyoruz, destekliyoruz ve imreniyoruz!!!!!!! Bu arada Fotoğraflar harika arkadaşlar! En çok da Korint kanalı fotosunu sevdim. O ne görkem öyle!!!

SERVİSİMİN CÖMERT BİRCED, 22.08.2007

Senin şiirsel anlatımınla deniz üstünde gibiyim. Bu seyir defteri kitap olacak döndüğünüzde. Ama korsan raporcu Nesrin'imim özet raporuna diyecek yok vallahi... Canım Nesrin'ciğim ne güzel de anlatmışsın yolun tamamını ve duygusunu... Şimdi size yine iyi yolculuklar. Bakalım hangi kıyıdan gelecek yeni rapor? Şahanesiniz...

NİLAY KIRCI, 22.08.2007

Siz orada beyaz renk midir değil midir tartışması yaşarken, ben de burada aynı konuda iki farklı yazar tarafından yazılmış heyecanlı iki kitabı okumaya başlamanın keyfini yaşıyorum. Üstelik kitaplar daha piyasaya çıkmadan okumak büyük keyif. (Şaka değil bütün mailler istifleniyor büyük bir titizlikle ve eğer siz yapmasanız da küçük bir telif hakkı ile basacağım kitapları heheheh) Yazarlardan biri Korsan Nesrin, diğeri Reis Kemal bakalım macerada neler olacak?

SİNAN SOLEY, 22.08.2007

Kaleminiz çok güzel... Okurken hiç bitmesin istiyor insan. Renklerin en güzel, deniz ve rüzgar hep sizden yana olsun... "EBRULİ" EBRU KALEMCI, 22.08.2007

Sayın Nesrin Kaptan,
Kemal'i boşver. Evde, teknede asıl kaptan hanımlar (Yasemin bana bunu öğretti...). Ben, Yasemin, Sanem hepimiz mesajlarınızı nasıl bir keyifle takip ediyoruz bilerseniz... Aynı mesajınızı 3-5 kez de olsa almaya/okumaya razıyız. Yeter ki sizden birşeyler gelsin.
KENAN AÇIKALIN, S/Y CORAL, 22.08.2007

Bakalım ekibin feminen bakış açısı ile ne durumdaymız:

MESSİNA GEÇİŞİ VE SİCİLYA KORSAN RAPORU

Deryalara açılınca; birkaç saat içinde Marmara da bir, Okyanus da... Sabah 5:45'te ayrıldık Zakhyntos adasından. Önce beraber yolaldık Kemal'imle. Sonra nöbeti ben devraldım. Yine günün en güzel saatini güneşin doğuşunu, yeni bir günün başlangıcını yaşadım. Gönlümdeki mumları yaktım güzel dilekler dileyerek, dualar ederek güne başladım.

Öğlen olduğunda sanki Pank Okyanus ortasında; swell var, tekne sallanıyor, sevimsiz ama bunlara alışmak gerek. Öğleden sonra rahatladı deniz, mutlandı Pank. Daha bir iştahla yutmaya başladı milleri... Biz ise tatil rahatlığında.

Akşam gün batışı nöbeti yine bende çok hoş. Hani ben ressam değilim ama bu görüntüyü sizlerle paylaşmam lazım. Metalik lacivert göz kırpan bir deniz, gri-mavi puslu bir ufuk, ufkun üstünde güneşin kırmızısı pusun iki katı, onun üstünde belli belirsiz bir turuncu, güzel bir sarı, sarıdan açık maviye geçişin kirliliği sarı, açık mavi ve gece mavisi.

Aman Tanrım mavinin ortasında bir hilal. Bu manzarayı bir daha görmek mümkün değil ki! Ben mi çok iyimserim yoksa deryalar mı böyle bir ruh hali yüklüyor insana bilmiyorum. Ancak hayata bu gözlüklerle bakıp lezzetini almak da ayrı bir keyif.

275 mil, 36 saat hiç hırpalamayan bir seyir ve Messina Boğazı'ndayız. Her şey Rod Heikell'in anlattığı gibi; boğazdaki rüzgar, bir an kuzucukların bitip girdapların olduğu bir alan ve sonra yeniden kuzucuklar. Ardından Marina del Nettuno. Giriş yaparken marina girişindeki bir tekneden tatlı bir "Merhaba" duyuyor kulaklarımız.

“Türkiye’den mi geliyorsunuz?” Evet diyerek bağlanma telaşına geri dönüyoruz. İngiltere’de yaşayan bir Türk ailesinin teknesinde yaz kaptanlığı yapıyor, kışları Tur-gut Reis Marina’da Deniz Harp Okulu mezunu zarif kaptan Tayfun. Sonra da bir ihtiyacımız var mı diye yeniden ziyaret ediyor bizi. Sağolsun hemen de Navtex’den istediğimiz hava raporunu veriyor. Hadi bakalım Sicilya, sana da “Merhaba”.

İtalya’dayız ve siestayı unutmamalıyız. Her yer 13:30-16:30 arası kapalı. Ancak çok turistik yerlerde açık café veya restaurant bulabiliyorsunuz. Cumartesi günü arabamızı kiraladık, marina görevlisinden de görülmesi gerekli nokta atışları nereye yapacağımıza dair bilgileri alıp, çıktık yola. Adanın kuzeyine tekneyle gideceğimiz için biz daha çok doğu ve güneye ilgileniyorduk.

Etna gerçekten heybetli ve ürkütücü, insanlar neden her an böyle bir stres altında yaşar diye düşünüyorum önce. Sonra İstanbul geliyor aklıma; aynı stres altında yaşamıyor muyuz biz de? Deprem oldu olacak...

İlk gün gittiğimiz yerler arasında en güzel şehir Tahormina idi, hem doğa muhteşem hem de tarihle içiçe geçmiş turistik görüntüler. Naxos nefis bir plaja sahip. Acı Reale konusunda yorum yok! Acı Castello adından da anlaşılacağı gibi kale gibi sahil ve kıyı, minik bir balıkçı barınağı, daracık sokaklardan oluşuyordu. Şimdi de en beğendiğimiz köy; Etna eteklerinde tarihi Nicolosi köyü. Ama gerçekten eski. İçindeki insanlar da eskimiş hep yaşlılar yaşıyor sanki. Bizim Karadeniz köylerinde de hissetmişim aynı duyguyu. Gençler göçmüş büyük şehirlere. Canım köylerde yaşlılar hayatı idame ettirme çabasında. Biraz inat, biraz yorgunluk var ama sevgi bolca...

Catania’ya geç geldik. Önce otel aradık ve şehirde kaybolduk. Sonra yemek yiyelim dedik yine şehirde kaybolduk. O oryantasyonu çok iyi olan Kemal’im sudan çıkmış balığa döndü burada. Neyse başarıyla hem yemeği hem de oteli ayarladı. Hepsi mükemmeldi. Gıyabında ona 10 numara...

Pazar günü adanın daha güneyine hatta en güney ucuna indik. Bu günü yaşamamış olmayı tercih ederdim. Çünkü gittiğimiz her yer maalesef bizi mutlu edemedi. Ama yine akşam nefis bir akşam yemeği ile günün bütün yorgunluğunu unuttuk. Burada en güzel şey yemek yerken kazıklanmayacağınızı ve ne ödeyeceğinizi bilmek. Yemekte servisimizi Armando yaptı. Türk olduğumuzu öğrenince bir kaç Türkçe kelime, hop dedik ne oluyoruz. Meğer Almanya’da kalmış, 15 sene içinde pek çok Türk arkadaşı olmuş.

Ertesi gün ver elini Agrigento. Tapınaklar Vadisini göreceğiz. Sicilya'nın en görülmesi gerekli yerlerinden birisi. Eski Yunanlıların kurduğu bir antik kent. Kazılar halen devam etmekte. Ama iki adet tapınak fotoğrafta da göreceğiniz gibi çok iyi korunmuş. Etkiliyor görenleri. Öğle sıcaklığında bile o kadar çok ziyaret eden vardı ki.

Sicilya'da yollar ve şehirler arası yolda işaretler çok iyi. Otobanlar çok düzgün. Volkanik ada olduğundan pek çok dağ tepe var. Bu nedenle yollarda inanılmaz çok viyadük var. Agrigento'dan doğruca Messina'ya. Pank bizi bekliyor marinada.

Salı günü (21.08.2007) Stromboli adlı volkanik adaya gittik hydrofoil ile. Yaklaşık iki saat sanki uçak hava boşluğuna düşmüş gibi yolculuk ederek geldik küçük küçük volkanik adacığa. Son derece turistik ada. Simsiyah kumsal dikkatimi-zi çekiyor önce. Sonra sıcak çarpıyor yüzüme insafsızca.

Yürümek istiyoruz biraz da yürüyoruz ama insafsız sıcak tepeye çıkmamıza engel. Hemen akülü küçük taksi ile tırmanıyoruz tepeye. Süper manzara, biraz daha yaklaşıyoruz Stromboli'ye. Önce öksürüyor, biraz sonra dumanlar çıkıyor tepesinden. Bir süre sonra alışyorsun öksürük ve dumanlara. İnsanoğlu enteresan hemen kanıksıyor elde ettiği güzellikleri... Bir süre sonra ilgilenmez oluyorsun.

Öğleden sonra döndük Stromboli'den. Alışveriş yapıp, tekneyi hazırlamaktı amacım. Markete gittim ki kapı duvar. Meğer çarşamba öğleden sonrası da kapalı olurmuş marketler. Amaaaaaa dedim benim elimdeki malzeme bizi idare eder ve tekneyi seyre hazırladım. Kemal nerede mi? İnternet caféde. "Mailler alırım mailler veririm, internet sitem var hanımım"...

Yine uzunca bir seyirle Sicilya Adası'nın kuzeyinde yer alan Cefalu şehrine gitmek niyetimiz. Motora kuvvet geldik Cefalu'ya. Yeni marina korunaklı, önce mazot aldık. Daha sonra yerimize bağlandık. Baştankara bağlanmayı da çok sevdi. İmkan olduğunda tercih ediyoruz. Akşam hemen şehre.

Bu şehir bu seyahatimizde gördüğümüz en ilginç, güzel ve tarihi yer. Yarın da burdayız. Detaylar sonra. Kemal yine gidiyor internet cafeye. Siz bunu okurken biz yenilerini yetiştiririz size. Hepinizi kocamaaaaaaaan kucaklıyorum.

PANesrinK

23.08.2007

0--

gökova mavisi 24.08.2007

Yine motor seyri
12 saat.
Arada 1 saat yelken var.
Hem de 30 knot'a çıkan rüzgarda.
Nereden eseceğine karar veremedi bir türlü.

Yangın var.
Orman yangını.
Helikopterler, uçaklar.
Söndüremediler akşama kadar.
Gök kıpkırmızı duman,
Her taraf kül ve is.
Yazık doğaya.

Cefalı şimdiye kadar
Sicilya'da gördüğümüz en güzel yer.
Murat kardeşin dediği gibi "Ortasına kaya düşmüş"
Google Earth'te pek güzel görünürmüş.
Küçük bir balıkçı köyüken
Enfes plajıyla sayfiye yerine dönüşmüş.
Ama duruyor eski yapı hala.
Ne büyük oteller,
Ne kooperatifler,
Ne de yüksek binalar var.

Daracık sokaklar,
Sevimli dükkanlar,
Güzel yemek,
Velhasıl sevdik burayı da.

O da ne?
Kocaman bir Gökova yazısı
Bir yarış teknesinin bordasında
Mazot iskelesine yanaşılıyor.
İçinde de Cumhuriyet Gökova
7 talebesi ile beraber.

Marmaris, Girit, Malta üzerinden
Sicilya adasını güneyden dolaşıp,
Kefalonya, Atina, Bodrum'a giderlermiş.
Yolda ekipler değişirmiş.
Cefalu'da yeni ekip gelecek,
Onlar da Atina'da ineceklermiş.

Yarın sabah Arrivederci Cefalu,
Bakalım kısmet neresi?
Trapani mi? San Vito mu? Favignana mı?

Bu arada benim acemiliğimden midir , yoksa sanal alemin kayganlığından mıdır bilinmez, bazı maillerimiz birden fazla kere gitmiş. Bunun için ayrı bir maille grubumuzdaki yüz civarında dostumuzdan özür dilemiştik. "Ne olacak canım boşver!" diyenler çok oldu ama, en güzel e-mail Burak Babür kardeşimizden geldi.

Yahu abicim bir gün içinde o kadar ...oktan şeyleri
20 kere 30 kere duyuyoruz, dinliyoruz, okuyoruz da meşinleşmiş
ruhlarımıza dokunmuyor bile. Senin o denizlerin tüm
serinliğini, kokusunu, dokusunu burnumuzun dibine getiren
güzel dizelerin/satırların 2 kere okunmuş çok mu???

Hatta mümkünse mükerrer gelsinler be abicim...

Sevgilerim, saygılarım abilerim ablalarım...

BURAK BABÜR, 24.08.2007

ateş kırmızısı 25.08.2007

Bu gün kırmızı doğdu güneş.
Hani derler ya:
“Red sun at night
Sailor’s delight.
Red sun in the morning,
Sailor’s warning”

Hava uyarıyor gibi.
Seyirdeyiz, rüzgar yok ama
Kuzeyden gelen büyük sweller var.
Gece de solugan vardı.
Belli ki yukarlarda esmiş,
Belki de esiyor hala.

Palermo önlerindeyiz.
16. kanalı dinliyoruz.
Costa Concordia Palermo’yu çağırıyor.
Şu tesadüfe bak.
Bu yüzen otelle geçen sene
Annem ve babamla tatil yapmıştık.
Acaba aynı denizlere
Pank’la gelebilecek miyiz?
Diye hayal etmiştik.
Oldu işte.

Herşey önce hayal etmekle başlıyor.
Hayal kurmak için hiçbir şart,
Hiçbir kısıt,
Hiçbir zorluk yok.
Ne demişler:
“Yıldızları düşleyin!
Ulaşamasanız da yükselirsiniz.”

Sallan yuvarlan kısmet Trapani’ymiş.
Yine marina.
Bıktık marinalardan ama

Maalesef yok Sicilya'nın kuzeyinde
Demir atacak düzgün yer.

Yaklaşık 1.000 mil oldu.
İstanbul'dan çıkmalı.
Daha çoook yolumuz var.

İnternet sitenizden takip ediyorum sizi.

Hayatın koşuşturmacası ve yapılması gerekenler arasında
bir mola, bir soluklanma fırsatı oluyor, ne güzel.

Eminim ki herkes size özenip "Ne güzel keyif yapıyorlar"
diyordur, ama gece seyirleri, uykusuzluk...

Herşeyin kendine göre disiplini ve zorlukları var. Yine de
çok keyifli olduğunuzu tahmin ediyorum, 17 yıl önce kurmuş
olduğunuz hayale kavuşmuş olmanın keyfi.

Rüzgara karşı değil, rüzgarla birlikte mücadele etmenin keyfi.

Neyse çok uzatmayayım, sırada daha okunacak çok mail vardır:)

Yeni haberlerinizi pank.biz'den takip ediyordum, fırsat
buldukça yazın ki, sizinle beraber biz de dünya seyahati
yapmış olalım, yoksa yerleşik düzeni bırakıp gitmek ve yeni
bir düzene geçmek her babayiğidin harcı değildir.

Bu arada Nesrin Ablacım, bence de beyaz boşluk değil
bir renktir. Boşluk olan siyahtır, tıpkı uzay gibi:)

ÖZGE ÇUHADAROĞLU, 25.08.2007

Özge'ye hak vermek için mi koydum acaba Tuz Beyazı rengini?

tuz beyazı 27.08.2007

İki gündür Trapani'deyiz.
Sicilya'nın "sol-üst" köşesi
Büyücek bir şehir,
Büyük bir ticari liman.

Limanın hemen yanında
Geniş alanlarda tuz üretiliyor.
Hoop gemilere.

Öbür yanda
750 metre yükseklikte bir dağ
İsmi Erice.
En tepede bir köy.
Onun da adı Erice,
Teleferikle şehirden 17 dakika.
Şirin mi şirin,
Labirent mi labirent sokaklar.
Hepsi kendine özgü evler.
Nefs bir manzara.

Bugün Amerika'dan mail.
15 Ekim İstanbul diyor.
Hiç hesapta yoktu.
Dur bakalım...

Yarın Nesrin'in doğum günü
Biz ise yolda olacağız kısmetse.
175 mil.
Hedef Cagliari
Ada değiştiriyoruz.
Akdeniz'in en büyük adasından
İkinci büyük adasına
Sardunya'ya gidiyoruz.

Web sayfanızdan sizleri hergün büyük bir zevkle izliyor ve takip ediyoruz. Böyle bir sayfa hazırlamayı düşünmekle ne büyük akıllılık etmişsiniz. Hem sizlerin sağlık ve sıhhat haberlerinizi alıyor, hem gezdiğiniz gördüğünüz yerlere ve duygularınıza ortak oluyoruz. Cenab-ı Allah kazasız, belasız sağlık ve sıhhat içinde seyahatinizi tamamlamayı ve tekrar kavuşmayı nasip etsin.

NAZMiYE, HAKKI, ESRA, OĞUZHAN veee METE FURKAN, 27.08.2007

Oğlumun Amerika'dan dönüş gününe rastlayan hareket tarihinizden beri maillerinizi alıyorum ve sanki kendimi sizin yanınızda hissediyorum. Tabii ben o kadar cesaretli olamazdım. Allah'tan buradan takip ediyorum. Harika şeyler yaşıyorsunuz, Allah bozmasın, herşey gönlünüze göre olsun.

OLCAY-TAYFUN ŞENOZAN, 27.08.2007

CEFALU VE SONRASI KORSAN RAPORU

Cefalu! Sıcağı olmasa sokaklar arasında kaybolmak çok heyecan verici olacak. Ancak bugünkü yangından dolayı öylesine bir ısı yüklenmiş ki şehir, gezerken güzellikleri kaçırabiliyorsunuz. Her yer hediyelik eşya satan dükkanlarla dolu. Sicilya limonchelloları, bademli kurabiyeler, pesto ve makarna sosları bolca ve de seramik.

Hiç ummadığımız bir anda “Gökova” teknesinin limana girmesi bizim açımızdan çok heyecanlı oldu. Onlar mazot alırken bir “merhaba” da ben onlara dedim, tekneye davet ettim. Ancak ben bir daha Cumhur Hoca’yı göremedim. Kemal’le konuşmuşlar. Arkasından alışveriş ve üstüne süper bir motosiklet gezisi acayip romantik oluyor...

Vakit tamam sabah yine gün doğmadan çıktık yola. Rüzgar yine kafadan, motora kuvvet gidiyoruz. Önce sevgili Seda ve Cüneyt’in tavsiye ettikleri St. Vito’ya uğradık ancak hafta sonu nedeniyle öylesine kalabalıktı ki hemen rotamızı Trapani’ye çevirdik. Cumartesi 17.30 Trapani, Cefalu ile aynı karakterde bir şehir. Sokakları daha geniş.

Pazar günü şehri gezdik. Hay Allah her yer kapalı... Ben ağzım sulana sulana bakarım vitrinlere...

Her yerde “saldi” “saldi”
Benim aklım vitrinlerde kaldı...

Malum Kemal’im Kayseri’li, büyük şehirlere ne zaman gideceğini iyi ayarlar... (şaka şaka) Ve benim Fadim’i en çok özlediğim gün. Temizlik günü. Yola çıkmadan önce herkes “En çok neyi özleyeceksin?” diye sorduğunda; cevabım hep aynı oldu “Sevgili yardımcım Fadim’i”. Neden acaba?...

Neyse akşam ödül “Erice” köyü. Trapani’nin tepesinde, fünüklülerle yaklaşık 20 dakika. Yukarıya çıktığımızda kalesi, kalenin içinde taş sokakları ve taş binalarıyla süper bir görüntü ile karşılaşıyorsunuz... Kendine özgü hediyelik eşya dükkanları, çok özel pastahaneleri var. (Badem ezmesinden her türlü meyva ve sebze yapıyorlar. Minik kasalara koyup satıyorlar.)

Güneş batarken Erice’den çok etkilendim doğrusu. Taş binaların arasında kaybolup harika da bir restaurant’da akşam yemeği; veeeeeee sabah yolcu yolunda gerek. Önümüzde 24 saatlik bir geçiş olduğundan biraz yavaştan aldık, saat 10:00 gibi yola çıktık. Ver elini yeni ada. Biz geliyoruz Sardunya, “Çömez

Cruiser'lar". Ama iddialıyız,bunu da hakkıyla yapmayı öğreneceğiz.

BU GÜN BENİM DOĞUM GÜNÜM.

Hayatımın en özel doğum günü çünkü artık yeni bir 10 yılı karşılamaya başladım. Hoşgeldin ellili yıllar... Sağlıkla gel, mutlulukla gel, sevgiyle gel, sevdiklerimle gel de gerisi hiç önemli değil...

Gündüz uzun yolda mutlaka nöbet düzenine geçerdik ama bu gün canımız istemedi. Uzun seyrinde içki içmeme kuralımıza rağmen bu gün hem keraat vakti hem de akşam yemeğinde kuralımızı bozduk. Gece nöbetler ve akın akın gelen düşünceler, yeni planlar, yeni hayaller...

Seneler önce böyle café bar modası yokken, Bebek'te Özdemir Asaf'ın bir café'si vardı, duvarları O'nun şiir ve anekdotları ile doluydu. Barda otururken ne büyük zenginliktir ki, bir de O güzel insanın duygularına dokunurdunuz. Benim aklımda kalmış olanlardan bir tanesi de; "Ben üç şey biliyorum. Dinlemekle dört kılana anlatacağım".

Siz dostlar, bizim yazmaya çalıştıklarımızı dört ettiniz, beş ettiniz. Bizleri de şair, yazar ettiniz... Sizlerden gelen seslere aynı tonda cevap gerek. Detone olmamalı. Zor yahu... Kısaca herbirinize tek tek cevap veremesem de bilin ki her birinizin tınısını yüreğimde hissediyorum.

Neyse gelelim bizim uzun yol seyrine; pek keyifli bir akşam yemeği, gün batımı, gece seyri hazırlıkları. Kulakları çınlasın sevgili komodorumuz Teoman Arsay'dan öğrendiğimiz seyir kurallarına göre; hava kararınca mutlaka can yeleği giyilecek, mutlaka havuzluktan çıkılıyorsa bağlanılacak, haber vermeden ortadan kaybolmak yok, havuzluğa "dri bag" çıkacak, kola Raymarine life tag takılacak. Malum denizde önlem bir defalık alınır.

Aldınız aldınız. Almadınız, YANDINIZ...

Aslında gece ve ellili yaş sendromu yazmaktı amacım başlangıçta; bakın nerelere geldim. Bu korsan raporlar olaydan çok duygu dolmaya başladı... Hadi bakalım elbet size bir yerlerden kaçak yazacak bir şeyler yakalarım... Reisin de havasını bozarım...

PANesrinK

28.08.2007

0--

fÜme 28.08.2007

Yeni bir duygu hissettim.
Daha önce hissetmediğim bir şey.
Sürekli olarak uzaklaşmak duygusu.
Hep daha fazla uzaklaşmak.
Daha da uzaklaşmak.

Dünyanın ücra köşelerine
Seyahatlerimiz oldu malum.
Yoktu böyle bir his
Uçakla 1-2 gün içinde varılan,
Gezi bitiminde yine aynı sürede
Geri dönülen bir seyahatte bu duygu yok.

Hep uzaklaşıyoruz.
Telefonlar azalıyor,
E-mailler azalıyor.
Kanıksama yerleşiyor.

Oral ile konuşmuştuk.
Hedefe varmak değil amaç.
Mühim olan yolda olmak.
Gidiyor olmak
Durmuyor olmak.
“Yol”da olmak.

Bu his yeni. Acaba bu mu bana
Sürekli uzaklaşma duygusunu tattıran?

Gece saat 01:00
Sicilya-Sardunya pasajındayız.
Nöbet bende.

Nesrin’e göre bu akşam
En özel yağşgününü kutladık.
İkimiz,
Açıkdenizde,
İki kadeh şarap,

Carpaccio Brezoala,
Pasta Francesca.

Gökmen kardeşimin kulakları çınlasın.

Yok artık rakı

Yok artık balık

Uzaklaşıyoruz...

Hedefe ulaşmak önemli değil diyoruz ama 1994'de farklı idi durum.

İkinci teknemiz "Morning Star"dı. Pala 9.20, Polimarin yapımı 9 metre boyunda 6 yaşında yelkenli. İsminin romantik olduğuna bakmayın. İlk sahibinin ismi Necmettin Sabah imiş. Necm yıldız anlamında malum. Onunla da güzel seyirler yaptık. 1994 senesinde EMYR (Doğu Akdeniz Yat Rallisi)'e katılıp İstanbul'dan Marmaris'e kadar gittik.

Ralliye katılan teknelerin en küçüklerindendi Morning Star, dolayısıyla en yavaşlarından. Sabahları verilen saatten önce diğer tekneler yola çıkmadan palamarı çözerdik. Amaç aynı saatlerde beraberce bir sonraki hedef limana gidebilmek. Ama ne mümkün! Rüzgar kış omuzluktan geliyor. 25-30 knot. Full arma seyir yapıyoruz, ilave olarak motor da çalışıyor.

Buna rağmen öğlene doğru bütün ralli tekneleri birer birer bizi geçerlerdi. Tel-sizle birbirleriyle konuşup öğle yemeği için bir koyda demirlemeyi planlardı. Öğleden sonraki bir saatte ise teker teker bizi bir kere daha geçerlerdi. Akşam hava kararmak üzere biz limana girdiğimizde, herkes teknelerini toparlamış, üstünü başını düzeltmiş yemeğe gitmekte olurdu. Bizi de davet etmeleri Nesrin'le bana hakaret gibi gelirdi. Sırılsıklam, yorgun argın, teknenin içi tarumar, yemek düşünmeye daha en az bir saat var.

İşte o zamanlar hedefe zamanında varmak esastı.

Bu bölüm Nesrin'e doğum günü mesajları ile dolu:

Nesrin'in başak burcu olması sana Tanrı'nın bir hediyesidir. Böylece dünya turunu en düzenli, en temiz ve en planlı tutulan bir tekne ile yapma şansına sahip oluyorsun. Bence kıymetini bil ve de zaten biliyorsundur. Boş yere nefes tüketmeyeyim. Belkıs da başaktır. Ordan mülhem tezler bunlar. Nice yıllara, nice yollara. Yollarda yaşlanın e mi? Allah olmayanlara başak bir eş nasip etsin. Amin.
EROL ÇATALBAŞ, 28.08.2007

Canım arkadaşım Nesrin'ciğim,
Doğum günün kutlu olsun...
İnternet sitenizi ve maillerinizi her gün merakla takip ediyoruz. Harika fotoğrafları, renkli yazıları ve korsan raporlarını bize göndererek yolculuğunuzu bize de yaşatıyorsunuz teşekkürler..Nesrin'ciğim umarım dilediğin herşey gerçekleşir. Kemal'e söyle seni bizim yerimize de öpsün. Ben buradan öpücüklerimi gönderiyorum. Sana iyi seneler, size iyi seyirler diliyorum.
BANU DOKUZER, 28.08.2007

Sizlere ne zamandır yazmak istiyordum ama bir türlü bilgisayarın başına oturamadım. Annem Nesrin ablanın doğum günü diyince ben de yazmak istedim. Yolculuğunuzu heyecan ve ilgiyle takip ediyorum, herşeyin yolunda gitmesini diliyorum :) Birlikte böyle birşey yapmak, bunu paylaşmak ne kadar güzeldir diye düşünüyorum... Size nazar değmesin :)
Tüm sevdiklerinizle geçireceğiniz nice yıllara Nesrin ablacım
GÜZİDE ŞENOZAN, 28.08.2007

Tüm Kutay'lar Nesrin'in doğum gününü kutlarız.
Tüm güzellikler, mutluluklar hep seninle olsun Nesrin...
JÜLiDE KUTAY, 28.08.2007

Nesrin'ciğimin doğum günü bugün
Çok çok çok öpüyorummm, nice nice sağlıklı ve mutlu yıllarda

birlikte çok doğum günleri kutlamanızı diliyorum. Aslında doğum günü kartı atmak istiyordum. Ama size ağır mailer yollayamadığım için bu sade doğum günü kutlamasını yolluyorum. Her anın zevkini çıkarın biz de sizinle yolculuk yapıyoruz.
BAHAR KORKMAZ, 28.08.2007

Bizlere düzenli olarak gönderdiğiniz renk armonileri sayesinde, sizinle aynı macera içindeyiz... Süpersiniz... Dualarımız daima sizinle... Çağları sizi misafir etmekten onur duyacak... Nesrin ablamıza daha nice nice mutluluk ve sağlık dolu seneler diliyoruz..

MELTEM-ENDER ÖZGÖREN, 28.08.2007

İyi ki doğmuşsun sevgili Nesrin, nice mutlu senelere, Kemal'in ve de Pınarcık (bu da Kıprısça olsun) ile birlikte. Dünya'nın tüm denizlerinde yeni hayalleri gerçekleştirmek üzere.

Bu arada görevimizi ihmal etmeyelim. Cefalu sayfasında "Cefalu denizden" isimli resim açılmıyor. Herhalde tapaj hatası filan var. Düzeltmek gerek.

Bir de 3. Resim'de sataşma var gibi geldi. :)) Bu sayfayı misilleme olarak Korsan Raporcu mu hazırladı? :))

Nesrin, kocan hala taş gibi valla...

BEKİR KARA, 28.08.2007

Sevgili güzel insan, babayiğit kadın.

Doğum günün kutlu olsun. Mutluluğunuz sonsuz olsun.

SACİDE-BURHAN ÇOKBAŞ, 28.08.2007

Nice yıllaraaa... Hepimiz senin o gül yanaklarından öpüyoruz. İyi ki doğdun, iyi ki varsın. Şu anda hepimiz bir ağızdan sana iyi seneler şarkısını söylüyoruz. Hem de kelimelerin anlamını taaa yüreğimizde hissederek. Çünkü çok az insanın hayatında, etrafına bu denli olumlu enerji yaratabilmiş kardeşler vardır... (aynı şey Kemal'im abim ve Pınar'ım yeğenim için de geçerli tabii ki). Sizin dünya seyahatine çıkmanızla

çok eskiden, taaa siz evlendiğinizde yaşadığım bazı hisleri hatırladım... Evden ayrıldığında düştüğüm o boşluk hissi... Aynı evi artık paylaşamayacaktık. Her dakika senin muzipliklerin, sohbetinle dolu olmayacaktı... Bu his bana çok kötü koymuştu... Taa ki Kemal abimden aldığım vesikalık fotoğrafın arkasındaki yazıyı okuyana dek... Abim şöyle yazmıştı. "O kadar sık görüşeceğiz ki bu fotoğrafa bakmaya fırsat bulamayacaksın." Gerçekten de öyle oldu. Farklı mekanlarda da olsa hep hayatımın önemli yanı oldunuz ve yanı başımda oldunuz. Teşekkür ederim.

ÜMiT-NACi BURAK-ÖMER ÇETiN, 28.08.2007

Doğum gününü maillerden öğrendim. Sağlıklı mutluluk dolu, sevdiklerinle birlikte yaşayacağın uzun ömürler diliyorum. Hergün rotanızı izlemek, yeni resimleri görmek inanılmaz keyifli. Adeta bir romanın içindesiniz ve sizi hergün okuyoruz. SERPiL ERTÜRK, 28.08.2007

"Füme" birden yıllar önce Cem'in bir gece kayınvalidemin evinde kurduğu cümleyi aklıma getirdi... "Gri bir renk değildir" demişti, bense "BEYAZ"ı şimdi sizinle tartışmayacağım:-)) Çünkü ben o "beyazla" öyle resimler yaptım ki... Grinin de tonları vardır ve işe yarar olduğunu yansıtmışsınız... Hep rakı-balık sıkardı zaten. İyi ki bir süre ara verdiniz, geldiğinizde birlikte lüfer-palamut-rakı yaparız, size de iyi gelir... Sizle o masada olmak bize de iyi gelir...

SELMA MERGEN, 28.08.2007

Her sabah büyük bir heyecanla Kemal ne yazmış diye açıyorum maillerimi, ve de özlemlerle okuyorum, sizleri yaşamaya çalışıyorum. Evet dediğin gibi gün be gün uzaklaşıyorsunuz, ama kalplerimiz hep beraber, bunu unutmayın... Sizleri çok seviyorum, gezide olmanızdan dolayı da kendi kendimi avutuyorum, ama biliyorum ki artık dönmeyeceksiniz... Gittiğiniz yerleri ben de Google Earth'ten takip ediyorum, resimleriniz bir harika. Özellikle Nesrin'imın doğumgününde denizde

olmanız bana daha özel ve de sadece size ait bir kutlama gibi geldi ve hayal etmeye çalıştım. Nice güzel yaşlarınızla hep elele, kalp kalbe, gönül gönüle olmanızı diledim...
SEVDA SARIKARDAŞOĞLU, 28.08.2007

Çok güzeldir öylesine kutlamak doğumgünlerini... Belli bir sadelik, yalnızlık ama beraberlik içinde... Hep düşünmüştüm ne zaman şu anda varmış olduğun duyguya varacağınıza... Benim tahminim okyanusu geçerkendi, erken gelmiş gibi... Acaba uzaklaşmak mı o duygu yoksa uzaklaşmanın verdiği ürkeklik mi? Bunu belki de zamana bırakmak şimdilik en iyisi... İnsanın üstüne yeni gelmiş bir duyguyu anidendeşmenin, irdemenin sağlığı çok fazla olmayabilir... Aslında hepimiz "Uzun ince bir yoldayız"... Bırak yol ince kalsın, genişleyince perspektifimizi kaybediyoruz.
ERHAN İZMİR, 28.08.2007

gül kurusu 30.08.2007

Yer Caqliari
Sardunya Adası'nın güneyi.
Bağladık PANK'ı
Atladık arabaya
Sardunya-Korsika karadan.
Her iki ada da çok dağlıkmış.
Sardunya'lılar önce adalı
Sonra İtalyan'mış.
Ama denizden çok
Karayla haşır neşirlermiş.
Vurduk dağlara ve dağ köyelerine.
Pek şirinler.
Şarap ve zeytinyağı.
Bir leziz ki sormayın.
Costa Smeralda'sız olmadı tabii.

Porto Cervo ile tanıştık.
Göcek misali koyları,
Kerim Ağa Han'ın 50 bin dönüm arazisi
Berlusconi'nin, Putin'in villaları,
Gül kurusu hakim renkli
Kendine özgü mimarisi ve
Helikopterli mega yatları ile
Başka bir dünyadaydık.

Ormanlardan geçtik.
Bilinçaltımda bir melodi canlandı.
Başladım ormanla ilgili öğrendiğim
İlk şarkıyı mırıldanmaya.
Hani ilkokulda hepimiz öğrendik ya
"Baltalar elimizde, uzun ip belimizde...
Ağacın yanında dur! Baltayı sağdan savur.
Olmadı bir de soldan vur... Ama kuvvetle vur."

Sözler beynimde aniden şimşekler çaktırdı.
Minicik yavrularımıza ormanla ilgili
Öğrettiğimiz şarkıya bakın.

Denizle ilgili ise sadece:
"Aman evladım boğulursun!"u hatırlıyorum.
Doğa sevgisi böyle kazanılıyor işte.

çam yeşili 01.09.2007

Feribotla Korsika'ya geçtik.
Meşhur Bonifacio'ya.
Öyle güzel bir doğal koy ki.
Sadun Boro 40 sene önce bomboşken
Haluk 20 sene önce 2 iskele varken
Biz ise içerisi marina pontonlarıyla
Dolu olarak gördük.
Çekek yeri bile vardı.

Sarp kayalıkları
Yüksek kalesi,
Şirin café'leriyle
Çok sevdik Bonifacio'yu.

Porto Vecchio'dan içeri döndük.
Dağlara ve ormanlara.
Yeni Zelanda, Karadeniz kıyılarımız
Sonra da Korsika
Doymaz dağ ve orman manzaraları

Bisikletliler gördük yollarda.
Her yaştan insanlar, çiftler.
Bin küsur metre yüksekliğe ulaşan
Daracık dağ yollarını tırmanıyorlar.
Çantaları, çadırlarıyla beraber.
Aynılarından Yeni Zelanda'da da vardı.
Özellikle dağlık ve ormanlık yerleri
Seçiyorlar olsa gerek.
Çok kıskandık.
Ama nasıl olur ki?

Hani derler ya,
Zenginlik çok şeye sahip olmak değil,
Az şeye ihtiyacı olmaktır.
Bunlar herhalde sıkı zengin.

Öbür gün Balear'lara geçecektik.

Ama galiba hava izin vermeyecek.
Kısmet, bir kaç gün Cagliari'deyiz.

Haberleri dikkatle okuyoruz, yavaş yavaş ritme alışılıyorsunuz diye anlıyorum. Benim genel yaklaşımımın denemenin başarmadan daha önemli olduğunu söylüyor. Her şeyi hedefler dahilinde yapıp süreçlerden zevk almadıktan sonra sonsuz tüketen batılı adam modelinden başka ne oluyoruz? Sonuç olarak süper bir yol, kendini keşfetme yolunda adım adım ilerliyorsunuz. Hepimize -illa ki aynı yolla olmasa da- nasip olsun. Ufka iyi bakın, kendinize mukayyet olun.

KERİM GÜRÇAY, 01.09.2007

Nihayet bu işin mood'una girmeye başladınız. Bundan sonrası daha da güzel olacak. Değerler yer değiştirecek, sıra değiştirecek, kimisi en altlarda bir yerlere inip kaybolacak, kimisi ise saklı olduğu yerlerden yükselecek. Şaşırmanın, keyfine varın...

TEOMAN ARSAY, 01.09.2007

Nesrin Yavrum,

Bugün resimlerinizi seyrettim, çok duygulandım ve gurur duydum. Size "Maşallah ve barekallah la havle vela kuvvete illa billahil aleyyül aziym" diyerek dua ediyorum. Seneler önce gençliğimde Sadun Boro, eşi ve kedileri Miço'nun Dünya gezilerini, maceralarını gazeteden günü gününe takip etmişim. Şimdi sizinle inşaallah dünyayı gezeceğiz, sizin heyecanınızı, sevincinizi paylaşacağız.

Benim güzel tatlı kızım Nesrin'ciğim, her ne kadar şahsen tanıımıyorsam da gıyaben tanıdığım Kemal'ciğim, Her an ve daima büyük Allah'ımıza emanet olun.

Diş hekimi Serpil'in annesi, SÜHEYL A ERTÜRK, 01.09.2007

Teknede ben hep böyle olurum, bugün günlerden ne? Saat kaç? Ayın kaçı? Ne zaman dönüyoruz? Zaman mefhumundan sıyrılıp sadece ve sadece denizi, tekneyi, bulunduğum yerin keyfini yaşamaya çalışırım. Neyi yaşıyorsam ona tamamen adapte olurum. Cep telefonumu bile taşımam. Nasıl olsa acil bir şey olsa Kemal'den ulaşılabilir diye.

Sardunya Adası'na çok rahat bir seyirle geldik. Marina Del Sole'ye bağlandık. Su çok pis, deniz kokuyor. Ataköy'den beter. Marinada inşaat var. Yenilenmeye çalışılıyor. Aynı gün Sevgili Nilgün'ün önerisiyle hemen kaleye çıktık. Harika... Zaten gezdiğimiz yerlerin hepsindeki en önemli özellik, eski şehirlerin en güzel şekilde korunup, içinde yaşamın devam ettirilmesi.

Burada da öyle hatta kentin üniversitesi eski şehrin sınırları içinde. Muhteşem bir Katedral (S. Maria Katedrali). Katedralin altındaki mezarlar da çok ilgi çekiciydi. Allahtan Reis fotoğraflarını göndermiş. Anlatmak kolay oluyor. Dolayısıyla buralarda eski şehri gezince zaten şehrin gezilmesi gereken en önemli yerleri bitmiş oluyor.

Hemen araba kiralandı keşfedip görecek çok yer var. Dostlar sağolsun önerileriyle bize ışık tutuyorlar, biz de draje bilgilerle süper seyahatler yapıyoruz. Çağları'den yola çıktık, adanın içlerinde ilerledik, önce antik bir şehir olan Barumini'ye gittik. Buradaki kalıntılar Bronz Çağ'dan kalma. Yani adanın gerçekten çok eskiye dayanan bir tarihi var. Ama deniz yine çekiyor...

Hemen kıyıya geçip çok methini duyduğumuz Costa Smeralda'ya doğru yükselmeye başladık. Geceyi yakın bir otelde geçirip, ertesi gün Costa Smeralda'ya geldik. Özellikle Porto Cervo'ya bayıldık. Burayı 1960'larda ilk keşfeden Kerim Ağa Han. Minik tren şeklinde arabalarla şehri gezdiriyorlar. Tam Berlusconi'nin evinin önünden geçerken kocaman bir tıra Berlusconi'nin simsiyah spor arabası yükleniyordu. Ha bu arada evin önünde polis kulübesi falan yoktu...

Tüm güzellikleri Allah sahibine bağışlasın deyip yola devam. Putin'in evi ise tam tepede şehre hakim bir beyaz ev idi. Manzaralar süper, koylar harika. Buraları daha sonra tekne kiralayıp denizden gezelim diye söz veriiiiiiip ayrıldık güzel kıyılardan. S. Teresa adanın en kuzey ucu, buradan ferry'e binip Haluk'un o çok sözünü ettiği Bonifacio'ya gideceğiz. Hem de yeni bir adaya bu kez arabayla geçeceğiz.

Ağır bir hava var, sonbahar kendini hissettirmeye başlamış buralarda. Ferry'de de sallantıdan döz yürümek imkansız. Ama yine de hem S.Teresa'dan ayrılırken hem de Bonifacio'ya yanaşırken biraz fotoğraf çekebildik. Korsika'ya yani korsanlar adasına giriş bile farklı. Sarp kayalıkların arasında nefis bir liman, tepede kale, yapıların gözü rahatsız etmediği bir yerleşim. Eee, bir sahil şhrinde daha ne istenir?

şehri gezmeyi ertesi güne bırakıp, Porto Vecchio'ya doğru gittik. Yine Costa Smeralda devamı güzel koylar. Bir sonraki koyun adı Golf Di Pınarellu. Aman kızımızın adını duyunca pek de hoş geldi. Hemen oraya gittik geceleme için. Heyhat Pınarellu'da caz festivali var. Her restaurant'ta ayrı grup konser veriyor. Kimi insanlar yemek yerken kimileri içkilerini içerken, büyük bir çoğunluksa ayakta, çocuklar omuzda müzik dinliyor. Veeee otellerde yer yok. Korkmayın korkmayın yatacak bir yer bulduk tabi kiıııı.

Cumartesi sabahı erkenden yola çıkıp bu kez adanın içlerine doğru yola koyulduk. İnanılmaz sarp kayalar, mütevazı ama çok düzgün bir yol ve sürekli karşılaştığımız bisikletliler. Minik minik köyleri, köylerin içindeki sevimli kafeleri ve mutlaka kiremit çatılı güzel evleriyle ne güzel bir adaydın sen Korsika. (Alıntı cümledir.) Ve Bonifacio'ya dönüş. Kaleyi gezdik, biraz da şehri, tekrar rota Sardunya'ya.

Ferry'de taktım kulaklığımı, açtım müziğimi Vivaldi çalıyor, harika bir yorumla; kapattım gözlerimi. Bedenimi beklemeye aldım, ruhum onu yakalasin diye. Öylesine hızlı tempoda hareket edince arasıra frene basmalı. Bedenin avansını ruha da sağlamalı...

Ertesi gün adanın batısını gezip Pank'a dönmek amaç. Ancak adanın batısı hem kıynın sarp olması hem de hakim rüzgarın batıdan olması nedeniyle çok ilgi çekici değil, biraz kestirmeden dönüyoruz Cagliari'ye. Yarın araba teslim, adanın batısına kadar 30 millik bir seyir sonra da Balear geçişimiz var 250 miles. Otellerde internet imkanı ya yok veya çok problemlı idi, o nedenle pek bir şey yapamadı Kemal. Hemen internet cafeye gitti hava durumu için ve kapkara bir yüzle de geldi.

Rüzgar kafadan 40 – 50 knot. Reis bu havayı sevmedi. İstanbul'dan Murat da havayı doğruladı. Ne yapalım? Biz cruiseriz. Uygun havayı bekleriz. Okunacak pek çok kitap var, Balear Adaları kitabı bizi bekler incelenmek için... Sizlerden uzak kaldık yetişelim.

Bir de bu arada Susanna Tamaro okuyorum. “Her Sözcük Bir Tohumdur.”
Hassas gözlemler, çarpıcı saptamalarla günümüz yaşamını ele almış. Hani
okursanız iyi olur derim acizane.

Ben yazdım tane tane

Alın bizden haber size

Siz de çok bekletmeyin

Gönderin e-mail bize ...

Cikletten çıktı, yeni nesil niyet bunlar... Hoşca kalıun.

PANesrinK

03.09.2007, Cagliari

0--

Annem annem;

Vallahi her yazdığın içime işliyor... Çok özledim seni, sesini
duymayı. Arıyorum arıyorum, ya ulaşılmıyor, ya cevap vermiyor.

Biraz siz beni arayın yahu!

PINAR AYATA, 03.09.2007

turkuaz 04.09.2007

Deniz neyi çağrıştırır?
Bu soruya en çok verilen cevap:
Özgürlük!
Ne özgürlüğü Allah Aşkına?
Çıkmak istiyoruz artık.
Ama kuzeyde 45-50 knot Kuzey-Batı.
Bekliyoruz.

Hepimizin peşinde koştuğu
Özgürlük.
Tarif etmek gerek.
İstedliğini
İstedğin zaman yapabilmek?

Evde??
İşte??
Trafikte??
Tatilde??
Dağda??
Denizde??

Hep sınırlar,
Hep kısıtlamalar,
Her yerde.

Öyleyse özgür değiliz.

En güçlüler özgür mü?
En zenginler özgür mü?
En meşhurlar özgür mü?
En bilgeler özgür mü?

Peki ya Robinson Crusoe?
O özgür müydü?

Özgürlüğü doğru tarif etmek gerek.
Özgürlük ruhun dinginleşmesidir.

Özgürlük insanın kendisiyle olan savaşını bitirmesidir.
Benimki pek biteceğe benzemiyor.
En azından yakın değil.

Bu açtığım özgürlük tartışmasına maalesef hiçbir dostumuz katılmadı.
Alman Liseli arkadaşım Sinan Soley bir kaç şey söyleme sözü vermişti ama
sıra gelmedi. Oysa öyle isterdim ki özgürlük üzerine değişik düşünce ve
yorumlar okumayı, dinlemeyi.

İnanıyorum ki, özgürlük tanımı konusunda bir fikir birliğine varmak imkanı
yok. Çünkü insanlara, kültürlere, çevreye ve zamana göre farklılık gösteriyor.
Şöyle bir düşünüp “Acaba hangi şartlar gerçekleşse kendimizi özgür hissederi-
riz?” sorusuna cevap aramak hepimiz için ne kadar değişik ve eğlenceli olurdu.
Ama cevapların basmakalıp değil, samimi ve cesur olmaları şartıyla. Asıl
enteresan olanı da farklı zamanlarda aynı soruya değişik cevaplar verdiğimizizin
farkına ve tadına varabilmek.

Dostlarımız özgürlük tartışmasının yanına bile yaklaşmadılar. Belli ki istemedi-
ler tehlikeli sulara yüzmeyi. Ama yürekten destekleri kesintisiz devam etti.

Yarın hava çok sert üstelik batı, sakın çıkma oradan
dermişim... İşte böyle boşaltırsan masayı, yerini cıtır
meteorologlar alır, bakarlar iki siteye ahkam keserler...:)))
Hadi gelin artık Red Fish'te balıklar bile kına yaktılar
beklemekten...

SERMET TOLAN, 04.09.2007

Geçen Cumartesi gecesi evimizde önden sarmısaklı, acılı
jumbo karides, arkasından somonu, hoş bir “chardonnay” ile
muhabbetle götürürken Anner Bylsma Vivaldi çalarak bize eşlik
ediyordu... Nedense sizleri hatırladım...

İnşallah bir ılık gece “Bebek” adını verdiğimiz evimizin
balkonunda oturup kadehlerimizi tokuşturup jumbo karideslerle
yağlanmış ellerimizi yalamanın zevkine varacağız beraberce...

ERHAN İZMİR, 04.09.2007

Aramızdaki giderek açılan onca mesafeye rağmen serüveninize sizin o sınımsız izlenimlerinize tanıklık etmek bende adeta bir bağımlılık haline geldi. Kayda düştüğünüz her satırı sizin yüreğinizle hissetmeye, anlamaya çalışıyorum. Ayak bastığınız o güzel yerlerin bir kısmı biz geride kalanlar için aşına duyguları çağırıştırırken, bir kısmı da keşfedilecek yeni mekanların karşı konulamaz heyecanını alevlendiriyor. Bilmem kısmet olur mu ama rotanız üzerindeki birçok durağı çocuksu bir hevesle belleğimdeki görülecek yerler listesine ekliyorum. Bir gün kulaklarınız aniden çınladığında, sizin uğradığınız o limanların birisinin kıyısından belki ben, belki de bu serüvene uzaktan tanıklık yapan bir başkası, kızilla mavinin sarmal olduğu o melankolik ufka bakarak sizi anımsıyor olacaktır.

CEM YÜNLÜ, 04.09.2007

mor 07.09.2007

Sıkıldık Cagliari'den
Çözdük dün halatları
Malfatano koyu.
Sardunya'nın güneybatısı
Demirde yatalım istedik.

Attık demiri
Zemin eriştelik.
Tutmuş mu diye kontrol.
Nesrin der tarıyoruz!
Ben ise çakmışım kerterizi
Derim kazık gibiyiz.

Nesrin ısrarlı.
Gözucuyla log'a baktım.
2,5 knot süratimiz var.
Tornistan.
Ne kerterizmiş ama?
Keriz demedim,
Ker- te- riz!

Bir martı geldi yanımıza.
Bir kaç kırıntıya çok sevindi.
Saatlerce iki kulaç mesafede
Ayrılmadı kapımızdan.
Gel dedik beraber gidelim.
Cevap vermedi.

Bugün Carloforte'ye geldik.
Sardunya'nın batısı
Küçük bir ada.
Yarın kismetse
Balear adaları geçişi var.
190 mil.

Zeynep ve ben 22 Ağustos günü evlendik ve 24 Ağustos'ta tekнемizle balayına çıktık. Daha ancak yeni döndüğümüz için mailinizi gördüm.

Zeynep ile beraber doğum gününüzü en içten dileklerimizle kutluyoruz. Bizim de hayalimiz olduğu için gezinizi adım adım ve heyecanla takip ediyoruz. Güne başlamadan önce sizden gelen mailleri okumak, günün kalanına tahammül etmeyi kolaylaştırıyor. "Bir gün ben de o sularda olacağım" diyorum. "Biraz daha dayan az kaldı".

ZEYNEP & DENİZ AKALTAN, 07.09.2007

Bu hafta Perşembe akşamından Cumartesi öğlene kadar Barcelona'da olacağım, sahilden size el sallarım. Aslında pek de uzaklaşmamışsınız demek ki. Uçakla 3-4 saatlik mesafe, o nedenle gönlünü ferah tut. Uzaklaşmak göreceli bir kavram. Diğer taraftan da yaklaştığını hissetmek gerek. Galileo'nun vatanında bunu daha iyi hissedersin.

BEKİR KARA, 07.09.2007

Kırmızı 09.09.2007

İlk etabımızın
Son uzun geçişi
195 mil-28 saat
Gece yine aysız
Ama yıldızlarla dopdoluydu.

Menorca adasının başkenti
Mahon'a geldik.
3 mil içeriye giren
Uzunca bir koy.
Her iki yakasına
Dağılmış 7-8 küçük koy
İlginç bir yer Mahon.
Bizim Boğaz'ı hatırlatıyor.

Yerel festival varmış.
Ve bugün son günümüş.
Şamata, müzik ve
Muhteşem bir fireworks.
Şehrin ışıkları söndü.
Hiç görmediğimiz havai fişekler
Gökte Ayda'nın pek sevdiği
Soğuk cephe bulutları yarattı.
Ve onların arasında
Rengarenk çakan şimşekler.
Pek özeldi ve güzeldi.

Bundan sonra Mallorca adası
Ve Palma
Oradan İstanbul'a

200 küsür saatte gelmişiz ama
Topu topu 4 saat'te
Oradayız inşallah.
10 gün ara veriyoruz.
İş şartlarımız gereği malum.

Konfçyus Kemal dedi ki! Sevgiler, sabırlar
Kardeşiniz SİNAN SANLIMAN, 09.09.2007

Okuduk çabucak bitti Nesrin'in yazdıkları
Tadı damağımızda hala aranırız o satırları
Gezin, bizim için de görün dünyaları
Kim takar denizde Gül'ün Cumhurbaşkanlığını
Hadi güle güle okuyun... Bu da benden...
EROL ÇATALBAŞ, 04.09.2007

Seyahatinizi bugün Nermin'in mailinden öğrendim.
Çok heyecanlandım. Bir solukta yazıları okudum ve
resimlerinize baktım. Herkesin hayallerini süsleyen
bir serüveni yaşıyorsunuz. Ne mutlu size. Darısı başımıza.
AYÇA BAĞIŞLAR, 04.09.2007

Oh be!!! Haber aldık. İki gündür haber gelmiyor diye
endişeliydim... Kemal'cim ne acelen var? Biraz fazla kalınca
sıkılıyorsun, geniş ol, her anının tadını çıkarın.
TİJO, 09.09.2007

Yolunuzu ve harika şiirlerinizi tebessümle izliyoruz
Yolunuz her zaman açık olsun.
ÖZLEM-SERDAR-KAAN-RENAN GÖKSAL, 09.09.2007

Sitenizdeki resimler, yazılarınız ve şiirler ile siteyi gezen
neredeyse ortamın içinde hissediyor kendisini. Sizlere sorunsuz
yolculuklar dilerim. Hayranı olduğum İspanya ve Portekiz'den
de resimler çekerseniz orayı da görmüş olacağım. Sizleri ve
rotanızı izlemeye devam ediyoruz.
BÜLENT BULUT, 09.09.2007

Her bir mesajınıza cevap veremesem de hep düşünüyorum sizi,
dua ediyorum sizin için. Sizin ve de özellikle Nesrin'in ce-
saretine hayran kalıyorum!!! Gece tek başına nöbet tutmak ve
yıldızları seyretmek, hem romantik hem ürkütücü.
SERVİSİMİN CÖMERT BİRCED, 09.09.2007

39° 38' North

005° 42' East KOORDİNATLARINDAN BİLDİRİLMİŞTİR...

SARDUNYA-MENORKA PASAJI KORSAN RAPORU

PİRİ REİS'İN HARTASI

Piri Reis düşlerimizi çizmiş hartasına
Boyamış serin deniz sabahlarının renkleriyle.
Piri Reis düşlerimizi çizmiş hartasına
Göz görmemiş, el değmemiş yıldız hevenkleriyle.
Piri Reis düşlerimizi çizmiş hartasına
Varılan kıyılardan ayak basılmamış kumsallara doğru
Hayırsız adalarla yeşil papağanların arasından
Billür köşklere giden yolu.

Reis'in hartasında kıtalardan büyük boynuzlu balıklar
Ve timsah başlı maymunlar, yanardağlardan iri
Reis'in hartasında yelkenliler yürek kadar
Ama balıklarla maymunlar yutamıyor yelkenlileri.

Yolculuklar başlamaz yürek çağırmasa
Akıl yolulabilir, ıylabilir, ama yüreğin sırtı gelmez yere.
Yelkenlilerle gidiliyor kosmosa
Piri Reis'in hartasında yüzen yürek kadar yelkenlilerle.

Nazım Hikmet
29 Aralık 1960, Moskova

Gece, en gece, kara kapkara gece...

Ay yok, samanyolu zarif bir taç yapmış bu gece, sadece kendini aydınlatıyor.
Gerçi yine de yakalyorsun kayan yıldızları. Asla ihmal etmeden dilek
tutmayı... Akdeniz'in ortasında, yukarıdaki koordinatlardayız. Kemal uykuda,
nöbet bende. Yüreğim önce iki göz oluyor ve de iki kulak. Ardından teknemize
dönüşüyor yüreğim yüzüyor Akdeniz'in ortasında.

PANesrinK
09.09.2007

PS:Şiir orijinal haliyle yazılmıştır.

0--

palma gri mavisi 25.09.2007

Palma de Mallorca'ya döndük dün.
Madrid'den kalkmak üzereyken
Pist başından geri döndü uçak
Hidrolik arıza varmış.

Bir buçuk saat içinde
3 saat dışarda bekledik.
Olmadı uçak değişti.
Saat 23'tü PANK ile buluşmamız.
Oysa sabah 8'de evden çıkmıştık.
Avrupa uçuşu adına çok uzundu.

Ne güzeldi İstanbul son on gündür!
Hiç olmadığı kadar güzeldi.
Yani biz öyle hissettik.
Güzel insanları bu kadar yoğun yaşayınca
Her şey farklılaştı birden.

Kızımız uslu uslu beklemiş bizi.
Yaramazlık yapmamış hiç.
Biz de sevdik, okşadık,
Bakımlarını yaptık, temizledik.

Sonra da Palma'yı gezdik.
Resimler sayfamızda.
Bir de bol gökgürültülü, şimşekli yağmur.
Yarın düzelse hava
Palamarı çözeceğiz kısmetse.

Bundan sonra rotamız hep güney batıya.
Ekvator'a da yaklaştıkça
Havamız da ısınacak inşallah.
Oysa sizlerde hava soğuyacak gittikçe.
Durmayın bize gelin.
Randevu defteri açık.

İstanbul'a döndüğünüzde sizleri göremedik,
ama telefonda uzun uzun konuşmak çok güzeldi.
Her etabınızda sizlerle birlikteyiz.
Gördüğümüz ülkeleri sizin renklerinle ve
korsan raporlarınızla yeniden yaşıyoruz.
Paylaştığınız için teşekkürler.
NİLGÜN ve ALİ GÜNDÜZ, 25.09.2007

Nilgün hani "Nerden bulaştık şu işe" diyen, hatta bunun için kısa bir de film yapan sevgili denizci arkadaşımız. Nilgün ve Ali'yle, Kayra 98'te beraberdik. Tekneleri Vagabond ile bizden iki sene önce benzer bir rotada yolculuğa çıktılar. Biz de Akdeniz seyrimizde onların deneyimlerinden faydalandık.

paella kırmızısı 27.09.2007

Port Andratx'tayız.
Yazılışına bakmayın, okumaya çalışmayın.
Biz sorduk. Andraç'mış.
Mallorca adasında nefis bir koy ve kasaba.

Nilgün haklıymış.
Burası İspanya mı, Almanya mı anlayamadık.
İspanyolca'dan fazla Almanca konuşan var.
Gerçekten Almanların işgali altında bu ada.
Ada radyosu bile non-stop sadece Almanca yayın yapıyor.
Bence sorun yok vallahi.

Öğlen Paella yedik.
Cüneyt'inkine hiç benzemiyordu.
Hangisi güzeldi diye sorulur mu hiç?

Yarın kismetse ada değiştiriyoruz.
Rotamız İbiza adası, 60 mil.
Ama halen Balear Adaları'ndayız.

Andraç'a arabayla gitmiştik. Ben de çok sevmiştim, zaten deniz kenarında restaurant olan her yeri severim ve zaten deniz kıyısında restaurant olan her yer güzeldir. Mevsim yavaş yavaş geçiyor, belki azalmıştır tekne sayısı ama biz Temmuz'da oradayken demir yeri ağzına kadar tekne doluydu. What a beauty!

MURAT SOYDAŞ, 27.09.2007

espalrador turkuazı 30.09.2007

Hani annelerimizin çamaşır makineleri vardı.
“Merdaneli Arçelik”
Kazanı ritmik şekilde dönerdi.
Bir sağa, bir sola.

İbiza geçişinde bu durum
Bir sancağa, bir iskeleye şeklindeydi.
9 saatte geldik.
Rüzgar da olmayınca,
Swell PANK'ı devamlı yalpaya düşürdü.
O çamaşırlara çok acıdık.

İbiza'da şimdiye kadar görmediğim kadar
Gay'i bir arada gördüm.
Bazıları komikti ve eğlenceliydi.

Dün Espalrador adasınının
Koyunda tonozda yattık.
Küçücük bir ada ve üstünde bir ev.
Özel mülk.
Ama sahibi, nefis kumsalı ve denizi
Herkesin kullanımına açmış.
Çok da iyi yapmış.
Tonozlara bağlı teknelerle
Kendi manzarası da nefis.

Sabah uyandık.
O da ne?
Karşıdaki kayalıkların üstüne
Küçük bir motoryat konmuş.
Kayaların üstünde çıkmış oturuyor.
Dün yoktu.
Gece olmuş herhalde ama sesini de duymadık.
İçinde de kimse yoktu.

Resimleri olmasa şu ara izlediğimiz
LOST'un 3. sezonunun etkisi denebilirdi belki.

Bugün 62 mil seyirle İspanya'nın
Ana karasına ulaştık.
Costa Blanca'dayız artık.

Sizlerle hiç tanışmadık,
dün öğle vakti köşedeki gazete büfesinden yelken dergileri
aldım. Dünya turu yapanlar sayfasında sizden bahsedildiğini
okudum. Mesai saatimin sonuna doğru Google'dan isminizi
arattırıp sitenizi buldum. Eve gelir gelmez bilgisayarımın
başından neredeyse kalkmadan gece saat 3.00'e kadar her
satırınızı okudum, tüm resimlerinize baktım. Gece boyu
yer yer rüyalarla karışık sanki ben de sizin gibi bir
yolculuğa çıkmış gibi hayaller gördüm. Heyecanlandım...
Sabah ilk iş size bu maili yazmaya başladım... :-)
Sitenizi devamlı takip edeceğim... Aynı suda 2 kez
yıkınamayacağı düşüncesinden yola çıkarak, aynı rotaları
izleseniz bile, sizin "cruise"unuzun size özel olduğunu,
sizin gezinizin başkalarının yaptığından bir benzeri
olmadığını düşünüyorum. Her deniz sevdalısına kendi
seyrini yapması dileklerle... Umarım ben de yaparım...
:-) Sizlere iyi seyirler, pruvanızın neta rüzgarınızın
kolayına olmasını diliyorum...

DR. M. EYÜP OĞAN, 30.09.2007

Eyüp beyle halen tanışmadık. Ama bu e-maili bize çok şey ifade etti. Dost-
larımızla ortak yarattığımız bu yoğun duygu seline birebir tanışmadığımız,
ama benzer hayat görüşü ve düşünce yapısına sahip insanların da dahil olması
bize hem gurur verdi, hem mutluluk. Hiç tanımadığımız insanlar bu kitabın
yazarları arasına girdiler. Kitaplarını elimize alıp gidip tanışacağız hepsi ile
kısmetse.

castillo sarısı 03.10.2007

Moraira; anakaradaki ilk durağımız
Tatil beldesi, güzel bir marina
Sonunda rahat bir gece.
Ertesi gün demirde yatalım istedik.
60 mil mesafe Torrevieja.
Özelliği yok ama limanı kocaman ve güvenli.

Sonraki durak Cartagena.
Mesafe 45 mil.
Milattan öncesine uzanan tarihi kent.
4 bir taraf tepeler ve üstlerinde
Kaleler yani Castillo'lar
Café'lerin önünde abordayız.

Gece hava esti.
Yönü de bize uygun değil.
Bugün buradayız.
Belki de daha fazla.
Kimbilir?

Bu yörede kıyı seyrinde çok dikkat gerek
Balık çiftlikleri var.
İşaretlenmiş ama kaba denizde
Farketmek güç.
Hem de kıyıdan bir kaç mil açıktalar.
Az kalsın bir tanesinin içine dalıyorduk.
Full arma giderken
Motor start,
Tornistan,
Sancak alabanda filan
Sıyırdık.

2000 senesinde böyle şanslı değildik., sıyırılmamıştık. İlk PANK ile Zeytinburnu önlerindeyiz. Temmuz ayı. Bir Pazar günü Ataköy Marina'ya dönüyoruz. Teknede Pınar, Nesrin ben ve 3 adet de yabancı misafirirmiz var. Cenoamız açık, Pınar flüt çalıyor. Hepimiz cockpitteyiz. Otopilot bizi rotamızda götürüyor. Küüt, bir ses ve akabinde teknenin burnundan bize doğru koşarak gelen bir adam. Ve bağılıyor "Yüzme bilmiyor! Yüzme bilmiyor!"

Uğradığım şaşkınlığı anlatamam. Sorular beynimde koşuşturuyor, birbirlerine dolanıyor. Bu adam kim? Teknenin burnunda nasıl birden ortaya çıktı? Gürültü neydi? Yüzme bilmeyen kim? Bütün bunlardan bana ne?

Bir de baktık ki, yanımızdan yarı beline kadar suya batmış, kısmen parçalanmış bir sandal sıyrırcasına geçiyor. İçinde bir başka adam küpeşteye tutunmuş, kımıldamadan duruyor ve muhtemelen şoka girmiş. Sonra olayı yavaş yavaş idrak ettik. Bu iki bey, bir sandalla balık avlamaya çıkarlar. Zeytinburnu önlerinde bir bakarlar ki üstlerine bir yelkenli tekne geliyor. Umursamazlar önce ve derler ki yelkenli bizi görür ve rotasını değiştirir nasıl olsa.

Ama yelkenlideki altı kişinin hiçbirisi onları görmemiştir. Herkes Pınar'a ve flüt konserine konsantre olmuş, cenoa da zaten görüşü engellemiştir. Bakarlar ki çatışma olacak, beylerden bir tanesi biz kayığa vurmak üzereyken zıpları ve PANK'ın burnuna çıkar. Kendini kurtarmıştır ama aklına gelir ki arkadaşı yüzme bilmiyor ve yüzme bilmediğini haykırmaya başlar.

Sonrası hızlı gelişti. Batmakta olan sandaldaki paralize olmuş adama can simidi attık ama nafile . Tepki yok. Bunun üzerine Pınar suya atladı. Yüzerek adama can simidini götürdü verdi. Kolundan tuttu ve PANK'ın kışına kadar getirdi. Hep birlikte kazazedeyi tekneye aldık. Zangır zangır titriyor.

Hemen battaniyeye sardık. Kısa bir süre sonra sigara isteyince, şoktan çıktığını anlayıp rahatladık. Elbiselerini değiştirdik. Yarı batmış kayığı kurtarmak üzere her denizcinin yardımına yetişmek için can atan canım arkadaşımız Haluk'tan yardım istedik. Botuna atlayıp geldi ve küpeştelerine kadar suya gömülü kayığı yavaş yavaş Ataköy Marina'ya kadar çekti.

Batırdığımız kayığı eskisinden daha güzel tamir ettirerek kazazedelerden özür diledik. Ama Ataköy Marina lı dostlarımızın dilinden kurtulamadık. Çünkü o gün Marina'da bir yarış kokteyli vardı ve bütün dostlarımız bu hikayeye şahit oldu. Jülideciğim hala dün gibi hatırlar ve der ki, meşhur PANK

Zeytinburnu'ndan geçerken bütün balıkçılar kaçacak delik ararlarmış.

Sabah gazetelerini karıştırırken
eski dostlara rastlamak çok keyifli oluyor.
Hele onların maceracı ruhlarını
kaybetmemiş olmalarını görmek daha da keyifli.
Bayramınız kutlu, enerjiniz bol, yolunuz açık olsun.
MEY ÇAĞLAYAN SIRAL, 03.10.2007

İSPANYA ANAKARAYA GEÇİŞ KORSAN RAPORU

Yolculuğa çıktığımız gün hem Sevda hem Erhan aynı CD'yi getirmişler. Keyifle dinliyoruz '40 Aşk Şarkısı'nı. Ama en beteri başlangıç şarkısı Sezen Aksu "Keskin Bıçak" damardan giriş yapıyor. Bu gün canım Türkçe şarkılar dinlemek istedi... Damardan...

İstanbul arası verdik Kemal'in işleri nedeniyle. Çok da iyi oldu. Yola çıkmadan önce anne ve babamın ziyaretlerine gidememiştik. İlk iş Eskişehir'e gidip onların kabrini ziyaret oldu. Dualar ettim onlara ve teşekkürler ettim bu günlere gelmemdeki erdemleri, değerleri bana verdikleri için. Kemal'e ettikleri hayırlı dualar için... 4 kız kardeş buluştuk, hasret giderdik, pek de güzel kaynattık. 4,5'uncu kardeşimiz Sevda da katılınca, keyfimiz tamamlandı.

İstanbul malum nasıl geçti anlamadım bitiverdi birdenbire. Ama yine de pek çok iş yapabildik. Her akşam lüferimizi de yedik. Gelecek seyirler için yakıtımızı aldık. Haydi ver elini Palma dedik. Dönüş uçuşumuz Madrid üzerindendi. Madrid havaalanını çok beğendik. O nedenle olsa gerek İspanya Havayolları Palma uçuşumuzu 5 saat rötarlı yapınca; doyduk Madrid Havaalanı'na. Neyse sağ salim geldik, Pank da bizi uslu uslu beklemiş, teknede bir problem yok. Öyleyse hemen yola çıkıla!

27 Eylül sabah 9.00 Mallorca-İbiza geçişimize başladık. Deniz kaba ama çok engel değil yol almaya. Biraz yemekler aksıyor. Daha kuru basit şeyler yiyebiliyoruz. 17.30 da bağlandık bile marinaya. Biraz sersemlesek de hemen şehri gezmeye çıktık. Bodrum ile Mykonos karışımı bir tatil beldesi. Nilgün gitmeden uyarmıştı; İbiza'da esrarkeşlere, satanistlere ve gay'lere dikkat edin

demmişti. Biz esrarkeş ve satanist görmedik ama bolca gay vardı.

Bir restoranta yemeğe gittik, bunu paylaşmalıyım sizlerle; çünkü bizim tekerlek kaşar gibi tekerlek parmesan, tekerlekli bir servis arabasının üzerinde. İçini kase gibi oymuşlar; kase biraz kazınıp parmesan biriktiriliyor, sıcak tagliatelli geliyor, peynir kasesinin içine boşaltılıp biraz krema ilavesiyle parmesan makarnaya yediriliyor ve servis. Afiyet olsun!!!!!! (Tagliatelli parmesan melt parmesan) Şimdi Kemal tekneye tekerlek parmesan arıyor!

Ertesi gün İbiza'nın karşısında minik ada Espalmador'un koyuna demirledik. Günlerden pazar, hava süper, yazdan kalma bir gün. Hemen bir deniz molası, turkuaz denizlerde Akdeniz'e hoşçakal kulaçları.

Pazartesi sabah niyetimiz artık İspanya anakaraya geçmek, önce Formentera Adası'na bir göz atmaya niyetimiz var. Sabah yol uzun psikolojisi ile direk Puerto de Moraira'ya çevirdik rotamızı. Çok rahat bir seyirle, akşam üzeri de bağlandık marinaya...

Çok şükür geçtik Akdeniz'i bir uçtan diğer uca. İstanbul'dan yola çıktık; Bozcaada, Zakhynthos, Sicilya, Sardunya, Menorka, Mallorca, İbiza hep adalardayız. Bundan sonra biraz güneye ineceğiz, ver elini Okyanus diyeceğiz... 60 mil seyirle Torrevieja adlı şehrin limanında demirde kalmaya karar verdik. Yola çıktıktan bir saat sonra Pank kızımız da geçti batı yarımküreye. Önce Pınar gitmişti, sonra Badem kızımız, sıra Pank'ta. Aman eksik kalmasin!!! O da geçsin batıya...

Limana erkence demirimizi atınca ne zamandır Kemal'e söz verdiğim patlıcanlı pilavı yaptım. Taze yemek süper oluyor ve maalesef çok yeniyor teknede. Çarşamba hava yine müsait yola devam ve tarihi Cartegen'a geldik. Şehrin her tarafında kaleler var. Çok etkileyici ama uzun tatil için çok uygun değil bence. Sadece görülebilir yerlerden.

Aslında ekim ayı ve sonbahar tam olarak yaşanmakta artık. Güneş batar batmaz ya da biraz bulutların arkasına saklanınca üşümeye başlıyor insan. Sahiller garip ve sessiz olmaya başladı. Son kalan turist grupları ise daha çok emekli insanlar... Sahil şehirleri gerçek sahiplerine kalmış. Ancak İspanya kıyıları da bizim kıyıları gibi talan edilmiş, yüksek yüksek apartmanlar, ya da siteler gözü rahatsız ediyor gerçekten.

Marinalar ise son derece düzgün hizmet veriyorlar. Yardımcı olacak birisi yoksa mazot iskelesine bağlanıyorsunuz. Onlar bir şekilde ya yer gösteriyorlar veya

bağlandığınız yerde yatıyorsunuz. Sabah zaten seyre çıkıyorsunuz. En azından bu ara biz böyle yapıyoruz. Zira Ekim ayı içinde Kemal yine iş için İstanbul'a gelecek. Ben mi? Kızımızı çok özledim yılbaşına kadar da görme şansım olmayacak diye O'na gidiyorum inşallah.

CÜNEYT İLE SEDA'NIN BEBEĞİ OLDU...

CÜNEYT İLE SEDA'NIN BEBEĞİ OLDU...

CÜNEYT İLE SEDA'NIN BEBEĞİ OLDU...

ÇOOOOOOOK SEVİNDİK ÇOOOOOOOK

Cartegenada çalı fasulye buldum. Tabi ki yolluk zeytinyağlı fasulye. Aynı gün çamaşır temizlik. Allaktan hava geldi de bana da iş yapmak için fırsat çıktı!!! Teknede ütü işini mümkün olduğunca azaltmak için çamaşır makinesinden çıkar çıkmaz sanki ütüler gibi düzgün katlıyorsunuz. 1-2 saat bekletip yine çok dikkatli asıyorsunuz. İp izi çıkmasına izin vermeden kurur kurumaz yine çamaşır topları toplanıp özenle katlanıyor efendim. Ve pek çok giysi ütülenmeden kullanılabilir. Zaten giysiler de seyahatlik. Kısaca bu da kadınca bir püf noktası.

CÜNEYT VE SEDA İLE KONUŞTUK

HEPSİ ÇOK SAĞLIKLI

HEPSİ ÇOK İYİ

OHHHHHHHHH!!

4 Ekim Perşembe sabah yola çıkmaya hazırız. Bir rüzgar bir yağmur, hava biraz hafifledi, biz yola niyetliyiz ya kim durdurur Alman Kemal'im... Yağmurda açıldık denize. Etraf kara bulutlarla dolu, ancak rotamızda hava açık görünmekte. Görüntüye kanmayın ıslak bir seyir. Arasına yağmur altında Garrucha'ya 15.30'da bağlandık. Erkence gelip az yorulunca böyle yazı kaçamakları yapmaya fırsat bulabiliyorum. Kalın sağlıcakla. Merak etmeyin paellanın tadına baktık, yeni lezzetler keşfetmeye çıkıyoruz...

PANesrinK

04.10.2007, Garrucha

0--

dorado yeşili 08.10.2007

Havayı güzel bulunca
Her gün uzun seyirlerle
Gibraltar yakınlarına geldik.

Güney İspanya
Şimdiye kadar gördüğümüz gelişmiş
Ülkeler arasında en ucuz olanı.
İstanbul'dan hayli ucuz.
Lokantada şarap ortalama 12 Euro.
İki kişi hesap 30-50 Euro.
Marketlerde orta halli alışveriş
15-20 Euro

İki gün önce ilk balığımızı tuttuk.
Küçük-orta bir Dorado veya Lambuka
Resmi var.
Sakinleştirmek için
Solungaçlarına biraz Burgaz rakısı
Ama pek acıdık, çok güzeldi.

Gibraltar'daki üç marinadan biri
Satılmış ve inşaat halinde.
Diğer ikisinde de yer yok.
20 mil önce Duquesa'dayız.

Akdeniz'i bitirdik.
İstanbul'dan itibaren 25 etap
Toplam 2.017 deniz mili.

Şimdi sırada 700 millik
Kanarya Adaları geçişi ve
2.800 millik Atlantik geçişi var.
Her ikisi de heyecan verici.

Sevgili PANK's,
Bir süredir web sitenizi bulmaya çalışıyordum.
[zamanında not almayan çavuşlar döner klavyeleri avuçlar :)].
Kısmet bu geceye imiş. Sitenizdeki bilgi ve fotoğraflar süper.
İnsan yaşadıklarınızı yaşamış gibi oluyor. Yedikleriniz de
size kalsın :) Ben bu satırları yazarken herhalde Atlantik'e
girmiş olacaksınız diye tahmin ediyorum...
SAMİYE-AHMET ORHUN, 08.10.2007

gibraltar grisi 24.09.2007

Nesrin'in New York ve
Benim İstanbul'a kısa seyahatimiz sonunda
Nesrin ile Londra'da buluştuk.

Pasaport polisi sıkma başlı
Türbanlı bir kadın!
Burası İngiltere.
Garibime gitti.
Bizim tavrımız biraz da psikolojik mi acaba?

Berberca Gibraltar'a uçtuk.
Pank'ı Puerto Duquesa'dan alıp
Gibraltar Marina Bay'e geldik.

Meşhur Gibraltar Kayası'nın tam önünde
Baş tarafı suyun içinde bir tanker.
Nasıl batmış acaba?
Resimleri var.

Blue Water Rally grubu
Marina'yı doldurmuş.
30 civarındalar.
Hep birlikte dünya turu yapıyorlar.
Bir kaçıyla tanıştık.

Onların peşine takılıp
Lanzarote ve sonra da
Antigua'ya gitmeyi düşünüyoruz.

Galiba Kanarya Adaları geçişini öne alıp,
28 Ekim'de onlarla çıkacağız.
Kısmetse 5 Gün'lük geçişteki
İridium uydu telefonu numaramız:
+ 88 16 31 61 18 68

Gibraltar Kayası'na çıktık.
Yüksekliği 426 metre.
Meşhur kuyruksuz maymunlarla tanıştık.

Gibraltar İspanya'nın içinde
Ayrı bir devlet.
Vergi cenneti.
Ama İngiltere hakimiyetinde.
Aslında kayanın etrafında
Küçücük bir şehir.
Bir uçtan diğer uca yürüyerek 45 dakika
29.000 nüfuslu.

Havaalanı için İspanya yer vermeyince
Denize pist yapmışlar.
Pistin hemen arkası sınır.
İspanya'ya gitmek için
İnsanlar ve taşıtlar aktif uçak pistinin üstünden geçiyorlar.
Uçak ineceği veya kalkacağı zaman
Uyarılar yapılıyor,
Arabalar, yayalar ve tekneler pistten uzaklaşıyor.
Tren yolunda yürümek gibi ama,
Kalkış pistinin üstünde yürümek
Gerçekten garip bir his.

Herhalde bu yaptığımız işe en zor alışan annemle babam olmalıydı. Çok uzun süreler onaylamadılar ve garipsediler. Ama nihayet 2005 senesinde kutsal bir yerde annemin onayını aldım. O andan itibaren tam destek ve dualarını bizden eksik etmediler.

Kemal'im

Maillerin bana mutluluk veriyor. Sizi çok seviyoruz ve öpüyoruz. Herşey gönlünüzce olsun, ömür boyu hep böyle mutlu kalın.
LEMAN AYATA, 24.10.2007

SSB ile Pactor modem aracılığıyla gönderdiğin mail problemsiz ulaştı. Passage Weather harika bir site. Bir haftalık Rüzgar dalga ve basınç haritaları var. Sana düzenli, bilgi aktaracağım. Sen de bana fırsat buldukça lokasyon verirken tahmini doğru alan için yapmış oluruz. 28'inde çıkacaksın. Hep rüzgar arkandan gözüktüyor. Boğazdan çıktıktan sonra ilk gün sancaktan gelen dalga rahatsız edebilir. Sonrası dalga ve rüzgar arkadan. Genelde 10-15 knot rüzgar var. Zaman zaman 20-25 olacak. Size iyi seyirler diliyorum. 30 Ekim akşamı tekrar hava durumunu bildireceğim.

ALPARSLAN TANSUĞ, 26.10.2007

Denizdeyken hava tahmini öncelik sıralamasında ilk sıraya oturuyor. Tabii artık geleneksel denizci yöntemleri olan bulutlara bakarak, havayı "koklayarak" rüzgarı yoklayarak, fırtına takvimini kollayarak, tahmin yapmanın ötesine geçildi. Şimdi artık internet ortamında uzun süreli hava tahmin raporları, hava haritaları v.s. bulmak mümkün. Uzun mesafeli telsizle de dünyanın her yerinde bu bilgilere erişmek imkan dahilinde.

Bütün bunlar olsa da, farklı kaynaklardan gelen bu verilerin toplanıp, ilgili ve bilgili insanlarla tartışılması çok önemli. Ne de olsa adı tahmin, dolayısı ile de yorum gerekli. İşte bu insan, bizim için Alpaslan kardeşimizdi. Bütün seyahatimiz boyunca desteğini, bilgisini yorumlarını eksik etmedi bizlerden. Okyanus geçişi dahil.

Atlantik'e ilk açılış mesajı "First Mate" Nesrin'den:

AKDENİZDEN AYRILIRKEN-KORSAN RAPOR

Eveeeeeeeeet “artık demir almak günü geldi Akdeniz’den”. Yarın sabah inşallah motorumuzu çalıştırdığımızda bambaşka denizlere yelken açacağız. Yola çıkmamızdan bu yana en uzun seyir (Okyanus Seyrine) başlayacağız.

Aslında programladığımız gezgin yaşamda son derece kısa bir süreç. Ancak nedense herkes gibi biz de bu geçişe ciddi konsantre olmuş durumdayız. Belki yalnız ve gerçekten dayanıklılık gerektiren bir süreç, iki kişi olunca da sorumluluk çok yoğunlaşıyor. Hayatta en çok değer verdiği insanın hayatından sorumlu olmak büyük yük. Normal şehir hayatında da belki aynı sorumlulukları yükleniyoruz. Ama şehir koşturmacası içinde farketmeden yaşıyoruz bunu. Oysa başbaşa kalınca şartlar farklılaşıyor bir anda!!!

Pank’ı Duquesa Marina’da bırakmıştık. 21 Ekim Pazar günü Gibraltar’da yerimiz hazır. 21 millik keyifli bir seyirle Marina Bay’e bağlandık. Marina çoğunlukla Blue Water Yacht Rally katılımcıları ile dolu. Hepsi çok heyecanlı ve hazırlıklılar. Birkaçı ile arkadaş olduk, biraz bilgi alış-verişinde bulunduk. Bir anda kendimizi bir dost çemberinin içinde bulduk.

Bir defa denizlerde Türkiye ve Güney kıyılarımız çok iyi tanınmakta. Bir çoğu ya Türkiye’de bulunmuş veya çok iyi bilgilenmişler. Bizim Türk olduğumuzu öğrenenler “Merhaba” diye yaklaşıyor. Çok gururlandık, çooook...

Son dün marinaya yeni bir tekne gelmiş, yan tekneye Marmaris e gideceklerini söyleyince hemen bize yönlendirmişler. Harika bir sohbet... 10 yıldır cruising yapan bir çift. Atlantik Okyanusu, Pasifik, Hint Okyanusu, Afrika’nın batısı, Azor lar, İsveç ve Norveç fiyortları şimdi de Türkiye. İnşallah iyi anılarla dönerler ülkemizden. En azından biz iyi yönlendirmeye çalıştık!!!

Ben artık çok heyecanlandım yazamayacağım. Gerisini Lanzarote’den yazsam olur mu? Hem biraz Reis’in Okyanus anılarını anlatırım, ne dersiniz?

Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum.

PANesrinK

27.10.2007, Gibraltar

0--

atlantik laciverti 28.10.2007

Cebelitarık Boğazı'nı geçmek biraz çaba ve olanları anlamayı gerektiriyor.

Akdeniz bir iç deniz.

Yüzey alanı büyük ama genel derinliği dünya okyanuslarına göre az. Dolayısıyla barındırdığı su miktarı az.

Sıcak iklimde olduğu için buharlaşma okyanuslara göre daha fazla. Bu sebeple Atlantik'ten devamlı surette Akdeniz'e su doluyor. Yani sürekli olarak batıdan doğuya akıntı var.

Bir başka faktör de gel-git akıntısı.

Her altı saatte bir sular alçalıyor veya yükseliyor. Yükselirken kapalı deniz Akdeniz'in suları bu sefer Atlantik'e doğru akıyor. Alçalırken ise tersi.

İki akıntı bazen aynı yönde bazen de karşı yönde oluyor. Ayrıca da süratleri her saat değişiyor. Yani iş karışık.

Hangi yöne gideceğine göre yola çıkacağın saati Ve boğazın neresinden geçeceğini hesap etmek gerek.

Bunları niye anlatıyorum?

Nelerle uğraştığımızı anlayasınız diye.

Uzun lafın kısası iyi bir hesaplamayla Cebelitarık Boğazını 4,5 saatte geçip Atlantik'e çıktık.

Rotamız 222 derece Lanzarote adası

Toplam mesafe 650 mil civarında.

4-5 gün sürecek seyrimiz.

Rüzgar daha iyisi olamaz diyecek kadar güzel.

Cenoa sancak tarafta bumbayla basılı.

Anayelken iskelede.

Kavança halatı bağlı.

Mizena ise sancakta.

Bir yelken bir tarafta diğeri öbür tarafta olunca
Türkiye’de buna AYI BACAĞI seyri deniyor.
Almanca’da ise KELEBEK seyri.
Kültürler arası bakış açısı.

12-13 knot rüzgarda 5.5 knot süratimiz var.
Daha da çok yolumuz var.

Biraz fazla deniz lisanı oldu.
Sıkılanlar kusura bakmasın.

E-maillerimizde dostlarımızı çok fazla ilgilendirmeyeceğini düşündüğümüz bilgi ve detaylara yer vermemeye özen gösterdik. Kimsenin değerli vaktini almayalım, uzun uzun yazmayalım, insanlara kolayca okuyacakları, ilgiyle takip edecekleri şeyler yollayalım istedik. Genelde öyle de yaptık. Ama yine de kendimizi tutamadığımız anlar oldu. İstedik ki azıcık da baharat koyalım. Lezzeti artabilir.

Demek artık daha da uzaklara doğru yola çıkıldı.
Okyanusa dalındı.
Yolunuz açık olsun, rüzgarınız bol olsun.
Nasıl olsa gene arada bir yerlerden uçağa atlayıp gelirsiniz.
Yoksa zaten biz gelcezzzzzzzzzz.
Birbirinize iyi bakın.
Lütfen mailleri sık sık yollayın.
Bu aralar biraz tembellik yapılıyor gibi geldi bana!!!
BAHAR KORKMAZ, 28.10.2007

Sevgili yavrularımız,
Biraz önceki telefon görüşmemizde okyanuslara açıldığınızı öğrenince adınıza çok sevindik. Biliyorsunuz tek başınıza okyanus geçişinizi endişeli izleyecektik. Ama herhalde sizler de bizlerde Allah’ın sevgili kullarıyız ki, Allah annenin dualarını da kabul ederek size bir grupla daha hoş ve mutlu günler geçirmeyi kısmet edecek.
LEMAN-İLHAN AYATA, 28.10.2007

yunus grisi 31.10.2007

Sonunda yunusları gördük bugün.
Bize hep şans getirirler.
Bugün üçüncü günü bitirdik.
İlk gün 151 mil,
İkinci gün 150 mil
Üçüncü gün ise 142 mil yapmışız.
İlk gün rüzgar çok güzel, dalga mutedildi.
Yani keyifliydik.
İkinci gün ise rüzgar düştü.
Yelken ve motor destekli devam ettik.
Üçüncü gün rüzgar sertleşti ve dalga büyüdü.

Atlantik'te iki ayrı dalga sistemi var.
Bir tanesi o andaki rüzgarın oluşturduğu dalga.
Bu bizim denizlerimizde gördüğümüz dalga sistemi.
Yani rüzgar nereden eserse dalga yönü de oradan.

Ama Atlantik o kadar büyük bir su kütlesi ki,
Sayılarla veya görmekle insan bilincinin algılaması imkansız.
İşte bu büyük kütle üzerinde değişik yerlerde farklı rüzgarlar
esiyor. Bunların oluşturduğu dalgalar çok uzaklara yayılıyor.
Buna "swell" adı veriliyor. Atlantik hava tahminlerinde
swell'in yönü ve yüksekliği ayrıca bildiriliyor.

Eğer dalga ve swell ayrı yönlerden geliyorlarsa okyanus karışıyor.
Dalganın nereden nasıl geleceği pek belli olmuyor.
Yani dün geceki durum. Buna 35 knot rüzgarı da eklersek neden
mail atamadığımız anlaşılmalı olur.

Kısmetse yarın öğle saatleri Lanzarote'de olmayı hedefliyoruz.

Çiftçi Moru

Naber Yelkenciler?

Atlantik seyriniz hayırlı olsun. Kıskançlıktan çatlamak üzereyim, morardım. Bak öyle böyle derken günler geçti ve Pank kızımız Atlantik sularının da tadına baktı. Valla hiç bir şeyi hasretle beklememek lazım. Mazallah geliveriyor ve hayat geçiyor. Şimdi zaman limanları hayal etmenin değil okyanusun tadını çıkarmanın zamanı.

Yunusları dinlemenin, ufku gözlemenin, dünyanın büyüklüğünü anlayıp derin gökyüzünün içinde kaybolmanın zamanı.

Balık tutun, kitap okuyun, sohbet edin. Akşam üstü bir kadeh içki ile güneşi uğurlayın. Yıldızları seyretmeyi ihmal etmeyin ve kaza ile sıkılırsanız, bir gün bizim gibi bu işi nihayetlendireceğinizi ve o gün şu anınızı deli gibi özleyeceğinizi hatırlayın.

Kalbimiz sizinle yelkende, hoş seyirler olsun...

CÜNEYT-SEDA GÜLERAY, 31.10.2007

Dün Nesrin'den bir SMS aldım.

"Okyanusa açıldık" diyordu. Cevap yazdım gelir mi, size ulaşır mı bilmem ama, yolunuz açık olsun.. Birbirinize olan sorumluluklarınızı bu denli güçlü hissetmeniz hiç de kolay değil. Biz burda... yani "karada" hiç de sizinki gibi yaşamıyoruz tabii... Burada vur patlasın çal oynasın:-))))

Hadi size kolay gelsin...

SELMA MERGEN, 31.10.2007

YUPPPPIiiiiiiiiiiiiiii!!! (KORSAN RAPOR)

Artık okyanustayız. İnsan ister istemez biraz stress yükleniyor seyahat öncesi. Günler geçmeye başlayınca, kaptırıveriyorsun kendini akıntıya...

Gibraltar küçük, pek temiz olmayan inşaatlardan oluşmuş karışık bir yerleşim merkezi. Arap etkisinde bir ülke. Vergi muafiyeti nedeniyle her yer elektronik eşya, parfüm satan mağazalarla dolu. Dolayısıyla alışveriş yapan pek çok turistle kuşatılmış. Neden o kadar meşhur olduğunu yine de anlayamadık.

Blue Water Yacht Rallî'den Anne-Charlotte ve Per ile çok keyifli bir dostluk oluştu aramızda. Keith ve Susan harika bir çift. Bir de Brian ve Margaret var. Zamanla sanırım hepsinden bahsedeceğim.

Gibraltar'dan 28 Ekim Salı günü saat sabah 10.00 civarında yola çıktık. Deniz çok kabarık ve kaba dalgalıydı. Marina da kocaman gördüğümüz tekneler bile o kaba dalga içinde nasıl da zavallı görünüyorlardı. Tabii ki orta halli biz de!!!

Kemal'in söz ettiği akıntı nedeniyle belirtilen saatlerde boğazı geçmek zorundaydık; yoksa ters akıntıya kalırsak yolculuğumuz epey uzayacaktı Cebelitarık'ta. Çok şükür 4,5 saate boğazı geçip Okyanus'un serin, derin ve dahi lacivert sularına bıraktık kendimizi.

Yelkenleri Okyanus konumunda ayarladık. Pek heyecan verici çok da güzel gidiyor kızımız. Motor sesi olmadan sadece teknenin deniz üzerinde çıkardığı ses, dalga sesleri ve teknedeki gelen seslere biraz da yelkenlerin sesi ekleniyor. Zaman zaman büyük dalgalar geliyor. Büyük dalgalarda yalpaya düştüğümüz için yelkenler de flap flap toparlamaya çalışıyor kendilerini. Henüz müzik falan dinleyemiyorum. Teknedeki gelen seslere konsantre olmuşum. Bir terslik olur da duyamam diye seyir sırasında kulaklıkla müzik dinlemiyorum. Bir de denizin sesi; yeterince hoş ve ortama uygun kendi melodisini oluşturuyor zaten...

Hazırlıklar tamam. Kendimizi daha çok dışarıda yaşayacak gibi organize ettik. Sıcak su termosu, soğuk su termosu, buz kutusunda yiyecekler. Sanki teknenin içinde pikniğe çıkıyor gibiyiz. Ama çalkantılı denizde içerde çalışmak o kadar zor ki. Kendimizi idareli kullanmak zorundayız, önümüzde nöbetler, uykusuz geceler olabilir.

Deniz tahmin ettiğimiz gibi. Ben de öğle yemeğini hazırlamak için içeriye girdim ve dağıldım. Kemal hemen deniz tutmasına karşı kullanılan "relief band" taktı koluma. Neyse yemek yiyebilecek kadar düzeldim. Efendim, bant saat şek-

linde, sol bileğinin içine (akapunktur noktasına) jel sürüp takıyorsunuz, minik titreşimler veriyor. Tek önemli özellik, titreşimi orta ve yüzük parmaklarınızı ucunda hissetmeniz gerek. Bana iyi geldi paylaşmak istedim.

İlk günün heyecanı sen yat, ben yat bir türlü nöbetleri başlatamadık. Neyse gece oturdu nöbetler düzene. Bu kez geceleri 3 er saat tutacağız. Çünkü, gece 2'şer saatlik nöbetlerde tam dinlenemiyorduk. Bu düzenleme daha iyi oldu.

Geceler soğuk, geceler rutubetli; gündüz t-shirt, şort dolaşırken gece uzun kollular, polarlar hatta kalın şallarla destekliyoruz kendimizi. İlk gece tek tük ralli teknelerinin ışıklarını görebiliyorduk. Ertesi sabah ufukta sadece üç tekne vardı görülebilen! Her zamanki gibi reis güneşin doğuş ve batış saatlerindeki nöbetleri bana ayarlıyor, ben o saatlerdeki ritüelimi rahatça yapabileyim diye. Ama yine de gece nöbetleri bambaşka alemlere götürüyor insanı. Varlık, hiçlik, çökük, yokluk gibi kavramlar arasında bir oraya bir buraya gidiyorum. Bazen anılar, bazen hayaller sarmalıyor beni. Ama ben koca kadın hala iflah olmaz bir hayalperestim. Eskiden okyanus hayalleri kurardım, şimdi okyanus ortasında "tutmayın beni".

Yolumuz Cebelitarık Boğazı trafiğinin tam ortası, pek çok şilep geçiyor etrafımızdan. Gemi trafiğinde ilerlemekteyiz yani. Kimi karşıya geçiyor, kimi güneye doğru yol almakta.

İkinci gün de yelken trimi ve biraz telsiz muhabbetleriyle geçti. Artık gündüzleri de yatıp dinlenmeye özen gösteriyoruz. Rüzgar çok yavaşlayınca yani hızımız 3 millere düşünce düşük devir motorla destekliyoruz yelkenleri.

Üçüncü gün akşam üzeri öndeki teknelerden biri hava ihbarı verdi. Ayrıca denizde çok swell varmış. Tam da bizim yolumuz, hemen yelkenleri küçülttük, ortalığı topladık, üstümüzü giyindik, gece seyri konumuna geçtik. Gerçekten o havanın içine girdik, bir sallandık yuvarlandık, neyse hasar yok. Tekneden ilk üç gün gelmeyen bütün sesleri duyduk. Sanki teknede herşey yer değiştiriyor gibiydi.

Sabah sakinledi hava, güneş yepyeni güne gülen yüzünü göstererek başladı. Bizim de keyfimiz yerine geldi. O gün öğle nöbetinde sanıyorum daha önce Cartegenada gördüğüm Beşiktaş adlı şilebi gördüm bir daha. Suları yararak geçti yanımızdan... Ardında hoş bir Türkiye'm kokusu, gözümde bir damla yaş, burnumda özlem dolu minik bir sızı bırakarak...

Son geceyi çok daha rahat ve kolay geçirdik. Ertesi sabah herkes yavaş yavaş

marinaya bağlanmaya başladı. Telsizden seslerini duyuyoruz. Biz de öğle saatlerinde bağlandık. Ve bizim için gerçekten çok önemli bir etabı daha arkamızda bırakmış olduk. Hemen hoşgeldin içkileri ve geçiş dedikoduları... Sen ne kadar motor çalıştırdın? Yelkenleri nasıl ayarladın? Çok sallandınız mı? Bir ortak paydada buluşup bunu paylaşabilmek, ve bunu dolu dolu yaşamak müthiş bir duygu.

Artık Lanzarote'deyiz. Marina yeni, her yer tertemiz, finger'a bağlandık. (Ataköy Marina'dan sonra ilk defa...). Her şey Marina'nın içinde; restaurant, café, market, hediyelik eşya, turizm ofisi harikaaaa. İki hafta buradayız. Dinleneceğiz, gezeceğiz ve büyük geçiş hazırlıklarımızı yapacağız.

Marina'nın içinde Ericsson sailing team bir üs kurmuş. Yarışlara burada hazırlanıyorlar. Hepsi canavar gibi sporcu hem de teknenin tüm tamir, bakım işleri ile ilgileniyorlar. Reisin keyfi yerinde, Murat ve Kerim keyifli mailleriyle günümüzü şenlendirdiler. Annem harika bir hoşgeldin maili göndermiş çooooook hoş çooooook. Lanzarote detaylarını daha sonra paylaşmak üzere yine hepinizi sevgi ve özlemle kucaklıyorum.

PANesrinK

07.11.2007, Lanzarote

0--

Geldik Lanzarote'ye dün öğleden sonra.
Atlantik çeşitli yüzlerini gösterdi bize.
Çok rüzgar, az rüzgar,
Yüksek swell, mantıklı swell,
Çok yalpa, az yalpa.

Bazen ne işimiz var burada dedik,
Göbeğimizi kaşıya kaşıya
Evde TV karşısında
Biramızı içseydik ne olurdu sanki?

Bazen de çok keyif aldık.
Okyanusun ve gökyüzünün sonsuzluğu
Büyüledi bizi.
Şükrettik.

Bizim geçişte neler yaptığımızı merak ediyorsunuzdur.
Aşağıdaki önerileri deneyip belki hissedebilirsiniz.

- Çalar saatinizin alarımını sabah 03:00'a kurun. Uyanınca ıslanmazlarınızı giyip, bahçeye koşun. (Yoksa banyo da olur) Hortumla kendinizi ve eşinizi ıslatırken bağırın: "Tatlım, ana yelkene camadan vurmamız lazım!"
- Kahvaltıda bir fincan nescafé'yle bir önceki akşamdan kalanları yiyin.
- Telsiz istasyonlarını arayarak yaklaşan soğuk cepheyi ve buna karşı almayı düşündüğünüz önlemleri tartışın.
- Rüzgar şiddetini artırıncı dolap kapaklarını açıp kapayın, tabak ve bardakları mutfığa saçın, ve ortalığı önceden neta etmediğiniz için kendi kendinize söylenin.
- Rüzgar tamamen kalırsa, dikiş makinanızı oturma odanıza getirerek bir kaç saat çalıştırın.
- Hiçbir zaman elbiselerinizi tam olarak kurutmayın.

Yine de olmazsa bize bekleriz.

Sanırım Atlantik'in tadını biraz da olsa almışsınız! Sesiniz de canavar gibi geliyor, aynen devam.

Biz de gökyüzünün hareketleri trafik için önemli, sizde ise ruh derinlikleri için...

Dolayısıyla siz de bizim ne yaptığımızı merak ediyorsanız; Aşağıdaki önerileri deneyip belki hissedebilirsiniz:

- Öncelikle sabahın herhangi bir saatinde kalkıp önce "Hassiktir işe gitmek lazım." deyiniz.
- Daha sonra "Hassiktir saat 8'e geliyor, trafiğe kaldım." diye iç geçiriniz.
- Bunların hemen akabinde "Haaasssiiikttiiir, bugün Cuma ödemelerim var" diye dötünüz bir kasılsın.
- Kaçmak yok misali adınızı sokağa attığınız an yağmurun güzelliğini değil çamurun yalpasını yiyin.
- Tüm bunlar size durumumuzu anlatmaya yetmiyorsa bir kumaş pantolon, gömlek giyip tercihen kravat takın,
- Sonra birbirinize degecek biçimde mutfak önünde bir nescafé için kuyruk bekleyin.

KERİM GÜRÇAY, 03.11.2007

Ne işiniz var evde, bira elde.

Taş çatlasın bir haftada bunalır, yapacak hiç birşey bulamazsanız birbirinizi ısırılırsınız. Bütün aşağıda yazdıklarınızı kısmen bilen ve Atlantik keşfinin ilk 3 gününü kusakarak geçirmiş bir junior denizci sıfatıyla derim ki yaptığınız çok imrenmekliktir. Yani, dertli meselem olmasa sanki çantamı almış da gelmişim oralara gibi hissedirim ama olmaz. Sen bilirsin Kemal abi biz sorumluluk sahibi ademleriz, zamanını bekleriz. Bütün bu eziyetler hep tatlı anılar ve sonrasındaki mutluluklar olarak dönüyor. Galiba felsefe de burada başlıyor zaten. Düşünün ki hiç sorunsuz ve dertsiz bir yaşam aynı zamanda ne kadar da iç bayıcı ve tatsız olabilir. İlk 650 mili geçirmenizi heyecanla takip ettik, şimdi nice binlere. Yolunuz açık, moraliniz daim olsun...

SERMET TOLAN, 02.11.2007

Kemal'im, Barbaros'un torunu, 21. yüzyıl kaşifi,
Hadi geçmiş olsun, yediniz bu önemli etabı, aslan kardeşlerim
benim. Eğer yanında Kısmet'in dünya seyahati kitabı varsa, aç
oku bakım neler gelmiş başlarına Cebelitarık-Kanarya etabında!
Eğer yoksa yanında kitap, istersen ben sana e-mail'le ilgili
kısa bölümü yazabilirim.

“Atlantik bize çeşitli yüzlerini gösterdi” diye yazmışsın.
Bana bazı önemli şeyler anlattı bu sözün. Seyirde katedilen
mesafe arttıkça, denizin birden fazla yüzüyle karşılaşılıyor,
hatta insan denizle ilişkisinin birden fazla yüzünü keşfediyor
demek daha doğru olur belki.

Sanki zaman içinde bir insanı daha iyi tanımak veya bir
kasabayı orada bir süre kalınca daha fazla veya az sevmek
gibi. Yani biraz mesai lazım galiba hayatın çeşitli
noktalarında, neyin ne olduğunu keşfetmek için.

Southampton'dan İstanbul'a gelene kadar ben de denizin çeşitli
yüzlerini gördüm. İlla sert hava yumuşak hava anlamında değil,
denizdeki kendimi daha iyi gördüm.

Zamana karşı duruş, fiziksel adaptasyon, dayanıklılık, hava
sertleştiğindeki endişelenmeler, yelken-motor ilişkileri,
deniz ve alkol, tekneyi keşfetmek, limanların renkleri ve
kokuları, daha sayacak bir sürü şey var ama en önemlisi den-
izle ve kendinle ilgili büyük bir keşif halindesin ve bunun
güzelliğini anlatmak çok zor. Anlatabiliyor muyum Kemal'im?
Bu sabah sizi düşündüm ve aklıma bazı gayri ciddi sorular geldi.
Cevaplarsan sevinirim:

- Akordiyonunu yanına aldın mı? (hoppala!)
- Atlantiğin ortasında işi düşündün mü? (top kaldırma sorusu)
- Şirket sana ödediği danışmanlık ücretini vergilendiriyor mu?
Yani resmi olarak bir “işgören” durumun devam mı? (ince soru)
- Nesrin'imın misafir ağırlama kriterleri (yenilsin, içilsin)
aynen devam ediyor mu? (inşallah etmiyordur ama pilot house
herkese iyi gelir)
- Deniz yaşamının cinsel hayata etkisi pozitif mi, negative mi?
(i...nece soru)

- Hep batıya giderek hayatını 1 gün uzatmış olacağınızın farkına vardınız mı? (Stresli soru)
- Bu bedava 1 günü ne yaparak yaşamak isterdiniz? (karı-koca komplimanına meydan yaratma sorusu)

Bir dahaki haberleşmeye kadar sağlıklılıkla kalın.

Sevgiler (şahsınıza) ve saygılar (icraatınıza).

MURAT SOYDAŞ, 02.11.2007

Murat Kardeşimizin düşünme mekaniği, gözlem ve mizah yeteneği beni hep hayretler içerisinde bırakmıştır. Tabii ki soruların cevapları var. Ama sadece kendisine.

Okyanusa ulaşmanızın mutluluğunu okuyunca hem sizden haber aldığıma hem herşeyin yolunda gittiğini duyduğuma çok mutlu oldum. Seyahatinizin ayrıntılı notları bana çok şey kattı ve hedeflerinize ulaştığınıza çok ama çok sevindim. Nesrin'ciğim bu yolculuğun sonunda senden bir kitap bekliyoruz ve eminim baskı sayısının bidaha bidaha olduğuna sen de inanamayacaksınız. Lanzarote'de keyifli bir dinlenme diliyoruz canım.

GAMZE-ÇETİN AKAY, 16.11.2007

İnsanoğlu gerçekten çok ilginç. Bir anda adapte oluyor yařadđđ ortama. Sanki aylardır burada yaşıyor gibiyiz. Oysa geleli sadece 10 gün oldu! nce Marina'yı keşfediyorsun, ardından yakın evre, sonra uzak... Marina şehre 30 km kadar mesafede, ama marina içinde her şey var. Genel anlamda bir sıkıntı yok. Sadece büyük marketlere arabayla gitmek gerek. Türkiye'ye uğrayacak tekneler gelip bizden bilgi alıyorlar. Farkında olmadan bir de bakıyorsun ki gerçekten hoş bir gönüllü misyonerlik yapıyorsun lken adına. Ve attđđın her adım bazen insanın kendisinin bile tanımlayamadđđ farklı gzelliكلere yelken açıyor. Ne hoş!!!

Lanzarote, Kanarya Adaları grubunun 7 adasından biri. Ve en genç olanı. Kemal fotoğrafları yükledi. Volkanik ada tanımını açık ve seçik hissediyor insan adayı gezerken. nce kiralık arabayla dolaştık. Bir kaç gün sonra grupla ada turuna çıktık. Her görüntü çok çarpıcıydı. Umarım resimler biraz yansıtıyordur gördüklerimizi. Ada, Unesco'nun koruması altında "World Heritage Area". Avrupa Birliği'nin de ciddi fon aktarımı var. Yeni yeni yapılanıyor. İşallah bu bakirliği korunur.

Volkan bacaları gerçekten ciddi bir ısı yaymakta. Ben fotoğrafta gördüğünüz tavuk grill yapılan yere eğildiğimde kirpiklerim yandı!!!!!! Adada su sıkıntısı olmasına rağmen çok ciddi bir yeşillendirme çalışması var. Denizden artılan sularla bu işi yapmaya çalışıyorlar. Çok büyük ve yepyeni otelleri var. Ayrıca da otelleri dolduran müşterileri...

İngiliz ve Alman turistler çoğunluğu oluşturuyor. Araba kiralama çok yaygın. Özellikle küçük arabalar, herkes araba kiralayıp geziyor adayı. Her şeyden turistik gelir elde etmeye çalışıyorlar. Minicik volkanik müze, kaktüs müzesi, camel safari, submarine safari, manzara noktaları, balık tutma gezileri, katamaran gezileri, bir de Cesar Manrique adındaki sanatçının evi. Sanatçı 5 volkanik bacayı evindeki odalara adapte etmiş. Farklı bir duygu!!!!!! Bu Stromboli'de yaşamaktan da beter geldi bana. Farklı bir yaratıcı kişilik...

Hafta sonu iki günlüğüne Grand Canaria adasına gittik. Daha büyük, daha yaşlı ve daha yeşil bir ada. Özellikle adanın ileri hayal edilemeyecek manzaralarla dolu. Minik minik dağlar, daracık yollar, tertemiz köyler, ileri yeşermiş kraterler, hatta bir tanesinin içinde ev bile vardı!

Adaların başkenti Las Palmas klasik bir büyük şehir. Ama yönetim başkenti

dönüşümlü olarak 4 yıl Tenerife 4 yıl Grand Canaria oluyormuş. Bu da Canary usulü bir barışçıl çözüm. Ada özellikle bu günlerde çok kalabalık. Çünkü Atlantik geçiş rallisi (ARC) için 250 tekne marinada. Bir heyecan, bir telaş görmek lazım.

Tekrar döndük evimize. Artık geçiş için yemek listesi yapıyorum, günlük olarak. Çünkü ortada mümkün olduğunca az şey olacak. Hem yiyecek malzemesi hem de kullanım malzemesi olarak. Diğer her şeyi mümkün olduğunca sabit bir hale getirmek gerek. Tekneden ne kadar az ses gelirse o kadar konforlu olur yolculuk. Az değil üç hafta aynı tangırtı seslerini duyarak gitmek sinir törpüsü olabilir de!!!

Cüneyt ile konuştuk dün. 16. gün hala bir yerlere bir şeyler sıkıştıırıyordum diyor. Bakalım biz ne yapacağız? Kemal tüm motor bakımlarını yapıyor, yedek parçalar elden geçiyor, dümen aksamı kontrol ediyor, yelken kontrolleri yapılıyor. Bir de her tekne birbirine bakarak daha çok çalışıyor. Cumartesi yola çıkma niyetimiz var ama havayı kollamaktayız. İnşallah her şey güzel gelişir.

Ha, bu arada Reis Gibraltar'da olduğundan daha sakin ve huzurlu. Ara geçiş daha önce de yazdığım gibi ikimize de iyi geldi...

Lanzarote haberleri şimdilik bu kadar. Çıkmadan önce yine vedalaşırız sizlerle. Paylaştığımız haberlere, gönderdiğiniz iyi dileklere, dopingli maillere binlerce teşekkürler. Varlığınız, yazılarınız, iyi dilekleriniz bizim gücümüze güç katıyor gerçekten. İyi ki varsınız ve iyi ki sizi bize hissettiriyorsunuz.

Ben "Sevgi dokunmaktır" diyenlerdenim. Sevgimi hissetmek ve hissettirmek için yine sınırsız kucaklıyorum hepinizi. Hoşca kalın...

PANesrinK

13.11.2007, Puerto Calero-Lanzarote

0--

bembeyaz 16.11.2007

Çıktık işte.

Diye başlamıştık serüvenimize,
Simsiyahıtı ilk mailimiz,
Sonra yavaş yavaş renklenmişti.

Yine çıkıyoruz.

Yarın sabah UTC saat 10:00'da
Bu sefer Atlantik Okyanusu'na
Bembeyaz... Boşluk...

Kristof Kolomb geçmişti ilk
Sene 1492
Sonra Sadun Boro abimiz geçti
Sene 1965
Şimdi sıra bizde.

Karmakarışık duygular,
Heyecan, korku, sevinç, hüzün
Tekmili birden aynı anda
Daha da garip oluyor.

Günlerdir hazırlanıyoruz.
Hazırlıklar iki bölüm:
Felaket senaryoları için olanlar,
Konforlu seyahat için olanlar.

Felaket senaryoları kısmını atlayalım.
İnşallah güzel şeyler olacak.

Konfor'a gelince:
Motor bakımları,
Yelken halat, makara bakımları,
Bütün dolapların sabitlemesi,
Liste çok uzun

Vurucu nokta sürenin uzun
Yani yaklaşık 3 hafta olması.
Herşey yıpranıyor, eskiyor.

Bizler, halatlar, yelkenler
Aletler, ekipmanlar.

En önemli iki konu:
Planlama ve karar mekanizması

Hiç bir şekilde kimseye ve dışarıdan
Hiç birşeye ihtiyaç duymadan
Yaşamak,
Güvende olmak,
Tekneyi salimen limana ulaştırmak

Siz hiç üç haftalık alışveriş yaptınız mı?
Biz ilk defa yaptık.
Hayatımızda hiç almadığımız şeyleri aldık.

Kıstaslar var.
Okyanus swell'leri inip çıkarken,
Teknemizi bir sağa bir sola sallarken
Yemek pişirmek bazen işkence,
Bazen de imkansız

Taze sebze meyva salata
İlk bir hafta.
Lahana biraz daha fazla.
Sonra hazır yemekler.
Konserve az olsun.
Dengeli beslenelim.
Tarihlerine bakalım.

İki kocaman market arabası.
Şubat'ta karşı tarafa gelenler
Kalanları bitirirler umarız.

Çok uzattık.
Bu üç haftada internet yok.
Hava ve okyanus izin verdikçe
E-mail'ler olacak.
Biz HF telsizle Bekir'e
Bekir de sizlere.

Bize okyanusda ulaşmasını istediğiniz mesajları
Hem bize hem de Bekir Kara'ya yollayınız.
O da bize HF telsizle ulaştıracak inşallah.

Konuşmak isterseniz günün her saati
İridium uydu telefonumuz açık.
Mutlaka birimiz ayakta.
Uyuklarken uyandırırırsanız
Ayrıca seviniriz.

Yarın saat 10'da
Zerrin Özer bir kere daha söyleyecek.
AYRILMALIYIZ.

Allahsızmarladık dostlar.
Hepinizi çok seviyoruz.

Atlantik geçişi sırasında uzun mesafeli HF telsiz ve pactor modem aracılığı ile e-mail alıp verme imkanı var. Ama iki sayfa text ve minicik bir ek ile sınırlı. Bu sebeple dedik ki e-maillerimizi tek bir dostumuza yollayalım. O da dost gurubumuza dağıtsın. Dostlarımızdan gelen e-mailler de onda toplansın ve o bize iletсин.

Böylece bizim telsiz trafiğimiz uygun hale gelir. Ayrıca da sanal alemde e-maillerin kaybolma riski azalır.

Bu angaryayı kime yükleyelim diye çok düşündük. Bekir benim Boğaziçi Üniversitesi'nden mağaracı sevgili arkadaşım. Mesleği gereği bilgisayarla içiçe ve başbaşa yaşıyor. Web sitesi macerasına ilk atıldığımız günden beri sitemizi hergün ziyaret ediyor, eksikleri hataları görüp bize bildirip, önerilerde bulunuyor. Dedik ki bu yükü severek üstlenir ve de titizlikle yapar. Öyle de oldu. Toplantıdayken dışarı çıkıp e-mail yolladı. Seyahatheyken cep telefonu ile halletti.

Bir gün e-mail atamadık. "Hop ne oluyoruz?" diye telefona sarılıp bizi aradı. Her şeyi ile muhteşemdi.

Bugün Cuma, sizden ses seda pek yok. Yoksa bizden habersiz çıktınız mı yola? Hayır, çıktığınızı haber verin ki, biz de burda merak ve endişeyle bekleme halimizi, ayrıca şimdi kim-bilir nerdedirler geyiğimizi yaşayalım kendi çapımızda...
SERMET TOLAN, 16.11.2007

0 kadar güzel yazıyorsunuz ki, sanki biz de oralardayız ve o yerleri görüyoruz. Kemal'in tavsiye ettiği şeyi yapacağım, ama siz okyanus geçişinde iken. Bahçeye çıkıp hem Cem'i hem kendimi ıslatıp, mutfağa gidip tabak bardak tıngırtısı yapacağım!!! Söz sizi yalnız bırakmayacağım :)
Şaka bir yana gerçekten işin tehlike ve yalnızlık boyutu yanında daha ne çok detay var. Hakikaten sürekli duyacağın bir gıcırıtı insanı hasta eder. Rally'cilerle olmanız çok hoşuma gitti. İnsanın çok hoşuna giden bir şeyi, duyguyu paylaşabilmesi harika, tabii yakınlarında birilerinin olduğu ve senle aynı kaderi paylaştığı fikri de çok iyi geldi bana, sizi bilmem ama...
TiJO (TiJEN MERGEN), 16.11.2007

Sevgili Nesrin ve Kemal;
Sizlere bu samimiyetle hitap edebilme hakkını, sitenizdeki Nesrin'in bütün kalbiyle heyecanını, neşesini ve biraz da korkularını akıcı mizah dolu üslupla dolu ve Kemal'in şiirsel anlatımlı seyahat anılarını ve onların tamamlayıcısı fotoğraflarınızı takip ederek buldum. Sevgili kardeşlerim, Atlantik geçişi öncesi yolunuz açık ve kolay olsun.
YUSUF MESCİOĞLU, 16.11.2007

Biz tüm ailecek keyifli ve güvenli bir Atlantik geçişi diliyoruz. Yolunuz ve bahtınız açık olsun. Allah yardımcınız olsun. Sizi biz de seviyor ve tüm kalbimizle en iyi duygularımızla her ikinizi de kucaklıyoruz. Ayrıca adınızı Kristof abiyle anmanızı da tarihe kayıt düştük ;))
iDiL, BELKIS ve EROL, 16.11.2007

halen bembeyaz 17.11.2007

Vallahi çıktık.

17.11.2007 Saat 10:30 UTC

Yarım saat geciktik.

Artık Karayipler'e de yarım saat geç gideriz.

Ne farkeder değil mi?

Kıçımızda Türk Bayrak motifi balonlar
Zerrin Özer: AYRILMALIYIZ diye haykırıırken
Kornalar, ıslıklar, el sallamalar arasında
Puerto Calero limanını terkettik.

Artık hedef karşı kıyı
Yani okyanusu aşıp
Kıt'a değiştireceğiz kısmetse.

Rüzgar kafadan ve çok az, 5-10 knot.
Niyet Afrika sahiline doğru motoruydu.
Lanzarote'den biraz açıldık ve baktık ki,
Rüzgar açısı fena değil sürati de 10-12 knot.

Açtık bütün yelkenleri, bir trim;
Bizim kızın rahat gidebileceği orsa 40 derece
Raymarine'i koyduk 40 derece rüzgar dümenine
Dalga da az.
Göcek usulü seyirdeyiz.
Ortalama süratimiz 4,5 knot.
Yeter de artar bile.

Ama biliyoruz böyle devam etmeyeceğini
Carpe Diem.
Şu anı değerlendiriyoruz.
Bu üç haftalık kısmetimiz bakalım nasıl?

“You are great” parçasını da biz söylüyoruz.

Sağlıcakla gidin ve yolunuz açık olsun.

Bu akşam Red Fish ya da Peymane’de size kadeh kaldıracacağım, yanımda kim olursa da onları da bu şerefe dahil edeceğim.

KERİM GÜRÇAY, 17.11.2007

Merakla ve gururla okuyorum maillerinizi. Çok güzel yazıyorsunuz... :) Atlantik geçişinizin çok rahat, çok keyifli, tam gönlünüze göre olmasını diliyorum. En iyi şekilde hazırlandığınıza eminim, hiçbir şeyin canınızı sıkmamasını dilerim. Kendinize iyi bakın, birbirinize iyi bakın...

ASLI ÖZDAŞ, 17.11.2007

Selam Arkadaş,

Aynı arkadaş’la beraber arkadaş olduk, Pank ile uzun yıllar oldu. Gitmeden önce HF için bir program yapamadık.

Frekansları ve saatleri belli ise sizi izlemeye çalışırım.

MURAT EMİRALIOĞLU, 17.11.2007

Pank ekibi günaydın,

Sizlerle birlikte sanki dolaşıyoruz, heyecanınızı yaşıyoruz.

Ama nedense hiçbir mailinizde bu kadar heyecanlanmamıştım.

Uzun bir 3 hafta olacak ama eminim yolunuz hep açık,

rüzgarınız bol bol olacak. Dualarım sizlerle, kazasız,

sorunsuz çok ama çok keyifli, konforlu bir seyahat olsun...

Bu arada uzun süre en çok dayanan yiyecekler, cips, çerez abur cuburlar... Ama Nesrin abla muazzam lezzetli yemekler yapmazsa olmaz..Özledim yemeklerini ne kadar güzeldiler...

Neyse nostalji yapmayacağım.

ELA POLAT, 17.11.2007

Korsan raporcu Nesrin yine, yeni bir yazı dizisi başlattı. Ve Atlantik Geceleri’ni yazdı. Bıkmadan Atlantik’teki her gecesini, her gecemizi artıları eksileriyle, umutları ve umutsuzlukları ile aksettirmeye çalıştı.

İşte birinci Atlantik Gecesi geliyor:

ATLANTİK GECELERİ 1. GECE

Bu yolculuğa da başladık. Şaka mı gerçek mi bazen ben de inanamıyorum. Bu kez tamam bu kez gerçekten uzun geçiş başladı. Zira İstanbul'dan bu yana o kadar çok ayrılışlar, o kadar çok vedalar yaşadık ki bu defa hangisi diye bir daha bir daha soruyorum.

Aslında pek çok insan için pek de önemli olmayabilir ama bizim için önemli işte... Niçin?.. Karar verdik bir kere bu biiiiiiniiiiir. Kararımızın gerçekleşmesi için çok çaba gösterdik bu ikiiiiiiiiiii. E, her türlü yakıtı da aldık sizlerden, öyle ise yolcu yolunda gerek...

Artık siz de öğrendiniz, hava kararırken mutlaka can yeleği giyiliyor, dışarıda isen mutlaka bağlanıyorsun. Zaten kollarımızda sürekli "life tag" takılı. Bu da eğer denize düşersen hemen alarm veren bir alet. Diğer kolumuzda saat ve deniz tutmasına karşı saat gibi bir şey olan "relief band" takıyorum. Full aksesuar yoldayız işte.

Ay yarım-ay şekline yakın, bulutlar pek yok, yıldızlar bol. Türkiye'mde başımı gökyüzüne kaldırdığımda hep büyük ayı, küçük ayı, kutup yıldızını bulurdum ilk önce. Buralarda ise en belirgin olarak gözüme takılan, koltuk takım yıldızı (bana ilk Pınar göstermişti). İlk onu görüyorum ve hemen kızımın kulaklarını çınlatarak sanki O'nu görüyormuşçasına bir göz kırpiyorum takım yıldıza.

Aslında önümüzdeki bir kaç günün rüzgarsız olacağını biliyoruz ama arkadaşlarımız yola çıkıyor, haydi dedik, çok rüzgarsız olursak motora kuvvet. Sonra da Cape Verde'ye gider mazotumuzu alırız. Bakalım kismetimizde neler var?

Tüm gün motordan sonra saat 22.00 gibi yelkenlerimizi ayıbacağı (kelebek) konumuna getirdik. Ve gerçek geçiş, gerçek konumuna oturdu şu anda. 4-5 knot süratle gayet konforlu bir seyir. Birkaç gemi geçti ama uzaktan. Grup teknelerinin ışıkları bile görünmüyor, ama yakınımızdalar. Telsizle konuşma mesafesinde. Bir kaç tekne direk Karayip rotasında gidiyor. Bir kısmı orta rotada (çok rüzgarsız kalırlarsa Cape Verde'ye gidecekler). Kalanlarsa bizim gibi Cape Verde'ci. Rüzgarın durumu ve hava tahmin gurumuz sevgili Alpaslan'ın yönlendirmesiyle şimdiki kararımız bu.

Hazırlıklar nedeniyle çok yormuşuz galiba kendimizi, ya da çok gerilmişiz, çabuk uyukum geldi. Nöbet uyku, nöbet uyku, 3'er saat biraz dağılıyor muyum

ne? Sabah oldu, bak ilk gece geçti bile. Güneş bulutların arasından doğdu. Pek de aydınlık değil yüzü. Bakalım yeni gün neler getirecek?

İlk 24 saat; 10 saat motor, 14 saat yelken. Süper; biz 24 saat motor yaparız derken bu rüzgar ilaç gibi geldi, inşallah şansımız hep böyle devam eder.

Şansımız hep böyle gider dedim ama sadece beklediğimizden iyi anlamında söylenmiş bir söz, zira rüzgar gerek bize... İster istemez hesaba başlıyorsun hemen. Şansımız iyi demekle yaptığımız hesap aşağıda;

$2.950-120=2.830$ mil yolumuz kaldı (yaklaşık 24 gün).

Önümüzdeki olasılıklara bakınca çooooooooook uzun geliyor gözüme, gönlüme. Ama geriye dönünce hayal yıllarını düşününce de öylesine kısacık bir zamanki bu yolculuk. Bitsin mi yoksa mümkün olduğunca uzasın mı bilmiyorum. Ancak bildiğim bir tek şey var şu anda gerçek olan YOLDAYIZ...

0--

pembe 18.11.2007

Saat 10:00 UTC pozisyonumuz:
27 derece 28 dakika Kuzey
14 derece 52 dakika Batı

İlk 24 saati tamamladık.
Allah'a şükür her şey yolunda.
Toplam 10 saat motor çalıştırmışız.
120 NM gelmişiz.

Şu anda Ayı Bacağı seyrinde
10-12 knot rüzgarda
4 knot sürat yapıyoruz.
Rüzgar daha azalırsa
Motor takviyesi yapacağız.

Çıkmadan önce akşam yemek vardı.
Marina'nın 25. kuruluşuymuş.
Sonlara doğru masaya birisi geldi.
Ben dedi, Rod!

Balık kamışı diye isim mi olurmuş
Şeklinde felsefi düşüncelere dalmışken,
Adam başladı merhabayla,
Sadun Boro'yla devam etti.
Marmaris, Göcek sohbet sürerken,
Yanımda oturan İngiliz dedi ki:
"Yahu bu adamı senin tanıman lazım.
Bu, dedi, Rod Heikell."

Nasıl tanımam?
Bütün kıyılarımızı ince ince
Tarayarak, gezerek, inceleyerek,
Hepimize rehber olan Pilot kitaplarını yazan adam.

Karısı Lou ve 46 feet teknesi ile
Onun da rotası Karayip'ler imiş.
İnşallah bir yerlerde tekrar karşılaşırız.
Sohbetlerine doyamadık.

Serpil'in annesi Süheyla Teyze'nizden,
Sevgili kızımız Nesrin'imize ve eşi Kemal'imize,
Sizleri candan kucaklıyoruz. Bugüne kadar güzel tatlı
günler geçirdik. Rabbimiz, her an her zaman maddi ve
manevi sizinle beraberdir.
Okyanus yolculuğunuz çok güzel geçecek inşallah.
Evet dediğiniz gibi 'karşıdan' güzel mesajlarınızı alacağız.
Sizleri seviyoruz, sizleri kutluyoruz.
Allahım birsin. Bismillahirrahmanirrahim Nursun 70 bin
Ayetelkürsi içinizde dışınızda dört bir etrafınızda kaleler
gibi dursun, sizlere yardım etsin inşallah.
Allaha emanet olunuz...
SÜHEYLA TEYZENİZ, 18.11.2007

ATLANTİK GECELERİ 2. GECE

Dün gece yorucu olmasına rağmen, bu akşam daha iyi hissediyorum kendimi. 19.00-22.00 nöbeti Kemal'indi. Ben uyuyamayınca kalkıp yemeği hazırladım, iyi de oldu yemek erken yendi. Güzel güzel ilk günümüzü değerlendirdik. Telefon edenlerle heyecanımızı paylaştık. Kısaca dolu dolu yaşamaya çalıştık hayal edilmiş anların gerçeğe dönüştüğü günümüzü.

21.00-24.00 nöbeti: Ay artık yarım karpuz dilimi, nasıl da aydınlatıyor denizi. Denizin üzeri sıkır sıkır mehtap. Yıldızların dansını seyrediyorum, dalgaların müziği eşliğinde... Bazı yıldızların da alkışlarını duyuyorum zaman zaman nefes kesen manzaralarda.

Okyanus yumuşak yüzünü gösteriyor bize. Sevdiklerimiz ve bizi sevenler çok okuyup üfledi veeeee Okyanus düzeldi. Ne rüzgar ne dalga, ayna gibi deniz ayna...

03.00-07.00 nöbeti; ay batmış, yıldızlar daha belirgin. Sanki daha da yakınlaşmış koltuk takım yıldızı "Selam kızım". Kemal telefonu düşürebildi de şükür iyi haberini aldık, sesini duyduk ve kendimizi daha iyi hissettik.

Şimdi yalnızım nöbetteyim. Ay batınca yakamozlar daha belirgin. Tekneyle dans eden şimdi onlar. 2-3 adet de balık; aydınlıkta onları da görebiliyorum teknenin etrafında, müthiş. Yunus gibi atlıyorlar, pırl pırl parlıyorlar akvaryum gibi denizde. Kayan yıldızlar inanılmaz. Artık saymıyorum bile.

Motorla gittiğimizi açıklamaya gerek yok sanırım, tek kusurumuz bu motor sesi... Çok yakınımızda bir parıltı, direğin ışığı tekneye kadar ulaşıyor. Radarda görünmüyor, seyir ışıkları yok, ben tekneyi açıyorum sanki o yaklaşıyor. Kemal'i uyandırdım, hemen projektörü çıkardı daha ışığı yakmadan onun uydu olduğunu ve göz yanılması yaşadığını söyledi. Çok utandım çooooook. Düşünsenize bir uyduyu (sanal yıldız) böylesine yakında hissedebileceğiniz bir atmosferi...

Bir teşekkür Cüneyt'e; zira O'nun önerisiyle 8-10 cm kalınlığında bir sünger yatak aldık. Ortasına oturma iskemlemizi yerleştirdik. Artık swellerde kendimizi kasmıyoruz. Belimize yük binmiyor, dolayısıyla yorgunluk oranımız azaldı. Her sallantıda tutunmadan sağa sola yumuşak dokunuşlar yapıyoruz.

Gün ağarmaya başladı. Haydi bakalım 3. Gün de hayırlar getirsin, önce herkese sonra da bize. Güne bulutlu başlıyoruz da.

0--

turuncu 19.11.2007

Atlantik'te ikinci 24 saat

Saat 10:00 UTC.

Mevkiimiz:

25 derece 40 dakika Kuzey

15 derece 45 dakika Batı

Günlük seyir 118 mil

18 saat motor çalışmış.

Yani anlayacağınız rüzgar sifıra yakın.

Şu anda güney batı yani kafadan 8-9 knot rüzgarda

3 knot süratle orsa seyri yapıyoruz.

Bugün ve yarın rüzgar kafadan ve az.

Sürüne sürüne yelkenle veya

Mazot planlamasını önemsemeyip motorla

Çarşamba öğleden sonra inşallah,

Rüzgarlar oturuyor gözüküyor.

Yani ticaret rüzgarları,

Bizi alıp karşı tarafa götürecekteler.

Çünkü hala Afrika kıyılarına 50 mil mesafede

Güneye doğru inmeye devam ediyoruz.

Atlantik geçişinde eski denizcilerin yöntemi şu:

Güneye'e doğru inmeye devam et.

Tereyağı kendi kendine erimeye başladığı yerde

“Sağa Dön”

Hava geceleri hala soğuk.

Rutubet var.

Gece nöbetleri mont, battaniye, eldiven v.s. ile

Gündüz ise sweat shirt, sonra t-shirt.

Tereyağı masada ama hala erimedi.

Biraz evvel Erhan aradı.

Ne yapıyorsunuz sorusuna

Nesrin'in cevabı:

Edi-Büdü emeklilik hayatı alıştırması
Sen yedin mi,
Ben ne yemedim mi,
Sen yat
Yok Allahaşkına ben yatmayayım.
İlaçlarını aldın mı?
İhmal ediyorsun!

Falan filan.
Hayat zor.

Bu mesaj ulaştı ulaştı, ulaşmadı ne yapalım. Size bu gerçekten zor geçişte bol şans, iyi seyahatler, güç, sabır, doğru karar için muhakeme gücü vs vs versin.

CEM MERGEN, 19.11.2007

ATLANTİK GECELERİ **3. GECE**

Akşam harika başladı. Yine rüzgar yok ama problem etmeyeceğiz diye birbirimize söz verdik. Rüzgarın durumuna göre en geç çarşamba günü son kararımızı vereceğiz. Ya Cape Verde Adaları veya crossing. Yemekten sonra Selma ve Selçuk aradı. Bir güzel kaynattık. Okyanus ortası kardeş konuşması doğrusu çok iyi geldi. Kemal biraz dinlendi sonra nöbeti devraldı.

(21.00-24.00). Bir uyandım telefon çalıyor. Sidney'den Erhan İzmir arıyor. Kemal'le harika bir konuşma yapıyorlar. Ben etrafa baktım sisten bir duvar içindeyiz. Kemal Erhan'a anlatıyor, 10-15 yunus gelmiş bizi sisten çıkarana kadar Pank'a eşlik etmişler. Şimdi başka bir sis bulutunun içine girmişiz.

Radardan baktık 10-12 mil etrafımızda 2 gemi 1 tekne var. Kemal alarm halinde (hani ne diyorlar "teyakkuz halinde"). Ben bu durumda yatmam sen uyu deyince mecbursun yatmaya. Zira birimiz düşerse diğerinin sağlam olması gerek. Bastırdım kendimi yatağa ve kendimi "uyuttum". 1 saat kadar sonra Kemal'in sesiyle uyandım sis kalkmış, nöbet raporu verdi. Rüzgar, radar v.s. ben nöbeti devraldım. Etraf bulut dolu, yıldızlar müthiş uzak, Deniz kapkara, deniz

depderin... Sanki Okyanus diyor ki;

Hadi bakalım "Pollyanna Teyze! Ha ha! Madem ki geldin koşa koşa kucağıma, göstereyim yüzlerimden birini daha sana!!! "

Sanki dün gece başka bir okyanustaydık bu gece bambaşka...

0--

füme 20.11.2007

3. günü bitirdik.

Günlük mesafe 114 mil

Motorla seyir 18 saat.

20.11.2007 10:00 UTC itibariyle pozisyonumuz:

24 derece 11 dakika Kuzey

17 derece 06 dakika Batı

Yarın Ticaret rüzgarlarını yakalayacağımızı umuyoruz, kısmetse.

Dün gece nöbette uyukluyorum.

Bir vapur düdüğüyle irkildim.

Hani sis varken Boğaz'da gemilerin çaldığından.

Etrafta hiç bir şey yok.

Ama bu bir sis düdüğü.

Demek ki sis geliyor.

Demeye kalmadan çöktü.

Aynı anda rüzgar kaldı.

Yelkenden motor seyrine geçtik.

Allah'tan radarımız var.

Düdük çalan gemiyi tespit ettik.

Rotamızı düzenledik.

Kör kör radarla gidiyoruz.

Birden etrafımızda yunuslar

25-30 kadarlar.

Bizimle oynadılar.

Ama ne numaralar
Bir saat
Bizi sisten çıkarana kadar
Bize hep şans getirirler zaten.

Sis-Ay ışığı-Yunuslar
Şu kombinasyona bakın.
Muhteşemdi.

Bu arada geçende söylemeyi unuttum.
Rod Heikell abi Kiwi imiş.
Yani Yeni Zelanda vatandaşı.
Ama Türkiye benim evim diyor.
Ne enteresan değil mi?

Hep rüyalarımdayasınız, Allah'tan ki Bekir sayesinde sizden haber alıyorum. Ama hep can dostum Nesrin'imi güler yüzüyle, mutlu ifade-siyle masada oturmuş sohbet ederken gördüğüm için, gönlüm, kalbim rahat... Yunuslar etrafımızda dolaştı deyince Datça yolculuğumuzu anımsamadan edemedim, hey gidi günler hey... Sizi bizden alıp götürüyorlar, sağlıcakla kalın, ikinizi de çok öpüyorum...

SEVDA DOBRU-AYATA, 20.11.2007

Erken akşam yemeği ve erken nöbet yine. Ben uyandım, Kemal; “inanmayacaksn ama yine sis bastırıldı, ben yatmam”, diyor. Bu kez inatlaşan ben oldum. “Sıra sende, yatıyorsun ben radardan takip ediyorum. Herhangi zor bir anda seni kaldırıyorum” dedim. Tam o sırada şimşekler çakmaya başladı. Hemen dışarıyı topladık. İçeriye de. Zira direğe yıldırım düşerse bütün elektronikler zarar görebilir. Taşınabilir olanları fırının içine sakladık, koruma amaçlı. Malum Faraday Kafesi görevi görüyor.

Radardan yağmur bulutunu takip edebiliyoruz. Rüzgarın yönüne göre yağışın yoğun olmadığı tarafa doğru kırdık dümenimizi. Saat 02:30 civarında, mucizevi bir şekilde ağır yağmur ve şimşek alanına girmeden bulutlardan uzaklaştık. Kemal yattığında saat 03:00 olmuştu.

Her yer bulut, tek bir yıldız dahi görünmüyor. Ay da bulutların arkasına gizlenmiş ürkütücü bir buzul aydınlığı yayıyor etrafa. Uzaklarda şimşekler çakıyor besbelli yağmur da var. Biz bunlara yakalanmamak için yönümüzü epey değiştirdik. Radarda yeni yağmur bulutları oluşuyor. Tam bu arada yeniden yunuslar geldi. Çok yakınımızdalar. Şnorkelin suyunu üflersiniz de bir ses çıkar ya, yanımızdan geçerken aynı sesleri çıkartarak geçiyorlar. Hepsi ayrı ayrı; aynı yerde aynı dansı yapıyor. Sanki bizi oyalamaya çalışıyorlar.

Bu arada biz yağmur ve şimşeklerden mucizevi bir şekilde yeniden sıyrıldık. Saat oldu 06:30. Kemal uyandı. Dinlenme sırası bende. Yorgun ve gergin bir gece; Okyanus sanki fısıldıyor; “Daha dur, yeni yüzlerim geliyor...”

0--

yosun yeşili 21.11.2007

4. günümüz bitti.
24 saat motor hiç susmadı.
Rüzgar hiç yok.

Saat 10:00 UTC pozisyonumuz:

23 derece 04 dakika Kuzey
18 derece 56 dakika Batı

Dün gece yine nöbetteyim,
Yine uyukluyorum.
Yine gece yarısı.
Nesrin'i kaldırıp yatacağım.

Yine irkildim.
Bu sefer ses değil ışık.
Nesrin kalktı herhalde.

Hayır şimşek.
Sancakta tarafta bir bulut kümesi.
Radarla izlemeye başladım.
24 mil mesafede.
Ama bize doğru gelmiyor.

Hava birden soğudu ve
Keskin bir yosun kokusu.
İskele tarafa döndüm.
Yine kesif bir sis.

Radarda 3 tarafımızda yağmur var.
Aralarından geçmek istiyoruz.
Zigzag manevralar.
Stres var ama,
Herşey yolunda problem yok.

Bu sefer Pank'ı yakamozlar sardı.
Bu kadar parlağını hiç görmemiştim.
Dalgalarla teknenin içi aydınlanıyor.
Yunuslardan sonra sıra onlarda.
Malum onlar da hayvanlar aleminden.

Biraz evvel de yanımızdan bir balina geçti.
Sularını püskürterek.
Doğa harikaları arka arkaya
Tek kelimeyle inanılmaz.

1. gün, 2. gün derken 3. günü tamamladınız bile, bir de bakacaksınız ki, okyanus geçişi tamamlanmış. Sular seller gibi bitirirsiniz inşallah en uzun ve zorlu geçişinizi... Huylu huyundan vazgeçer mi abisi, uyuklama fasıllarına devam ha!.. Ablişkom dünkü (20/11/2007) milliyet gazetesinde son korsan raporun yayınlanmış, seçmece 2-3 resim de yanında... Kemal lahanadan bahsedince, kapuska yaparsan haberim olsun. Uçarak gelirim yanınıza... :))) Yunuslarınız bol olsun, rüzgarınız kolayınıza gelsin.

KARDEŞİNİZ NERMİN, 21.11.2007

Abicim ve ortak'cım.

Bu maili okuduktan sonra sanki birileri benim nefesimi tıkayacak birşeyler yaptı veya yemeği çok kaçırdım veya burası havasız kaldı veya bir sağlık problemim var veya ben kendimi sizin yerinize koydum. Diğer seçeneklerin tümü geçersiz olduğuna göre sonuncu seçenek doğru olan. Yanından bir balina su fışkırtarak geçmesi nasıl bi duygu Allahaşkına?

Tahayyül bile edemiyorum.

LEYLA KURAL, 21.11.2007

ATLANTİK GECELERİ 5. GECE

Sevgili Alpaslan'la konuşmalar ve grib file (hava tahmin haritası) incelemeleri sonucunda bugün saat 16:00 itibarıyla MOTORU KAPATTIK. Cape Verde'ye gitmekten vazgeçip rotamızı Karayip Adaları'na döndürdük. Saat 18:00'e kadar rüzgar azala azala devam etti. Ben o saate kadar;

-Ohhh! İşte bu

-Gerçek geçiş şimdi başlıyor

-İşte bu insanın medeniyetten sıyrılması

-İşte bu gerçekten ruhun terbiyesi, sabretmeyi öğrenmesi, diye içimden geçiriyorum. Nefis terbiyesi yapıyorum. Artık motora basmak yok, yavaş da olsa yelkenle gidilecek, diyordum ki; rüzgar sıfırırırırırırır.

Kemal ben motora basıyorum dediğinde bizim filozofluk yapmaya çalışan denizciden tık yok. İtiraf edeyim O'nu önlemek bir yana içten içe acııp sevindim... Allah'a şükür medeniyet güzel şey... Allaktan bir saat içinde rüzgarı yeniden yakaladık veya o bizi yakaladı. Bu kez motoru yeniden kapattık.

Bu yazıyı yazdığım şu ana kadar (23.11.2007 Perşembe) 18 saattir nonstop yelken seyrimdeyiz. Yuppiiiiiiii. Akşam üzeri teknenin etrafında 10-12 balina şöyle bir tur atıp uzaklaştılar. Müthiş etkileyiciydi.

Rüzgarı yakaladık yakalamasına heyhat, bu kez deniz karıştı. Tekne nasıl sallanıyor anlatamam. Normal hareket etmek mümkün değil. Tekne içi günlük hareketler için bir nevi cambazlık yapıyoruz. Yemek işini halledebiliyoruz zor da olsa. Sallan yuvarlan gidiyoruz işte. Hızımızı 6 knot bizim için çok yeterli.

Gece nöbeti, yine bulutlu bir ay, bir kaç yunus, yıldızsız bir gece. Süründüm bu gece nöbetinde. Kendimi uyutmamak için stretching yaptım, zıpladım, çay içtim, çekirdek çittim. İnanın düşündüğüm tek şey nöbet saatimi nasıl dolduracaktımdı. Ohhhh! Saat 03:00 Kemal nöbete, bana iyi uykulaaaaaaar.

0--

direk rota laciverti 22.11.2007

5. günü de devirdik.
Dün sadece 7 saat motor çalıştı.
Çünkü rüzgarımız geldi.
Evvvelki gün 120 mil yapmıştık.
Dün 125 mil yaptık.

Saat 10:00 UTC pozisyonumuz:

22 derece 06 dakika Kuzey
20 derece 56 dakika Batı

Şu anda güzel yelken yapıyoruz.
Ama faturası da çalkantılı okyanus.
Artık direk rotamıza döndük.
Her şey yolunda.

Güneşin batışı yine bulutların arasından, pek iç açıcı değil. Haluk arıyor İstanbul'dan draje haberler veriyor... 21:00-24:00 nöbeti yine Kemal'de. Artık Okyanus havası iyice oturdu, yelkenleri trim bile etmeden gidiyoruz. Rolly polly (bizim sallan yuvarlan) gidiyoruz. İnsanı yoran uykusuzluk değil, bu sürekli sallantıda normal hayatı sürdürebilmek. Saat 24:00 kalktım da nazar değdirdim yelkenlere. Değiştirmek gerek. Uyku sersemi biraz dikkatsiz davranınca parmağım halatla vinç arasına sıkıştı. Gece, değişen rüzgar, dikkatsizlik bütün kazalar böyle olur diye aklımdan geçiriyordum. Halatı bırakıverdim. Müthiş bir gürültü yelkenler acaip ses çıkartıyor. Kemal korkmuş benim sesimden, "Koptu mu? Koptu mu?" diye bağıyor. Neyse sağ salım yelkenleri ayarladık önce, sonra parmağıma buz ve bakım yaptık. Ciddi bir ezik galiba. Bakalım sabaha ne göreceğiz?

Saat 01:00 oldu Kemal yattığında. Ay dolunay konumunda fakat gökyüzü bulutlarla öylesine kaplı ki aydınlığı algılayamıyorum. Amaaaaa bu gece de dolunayda bulutların gösterisi var. Hızla esen rüzgarda bulutlar öylesine çabuk şekil değiştiriyorlar ki. Hepsini yakalamak çok güç. Sanki bütün Yunan tanrıları gökyüzüne bakarak resmedilmiş. Tüm çizgi film kahramanları resmi geçit yaptı bu gece rüzgar estikçe gökyüzünde. Bir küçücük bebecik bir anda oluverdi köpecik. Nasıl da ihmal ediyoruz büyük şehirlerde yaşarken şu küçücük mutlulukları yakalamayı...

İşte böyle altımızda binlerce metre su, etrafımız sadece suyla kaplı, başımızın üstünde sonsuz gökyüzü. Deryaların ortasında minnacık bir Pankçık. Bir an çok aciz hissediyorsun kendini. Sonra olsun diyorsun, olacak, yapacağız, başladık, gidiyoruz işte...

Kemal yorgun uyunun diye 05:00'te kaldırmadım. Panik halde O uyandı saat 05:30. Nöbet değişirken bir anons. Birisi bizim koordinatlarımızı vererek konuşmak istiyor. Yakınımızdan geçiyormuş. Selam dedi. 36 metrelik bir mega yat. Lanzarote'de aynı pontondaydık, hiç konuşmamıştık. Şimdi telsizde bir muhabbet, onlar Barbados'a gidiyorlarmış. Bizim Türk olduğumuzu öğrenince heyecanla geçen sene Yalıkavak'ta olduğunu ve çok memnun kaldığını söyledi. Gene pek keyiflendik. Denizlerde Türklüğü gerçekten gururla taşıyoruz...

0--

yalpa sarısı 23.11.2007

6. gün bitti.

Dün sadece 2 saat motor çalıştı.

136 mil yol yapmışız.

Saat 10:00 UTC pozisyonumuz:

21 derece 42 dakika Kuzey

23 derece 21 dakika Batı

Dün gece zordu.

Rüzgar tam pupadan gelmeye başladı.

Ayı bacağı seyrine geçtik, ve yalpa başladı.

Manevra sırasında Nesrin parmağını vince sıkıştırdı.

Allah yardım etti. Sadece ezik.

Biraz soğuk tedavisi ve geçti.

Bir şey yok.

Her şey yolunda.

Gündüz çok hırpalandık. İkimiz de birbirimizin gözünün içine bakıyoruz yatsın da dirlensin diye. Hava iyice kötüledi serpinti, yağmur. Kemal nöbeti içeride tutuyor. Bu kez ben uyumuşum 4 saat hiç uyanmadan. Nasıl ilaç gibi geldi anlatamam. Uzun süre yelkende olunca bir de akü durumunu kontrol etmek gerek. Akü alarm vermeye başlayınca bir saat kadar jeneratör çalıştırıyoruz, aküler doluyor. Artık her türlü enerjiyi kısarak kullanıyoruz. İdareli olmak gerek... Siz hiç bulutlara bakarak anlam çıkarttınız mı? Ben çıkartıyorum. Off!!! Bu bulutun bakışları çok kötü, acaba hava daha da mı kötüleyecek? Bak bu bulut ağzını açmış, bizi bile yiyebilir. Şunlar çok sevimsiz bakışları olan serseri bulutlar, ne demek istiyorlar? Ben annemin, öğretmenimin bir bakışından çok şey anlayan bastırılmış bir nesildenim. Belki de o yüzden pek çok anlam yüklüyorum bulutlara. Kimbilir? Deniz kabarık olunca onlara bakarak oyalıyorum kendimi. Okumak mümkün değil zira.

Aslında çok geç kalmışım. Orhan Pamuk'un İstanbul adlı romanını okuyorum şu anda. Gündüz okuduğum bölümler gece gözlerimin önünden geçiyor. İstanbul geçiyor semt semt gözlerimin önünden; duygusallaşıyorum bir anda. Aynen yazarın dediği gibi hüznün basıyor. Ben mi O'nun peşindeyim, O mu benim bilmiyorum. Ama özlüyorum.

Bu arada Okyanus'un alamet-i farikası uçan balıklarla samimi olmaya başladık. Garibanlar gece kör uçuş yaptıkları için, önce küüüt bir ses ardından teknede taka taka sesler. Hadiii çık onu denize geri at. Pank yüksek olmasına rağmen camlardan hep balık pullarını temizliyoruz. Maalesef bazen sesini duymuyoruz sabah yolluyoruz denize meftaları. O nedenle her sabah uçan balık turu atıyoruz teknenin etrafında. Hala yelkenle gidiyoruuuuuuuz!

0--

cambul cumbul yeşili 24.11.2007

Bugün tam 1 hafta oldu yola çıkalı.

Dünkü seyrimiz 144 mil.

2 saat motor 1 saat jeneratör çalıştı.

Sebeb elektrik üretmek.

Yoksa rüzgar 15-25 knot arası iğnecikten.

Hedefe doğru koşuyoruz.

Yolun dörtte birinden fazlasını tamamlamış gözüküyoruz kısmet-
se.

İçimiz coşuyor.

Bu arada midemiz de coşuyor sallanmaktan.

Saat 10:00 UTC itibariyle

21 derece 07 dakika Kuzey

25 derece 52 dakika Batı

koordinatlarındayız.

ATLANTİK GECELERİ 8. GECE

Artık yolun 1/3'ünü geride bıraktık. Dalgalar büyüdükçe teknenin sallantısı daha fazlalaşıyor. Bu da teknede hareket imkanını çok kısıtlıyor. Kollarım bacaklarım çürük içinde. Çarpmadığım yer kalmadı.

Bu gece bulutlar biraz daha az. Bakalım yine yağmur var mı? Yelkenler sabahki trimle gidiyor. Biraz aç değışse bile aynı trim idare ediyor. Öyle trim dediğiniz bu sallantıda hiç de kolay birşey değil. Önce can yelekları giyiliyor, tekneye bağlanıyor. Kemal'le ikimiz önce başa gidiyoruz O bumbayı ayarlıyor ben halatları. Ayakta durmak çok zor, iki elinle çalışmak zorundasın ama bir elinle tutunmaya mecbursun!!! Kemal başta kalıyor ben kaçta geçiyorum. Bu kez yine cenoa sarma ve iskota halatları bende. Kemal önden birini sar diğerini bırak diyerek yelkenlerin son şeklini veriyor. Bu aşağı yukarı 45-50 dakika süren bir işlem. Bunu niye mi anlattım? Herkes teknede zaman nasıl geçiyor diye soruyor da...

Yemek hazırlığı aynen; tutun, kayma, birşey kaymasın. Onu yıka bunu topla. Aman bir daha aşağıya inmeden herşey tam olsun da yemeğe oturalım. Ortalık dağılmış toplayalım. Dolapta içecekler azalmış yenilemeli. Meyva sebze kontrol edilmeli. Olgunlar yukarıya daha dayanabilecekler aşağıya. Bozulmadan yenecekleri sıraya koy. Menü ayarla.

Termosta hep sıcak su olsun, Su ısıtırken aküden kullanma, Jeneratör çalışırken su ısıt. Ortada bulaşık bırakma, yerine kaldır ses yapmasın. Hava ısınmaya başladı, kalınları dolaba kaldır, İnceleri öne çıkart.

Bu arada nöbet saati, uyku saati. Hadi 1-2 fotoğraf-film çekelim. Aman bir duş alalım deniz sakın gibi. Kızımıza telefon edelim. Alpaslan'dan hava durumu alına. Net saati; diğer arkadaşlar ne yapıyor? Kim nerede? Rüzgarları nasıl? Bu gün ki e-mailde ne yazdın? Rengimiz ne olsun? Çok çalışıyoruz çoooooooook...

Tam dolunay bu gece, bulutlar daha az. Yarın inşallah daha güneşli bir günümüz olur. (lütfeeeeeeee)

0--

Çok sallanıyoruz çooooook. İnsan hareketlerini dahi kontrol edemiyor. Acil işler dışında yatay yaşıyoruz teknede. Bu gün güneşli olmasına rağmen akşam bir anda bulutlarla kaplandı her yer ve yine bulutların ardından battı güneş. Özledim denizden batan güneş görmeyi. Bulutlar olunca yağmur var, yağmur olunca şimşek, şimşek olunca, yıldırım riski: elektronikleri korumalı, paketle fırına koy. Sonra squall geçene kadar heyecan (korku da var) içinde en az bir saat kadar bekle.

Yağmur dolayısıyla nöbetleri içeride tutmaya devam. Nöbet tutan uzun oturuyor, diğeri yatıyor. Sonra yatakları değişiyoruz. Kemal telefonda Pınar'a "Birimiz resmi olarak yatıyor diğërimiz gayıresmi" diyor, gülüşüyoruz. Annem, babam etrafta tekne ışık var mı diye soruyorlar. Kemal'den cevap: "Tabi tabi" Sonra da "İlk defa yalan söylüyorum onlara. Gidince açıklarız, bunlar pembe yalan. Onların içi rahat etsin diye" diyor. Oysa 3 gündür ne tekne, ne de gemi uzaktan dahi hiç bir şey görmedik. Ama nette her gün 2 defa haberleşiyoruz. Ayrıca her gün en az 2-3 telefon görüşmesi yapıyoruz. Birisi mutlaka Selçuk, diğeri annem ve babam...

Bu gece yine bulutlarla dopdolu olan gökyüzünde ay çok uzak görünüyor ve yeterince aydınlatmıyor yolumuzu. İnsanoğlu ilginç, ışık psikolojisi (özellikle benim) çok etkileyen bir etmen. Güneşli günlerde veya ayışığı'nın aydınlattığı denizde çoşan ve hiperaktif olan gönlüm, puslu ve karanlık gün ve gecelerde daha bir hüznü ve ağır oluyor nedense. Ben üstümdeki ağırlığı atsam da hüznün kalıyor yadigar. Ondan sonra başlıyor felaket senaryoları.

Daha yolun 1/3'ünü geldik. Yani en az iki hafta daha yoldayız. Ya direk kırılırsa, yelkenler yırtılırsa, motora bir şey olursa, tekne bir şeye çarparsa en önemlisi Kemal'e bir şey olursa.

Ayışığı parlamaya başladı, uçan balıklar çıktı ortaya. Bir tane de tekneye atladı şimdi zıplayıp duruyor. Hemen denize atmalı. Bu gün balıkları denize atma günümüz. Oltaya 2.5-3 kg'lık bir dorado geldi, tekne ağır bir sallantıda. Aynı anda rüzgar değişti yelken trimi, aynı anda Zargana Murat telefonda. Öyleyse o balıkla kim uğraşır? Bu sallantıda nasıl pişirilir? Balık hemen denize atılır.

0--

salıncak mavisi 26.11.2007

Bugün 9. gün bitti. 10. gündeyiz.
Dün yazamadık,
Salıncığımızın balansı bozuldu.
Ayar tutmuyor.
Nereye sallanacağını bilemiyor.

Okyanus'ta iki gündür dalgalar büyük ve karışık.
Teknenin içinde hayat zorlaştı.
35-40 dereceye kadar varan yalpada
Her şey zor.
Yemek yapmak şöyle dursun,
Yemek yemek bile marifet.

Tuvalete gitmek, uyumak,
En basit işlere bile cesaret etmek gerek.
Burası Atlantik.
Yemek bu.
Yesen de yemesen de.

Ufak tefek aksilikler de cabası,
Tatlı su kaçağı,
Rüzgar gülü arızası,
Gaz hortumu zedelenmesi gibi,
Arızalara müdahale etmek bile imkansız gibi.

Şükür Allah'a sağlığımız yerinde.
İnsan her türlü şarta alışıyor.
Bak alışmaya başlamışım ki e-mail atıyorum.

Mühim olan gitmekte olduğumuz.
Evvelki gün 150 mil, bugün 138 mil.
Toplam geldiğimiz 1.180 mil, kalan 1.750 mil.
Çıktık çıkıyoruz derken yolun yaklaşık % 40'ını almışız.

Bugün 12:00 UTC'deki pozisyonumuz:
20 derece 29 dakika Kuzey
31 derece 14 dakika Batı

Sizleri hayranlıkla takip eden bir deniz sevdalısıyım. Şu anda benim hayalimi gerekleştirmektesiniz. Basından ve web sitenizden sizleri takip ediyorum. Şu anda Atlantik'in ortasında bir yerde olmalısınız. İnşallah güzel bir rüzgar yakalamış, güney batıya keyifle seyrediyorsunuzdur. Benim teknem Ataköy'de. Geçtiğimiz Haziran'da Fransa Gruissan'dan 14 günlük güzel bir seyirle İstanbul'a getirdim. Marmara ve Ege denizinde kısa süreli seyahatler yapıyorum. Bir gün Allah izin verirse sizlerin izinden yola çıkacağım.

EFE KARAIŞMAİLOğLU, 26.11.2007

Efe Bey ile de henüz tanışmadık. O da bu kitabın sürpriz yazarlarından. İnşallah onunla da tanışıp kitabını hediye edeceğiz.

ATLANTİK GECELERİ 10. GECE

Adı üstünde gece gibi gece işte. Ne ay ışığı ne de bir yıldız, kapkaranlık. Deniz kara, gökyüzü kapkara. Seyir ışıkları dalga köpüklerine yansıyor da ışık olarak sadece kendi ışığını görüyorsun ve gitmeye devam ediyorsun...

Öyleyse gidebiliriz bambaşka dünyalara. Düşünün, bir simülatörün içindediniz ve sallanıyorsunuz. Sanki bir teknenin içinde oturuyorsunuz ve hiç bir şey yapmıyorsunuz. Yapmanıza gerek yok, düğmeye basılmış bir kere gidiyorsunuz. Ve “Game Over” yazana dek çıkış yok! Aynen öyle düğmeye bastık biz de; gidiyoruz. Alabildiğince bir karanlığın içinde sallanıyoruz. Binlerce metre derinliğince deniz ve milyarlarca yıl uzaklığınca sarmalanmış uzay arasında.

Düşünüyorum “Biz hiç bir şeyiz”. İçeride uyumaya çalışan Kemal’e bakıyorum. Elele vermişiz, bir yerlere bir şeylere ulaşmaya çalışıyoruz. Emek veriyoruz, çalışıyoruz, çabalıyoruz, fedakarlık yapıyoruz. Arkamıza dönüp baktığımızda bir arpa boyu yol kat etsek de;

Diyorum ki “Biz her şeyiz”.

Her yer bulut, yağmura da alıştık artık. Elektronikler açık, her defasında toplayıp fırına koymuyoruz. Yağmur bulutları geliyor, rüzgar esiyor yağmurlar yağıyor yağıyor sonra da gidiyor. Şimşek olmayınca problem yok. Yelkenlerimiz yine kelebek gibi, uçuruyor bizi hedefe. Otopilot wind vane konumunda.

Yani otopilotla gidiyoruz ancak otopilot yönünü rüzgardaki ufak tefek değişikliklere göre kendisi ayarlıyor. O nedenle bizim reis benim nöbetlerimde sürekli uyanarak soruyor:

- Rüzgar açısı ne?
- Rüzgar kuvveti kaç?
- Kaç dereceye gidiyoruz?
- Süratimiz nasıl?

“Sen yat uyu!” desem de, “Takılma sen bana, ben kendi nöbetlerimde daha rahat uyuyorum” diyor!!!

Alpaslan’dan aldık hava haberlerini. Yarın da hava bulutlu olacağından bu gece de ay ve yıldız hayalim yok. Neyleyelim biz de karanlığın lezzetine varalım. Aysız gecelere kendimizi alıştıralım.

0--

grimavi 27.11.2007

Bugün kendimize geldik biraz.
10.gün bitti, 11. gündeyiz.

Gece yine paldır küldür
Sabah yağmur bulutları altında sağanaklar

Öğleden sonra ise güneş ve
Daha sakin bir okyanus.
Biraz da yelken trimi
Ohhhhhh dedik.

Önce duş sonra,
Eskişehir usulü tarhana çorbası
Üstüne köpüklü bir Türk Kahvesi
Yani Atlantik dünden daha cazip.

Yasemin yeğenimin yaş günü bugün,
Deryalarca mutluluklar ona
Atlantik'in göbeğinden,

Dün katettiğimiz mesafe 142 mil.

Saat 12:00 UTC itibarıyla koordinatlarımız:

19 derece 51 dakika Kuzey

33 derece 41 dakika Batı

Meraklı olanlar:

Google Earth'te Atlantik üzerinde
Mouse ile dolaşip koordinatlarımızı yakalayıp,
Yerimizi bulabilirler.
Yarışma Başladı.

ATLANTİK GECELERİ 11. GECE

Bugün deniz biraz düzeldi. Kemal'im de yelkenleri konforlu bir şekilde trim edince, üstüne bir de güneş açınca, yemekler yapıldı, ortalık toparlandı, yastıklar havalandırıldı, üç gündür alamadığımız duşlar alındı. Teknede bir telaş bir konfor. Çok şükür normal yürünebiliyormuş (sürünmeden).

Akşam yine bulutların hücumuna uğradık, güneş yine bulutların arasında kayboldu. Bir anda hüznün çöktüüü. Bu atmosferde genellikle hüznü müzikler dinlenir oysa ben dellendim haydi bir Strauss dinleyelim dedim. Hemen bir New Year Concert CD'si "Radinsky Marşı" çalıyor, biz tüm hüznümüzden sıyrılmış bir şekilde iki çılgın beraberce orkestrayı yönetiyoruz...

Gece iyi başladı. Çok rüzgar var. Zaman zaman hissedilen rüzgar 28 knot'lara çıkıyor. Bizim hızımız da 7-8 knot, uçuyor gibiyiz, sallantı da makul. Artık karşıya geçince konuşmalarına başladık. Herhalde yarıyola yaklaşmış olmanın verdiği cesaretle...

Sabaha karşı Ataköy Marina'dan Cengiz Özgül abimizin kardeşi aradı. Las Palmas'tan mazot alıp onlar da çıkıyorlarmış yola. Rosinante adlı tekneyi Karayip'lere götürüyormuş. Bir ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Koordinatlarımızı aldı. Sanıyorum onlar bizden önce geçerler karşıya. Yolları açık olsun. Ne güzel Okyanus sularında Türkler. Birbirimize hayırlı seyirler dileyerek telefonu kapattık. ARC (Atlantic Rally for Cruisers) tekneleri de yola çıktı. 247 adet tekne bir kısmı yarışıyor. OKYANUS ŞENLENİYOR.

0--

uçan balık şeffafı 28.11.2007

Bugün saat 12:30 UTC civarında yarı yolu aştık.
Yani artık aşağı doğru ineceğiz.
Artık kalan milleri hesaplamaya başlayacağız.
Topu topu 1.470 mil kaldı diyeceğiz.

Akşama yarı yol kutlama yemeğimiz var.
Nesrin domatesli pilav ve kekikli kavurma hazırlıyor.
Kekikler Datça'dan taze mahsul.

11. günde 145 mil yol yapmışız.
Dalgalar orta karar.
12:00 UTC pozisyonumuz:
19 derece 16 dakika Kuzey
36 derece 10 dakika Batı

Bugün sabah İridium telefon çaldı.
Cengiz Reis'in kardeşi Salim Özgül:
36 metre bir teknede Atlantik'i geçeceklermiş.
Arkanızdan geliyoruz diyor.
Selametle dedik birbirimize.

Uçan balıklar Atlantik'in şirin yaratıkları
Sudan çıktıktan sonra 400-500 metre uçuyorlar.
Sonra bir dalgaya saplanıyorlar.
Geceleri ise pat diye bir sesle güverteye düşüyorlar.
Kör uçuşu böyle, ne yapsınlar?
Sabahları 2-3 adet güverteden topluyoruz.
Resmi ekli, isteyenlere yollarız.

ATLANTİK GECELERİ 12. GECE

Bu gün öğlen saatlerinde yarıyolu geçtik. Yani toplam yapmayı hesapladığımız milin yarısına geldik. Bundan sonra geri sayım başladı. Bir anlamda yokuş aşağı gitmeye başladık. “Eh bu da bir şey” havalarındayız. Hem de neşeliyiz. Yarıyol kutlama yemeği olarak Türk yemeği yapmaya karar verdik (domatesli pilav, kekikli kavurma). Akşam bir sallantı. Kemal boşver der; ben mutfakta cambazlık yapa yapa yemekleri hazırladım veeee afiyetle de yedik. Selçuk aradı yine uzun uzun konuştular Kemal’le. Sağol kardeşim çok sağol.

Dışarıdayım nöbette, şöyle sırt üstü uzandım yıldızları seyrediyorum. Etraf bulutlarla kaplı ama bizim üzerimizde yıldızlar var. Sanki bize yarıyol hediyesi. İstanbul’dan ayrıldığımız güne geri gittim. Aslında kimse itiraf etmese de bizi geçiren dostlarımızın da, bizim de en ürktüğümüz bölüm Okyanus Geçışı’ydi. Biraz yavaş olsak da çok şükür güvenle seyir halindeyiz. Eğer böyle giderse sağ salim karşıya ulaşabiliriz. Bakalım kısmetimizde daha Okyanus’un hangi yüzlerini görmek var?

Bu gün yelkenli bir tekne gördük. Bir anda gözden kayboldu. Ne olduğunu anlayamadık, hayal mi gerçek mi, bu kadar çabuk nasıl yok oldu hiç bir anlam veremedik. Daha sonra telsizle konuştuğumuz arkadaşların verdiği bilgiye göre tek başına dünya turu yapan bir trimaranmış ve 24 saatte 300 mil yol alıyormuş. Yani kaşla göz arasında gözden kaybolması normalmiş. Yolu açık olsun.

Gece nöbetinde yine bulutlar, yağmur yağdı yağacak. Ne dersiniz şimdi hangi ruh halinde olalım. Ben hiçbirini diyor ve bu gece uyuklamayı tercih ediyoruuuuuuuuu. Horrrrrrr.

0--

bulut grisi 29.11.2007

Bugün 13. günün içindeyiz.

13 benim uğurlu sayım.

Pek çok önemli şey ayın 13'lerindeydi.

Tabii başta sevgili Pınar'ımızın doğum günü.

Bakalım bu gün Atlantik bize ne güzellikler gösterecek.

Alpaslan ile konuştuk.

Rüzgarsız bir döneme ve bölgeye giriyormuşuz.

Demek ki yarıyolu geçmiş olmayabiliriz.

Sıkıcı ama ne yapalım?

Geri dönmek yok.

Tekneyi sağa çekip, ben oynamıyorum demek yok.

Çıkıldı mı yola varılacak bir noktaya.

Her tarafımız yağmur bulutlarıyla çevrili.

Gri renkliler ve güneşi saklıyorlar.

Dünkü performansımız zayıf

131 mil.

Saat 12:00 UTC pozisyonumuz:

18 derece 51 dakika Kuzey

38 derece 26 dakika Batı

Okyanus'ta yerel saatleri belirleyen ülkeler yok.

Yerel saati belirleme sistemi şöyle çalışıyor:

360 derece Boylam 24 saatte 1 tur attığına göre:

360 bölü 24 eşittir=15 derece

Yani batıya doğru her 15 derece katettiğimizde:

Saatlerimizi 1 saat geri alıyoruz.

Şu anda UTC-2 saat dilimindeyiz.

ATLANTİK GECELERİ 13. GECE

Yemek sonrası film seyredelim dedi Kemal. Zaman çabuk geçsin diye bir action filmi seçtim. Başladık seyretmeye. İlk birkaç dakikadan sonra kulaklarımız denizin, yelkenlerin sesini duyamayınca garipsedik. Filmi durdurup, sesleri dinledik bir şey yok, her şey normal. Tekrar başladık iki üç dakika sonra yine aynı tedirginlik, bir kez daha durdur sesleri dinle. Bir daha baktık olmayacak filmi seyretmemeye karar verdik. Kemal'e göre Okyanus istememişti bizim seyretmemizi. Bana göre ise öylesine özel bir atmosferdeydik ki garipsedik böylesine yapmacık, kin ve düşmanlık dolu bir dünyayı...

Okyanus onun kurallarına göre oynarsan çok da zorlamıyor seni. Yok eğer kafana göre takılırsan; doğaya karşı verilecek bir savaşı kazanma şansın yok. Mucizeler hariç... Hemen minik, sakın dünyamıza döndük.

Yakınıımızda bulunan teknelerden birisiyle telsiz muhabbeti ve nöbetler. Aramızda 3 mil var ama onlar yağmura yakalanmış. Biz bir kaç damla ile geçiştirdik. Sakin bir gece, ay gittikçe küçülmeye başladı, dolayısıyla karanlıklar da artmaya.

Başları
göklere
atalım
serden geçelim...
Heeey, nerden geçelim?
Yalınayak,
koşarak
devlerin geçtiği
yerden geçelim.

Nazım'ın bu dizeleri geçiyor aklımdan bu akşam ne şiirin adını ne devamını anımsayamadım.

Yağmur bulutları düzenli olarak rüzgarıyla geliyor, esiyor yağıyor bir saat kadar sonra sakinleşiyor ortalık. Üzerinden bir saat geçmeden bir yenisi. İşte biz de böyle böyle ilerlemeye çalışıyoruz karşıya. Biterken üzüleceğim sanıyorum. Hayatımda hiç yaşamadığım farklı bir yaşama temposu içerisindeyim. Öncelikler, değerler öylesine farklı öylesine basit ki burada. Bir daha yaşamda bu frekansını yakalayabilir miyiz bilmiyorum. Ancak çooook özel bir deneyim olduğu kesin ben ve biz adına.

0--

Kırmızı 30.11.2007

14. günün içindeyiz.
Neredeyse 2 hafta olacak.
Geriye bakınca sanki o kadar olmamış gibi.
İleriye bakınca ise 8-9 gün daha çok uzun gibi.
Kısmet bakalım göreceğiz.

Dün durağan bir gündü.
DVD seyredelim dedik.
Nesrin bir aksiyon filmi seçti.
Durağanlığa alternatif.
“60 Saniye” Soygun, araba, action.

Başladık,
5 dakika sonra içimde bir huzursuzluk.
Pause düğmesi.
Nesrin’e baktım. O da tedirgin.
Anlam veremedik.
Devam ettik.
5 Dakika daha.
Yine aynı durum.
Bir gariplik var.
Kaldırdık DVD’yi.

Birbirimize baktık.
Sonra anladık ne olduğunu.

Okyanus itiraz ediyordu.
Diyordu ki:
“Siz kendi yarattığınız sanal dünyanızdaki
Gariplikleri, gerginlikleri, ihtirasları, kavgaları
Buraya sokamazsınız.
Burada benim kanunlarım var.
Doğ’a kanunları var.
Tehlike tabii ki var ama ağırlıklı
Kendi cinsinizden değil.
Bırakın kendinizi Doğ’a’nın ritmine, ahengine

Okyanus'u yaşayın doya doya.
Nasıl olsa geri döneceksiniz sanal dünyanıza.”

Çok haklıydı.

12:00 UTC itibariyle pozisyonumuz:

18 derece 15 dakika Kuzey

40 derece 41 dakika Batı

Ne o kardeşim? Çok sevdiniz ve okyanusta mı kalmaya karar verdiniz? Geçsenize ulan karşıya! Tekneniz rahat diye bu kadar da ağırdan alınmaz ki kardeşim! Nasıl gidiyor hayat? Her şey yolunda mı? İşin buraları psikolojik olarak biraz zorlayabilir herhalde. Filmin bu kısmını biz görmedik. Siz ciddi bir sınavdan geçiyorsunuz. Rüzgarsızlık oldukça kötü ve yıpratıcı. Ama işin büyük kısmı bitti ve harika bir tecrübeydi sanıyorum. Şimdi bu kısmın öncekini bozmasına ve elinizdekini geri almasına müsaade etmeyin. Herşeyi ti-ye alın ve sallanmanıza bakın. Siz ne yaparsanız yapın bu yaşadıklarınız göz açıp kapayıncaya kadar birer eski hatıra olacak.

CÜNEYT GÜLERAY, 30.11.2007

ATLANTİK GECELERİ 14. GECE

Alpaslan yoğun yağmur ve fırtına uyarısı verince biraz daha güneye inmeye karar verdik. 17. enlemdeyiz. Buralarda hava biraz daha hafifmiş. Ancak rüzgar da hafifledi, olsun. Geçişin başında süratimiz 3-4 knotlara düşünce hemen motoru çalıştırıyorduk. Bir kaç saat içinde rüzgarı yakalıyorduk bir şekilde. Oysa şimdi bir atalet geldi üzerimize, bir sabır, bir anlayış havaya karşı. Sabret nasıl olsa rüzgar çıkar, hızlanırsınız. Rahat rahat seyir halindeyiz. Bir gün sonra varsak ne olur diyoruz.

Bu gece yine VHF telsizden aradılar. 7 mürettebatlı 31 metrelik bir mega yat. Geçişten konuşuldu, Barbados'a gidiyorlarmış. Daha önce bizim sevgili Komodorumuz Teoman Arsay ile gittiğimiz marinaya. Söz verdi; bizim için havuzun ortasındaki barda rum punch içecek.

Denizin ortasında birbirinin sadece ışığını, bazen radarda sinyalinin gören iki kişi; birbirini hiç tanımasa da yarım saat sohbet ediyor, birbirine iyi dileklerde bulunuyor ve gittiği yerde bir an dahi olsa o tekneyi anıyor. Bazen de bir koyda karşılaşıyor. Herkeste ortak bir paydayı paylaşmanın verdiği birlik ve beraberlik ruh hali var.

Dolayısıyla çok fazla yelken trimi ile de uğraşmaz olduk. Gidiyoruz ya! Nette konuş, biraz kitap oku, biraz sudoku, biraz da yaz, uyku da var, yemesen olmaz. Hayat bundan ibaret. Maalesef beni romantizme iten ne ay, ne mehtap ne de yıldızlar var bu gece. Sadece biraz rüzgar hışırtısı, dalga şırlıtısı ve yelken fısıltısı.

0--

Lacivert 01.12.2007

Aralık ayının ilk günü
Atlantik'teki yaşantımızın 15. günü.
Tam iki hafta bitti.
Şaka gibi.

Bugün yine Selçuk aradı.
Hergün düzenli konuştuk onunla.
Heyecanımızın her anını birlikte yaşıyor.
Yine güzel sorular sordu.
"Bitmesini istiyor musun?" dedi.
Bir an düşündüm.
"Evet." dedim "İstiyorum."
Oysa ki Okyanus'a çok alıştık.
Onun koynunda huzur içinde
Yolda olmak.
Ayrı bir dünya burası.

Hızlı yaşama alışkanlığından
Sıyrılabilmek sancıları belki
Bana bitsin dedirten.

Ama; bittikten sonra
Keşke bitmeseydi diyeceğimize
Öyle eminiz ki!

Gece 03:00 telsizden bir çağrı duyuldu.
Cevap verdim.
15 mil arkamızda 31 metre boyunda bir yelkenli
Radarda görmüş, sohbet ararmış.
Tenerife'den çıkıp Barbados'a giderlermiş.
Barbados'ta gidecekleri marina
Bizim 2002'de MAT ile gittiğimiz marina.

Yüzme havuzunun içindeki barda
Suyun içinde oturup Rum Punch içerken
PANK'ı hatırlamalarını söyledim.
Pek hoşlarına gitti.

12:00 UTC itibariyle pozisyonumuz

17 derece 44 dakika Kuzey

42 derece 49 dakika Batı

Bu aralar Eskişehir-İstanbul hattında gidip gelmekten sizleri arayamadık. Güzel bayram tebrikinize bile cevap yazamadık. Sizler yaşlanmadan çağın zincirini kopartıp hürriyeti seçtiniz, biz ise hala elimize, ayağımıza, boynumuza zincir üstüne zincir vurmaktayız. Tüm denizleri, denizler kadar engin yüreğinizle ve o hep gülen yüzünüzle bizler için de gezin.
BERNA & AYKUT HEREKMAN, 01.12.2007

ATLANTİK GECELERİ 15. GECE

Yine kapkaranlık bir gece geçirmeye hazırlanıyoruz Okyanus'ta. 3. haftamıza girmiş bulunuyoruz ve son iki cumartesi gününü 26'şar saat olarak yaşadık. Şu anda Antigua saatine geldik, her iki cumartesi ikişer saatten 4 saat geri aldık saatlerimizi. Çünkü her 15 derecede 1 saatlik fark hesabıyla saatler yeni konumuna ayarlanmış oldu. Bizim biyolojik saatimiz de zamanla oraya uyunca bir zaman problemi çekmeyeceğiz kısaca.

Gündüz aldığımız habere göre Ataköy Marina'dan Orer teknesi de halatlarını kesmiş ve Okyanus'a doğru yelken açmış. Hemen telefon ettik Korent'i geçmiş bile Patnos'talar. Denize girilesi bir hava vardı diyor Yavuz Kaptan. Yolları açık, denizleri sakin, rüzgarları kolay olsun. Salmalarının altında daima en az iki karış su bulunsun.

Gece 03:00 gibi telefon çaldı, ya Erhan İzmir Sydney'den arıyor dedim veya Yeni Zelanda'dan Cüneyt. İkinci tercihimiz doğru çıktı. Sedüş telefonda. Uzun uzun konuşuyorlar Kemal'le sonra Cüneyt alıyor telefonu, veriyor coşku-yu o da... Onların tecrübeleri bize bu yolculuğumuzu çooooo kolaylaştırdı.

Onların da aklı buralarda. Ben Cüneyt'le konuşurken teknenin dışındaydım, anlamadım bir anda bağırmağa başladı; "Okyanusun sesini duyuyorum, okyanusun sesini duyuyorum" sonra da seslere eşlik etmeye başladı aynı ritimle; hşşşşşş hşşşşşş hşşşşşş...

Heyecanı anlatılamazdı. Sanıyorum sadece yaşayan bilir demekle yetineceğim. Onda bu deli fişek ruh olduktan sonra mümkün olan en kısa zamanda tekrar edecektir bu yolculuğu. Artık tek renkli yaşar olduk. Her yer gri her şey gri...

Bu gece yunuslarımız yine misafirlik ettiler bize (ya da evsahipliği yaparak eşlik ettiler yolumuza). Bir de uçan balıklarımız. Tekneye ziyarete geldiler, biz de onları denize iade ettik. Çok meşguldük bu gece çoooooooooooooook.

0--

gün batımı bordosu 02.12.2007

15. günün sonunda 1.000 milin altına indik.
965 milimiz var Antigua'ya.
Bu ne güzel duygu; hedefe adım adım yaklaşmak.

Okyanus bize sabrı öğretiyor.
Halbuki ben kendimi sabırlı bilirdim.

Rüzgarsız günlerdeyiz.
Mazot planlaması bakımından
Makinayı yerinde kullanmak gerek.
Süratimiz 3 knot'lara düşünce
Yelkenleri değiştirelim
Makinayı çalıştıralım dedim dün iki kere.

Birincisinde biraz daha sabır dedim kendi kendime.
Tam 15 dakika sonra rüzgar çoğaldı.
Hiçbir değişiklik yapmadan süratimiz 5,5-6'ya çıktı.

İkincisinde gecenin 03:00'ü idi.
Artık sabrımın sonuna gelmiştim.
Nesrin'i uyandırdım.
Can yeleklerini giydik.
Manevra'ya başlayacağız.
Zırr!!! telefon, Cüneyt.
20-25 dakika konuştuk.
Bir güzel rüzgar. Sürat 6,5 knot.
Okyanus'un "Ham"ları "Pişirme" operasyonu olsa gerek.

Artık Antigua, St Vincent, Karayip
Kitaplarımızı okumaya başladık.
Kim ne zaman nereye gelmek istiyor?
Söyleyin artık!

Saat 14:00 UTC itibariyle pozisyonumuz:

17 derece 44 dakika Kuzey
44 derece 54 dakika Batı

Sizleri adım adım takip ediyorum, ve keyfnizin devamını diliyorum. Eskişehirde kar yağdı, o güzel ve meşhur soğuk, iliklerimize kadar işliyor, ama özlemişim, varsın üşütsün diyorum... Sizlerin her an daha keyifli olmanızı dilerken, mil mil bizden uzaklaşmanız, yüreğimi, burnumun direğini titretiyor, ama alısacağınız çaremiz yok... Yeter ki siz mutlu, mesut, afiyette olun...

SEVDA SARIKARDAŞO/LU, 02.12.2007

ATLANTİK GECELERİ **16. GECE**

Geceler yine erken başlıyor,saatler geri alındığından. Hava 17:00 gibi kararıyor. Türkiye ile saat farkımız 6 oldu. Artık her yeri ayrı ayrı düşünmek zorundayız. Pınar; 1 saat geri Türkiye; 6 saat ileri New Zealand; 17 saat ileri. Yani bir telefon etmeden önce, saat hesabını yapmak gerekiyor.

İlk nöbet Kemal'de, rüzgarsız alana girdik. Bunu biliyorduk Alpaslan'dan gelmişti bilgiler. Motorla gidiyoruz, önümüzde yine yağmur bulutları. Bu gece de squall ile karşılaşacağız. Nitekim rüzgar önce 30 knotlara çıktı, hemen yelkenler basıldı. Ardından yağmur başladı, bir saat kadar bardaktan boşalırcasına yağdı. Rüzgar iki saat kadar devam etti, biz de yelkene devam ettik; heyhat rüzgarımız kesildi. Yelkenleri topla, motora yol ver; okyanusta böyle geçer geceleeeeeer. Saat 05:00 İlker aradı İstanbul'dan. En önemli haber, sevgili Murat Elyazar evlenmiş. Deryalar kadar mutluluklar onlara.

Artık taze sebze olarak sadece domates, lahana ve havuç; meyva olarak elma, portakal, kiwi, mango var. Hepsinden 1-2 adet. Limonlarımız da var. Vitamin takviyesi yapıyoruz. Yıllardır kahvaltı masamıza uğramayan Nutella bile yenir oldu teknede. Serotonin takviyesi. Psikolojik dayanıklılık şart.

Geçişte herkes bir şeye takılıyor herhalde. Ben de griye ve bulutlara takıldım son günlerde. Gökyüzü gri, etraf gri, deniz gri, balıklar gri biraz zor oluyor böyle tek renkli yaşam... Ne yapalım diyorum ardından; bizim de kismetimize bu düştü okyanus karavanasından...

0--

fıstık yeşili 03.12.2007

17. günün içindeyiz.

Saat 14:00 UTC pozisyonumuz:

17 derece 43 dakika Kuzey

47 derece 02 dakika Batı

Okyanus'ta her gün sabah söylediğim bir söz var:
Bir gün daha bitti; ve biz dünü geri getiremeyiz!
Sıkılmanın ifadesi mi?
Güzel yaşanan bir günün sevinci mi?
Bilemedim.

Dünden beri rüzgarsız, motorla gidiyoruz.
Okyanus swell'leri de azaldı ve küçüldü.
Ufka bakınca meğerse görüş mesafemiz
Önceleri bir kaç swell uzaklığındaymış.
Swellerin yüksekliğinden ufku görememiştik.
Ufku dünkü derinliğini görünce bunu anladık.

Dün ufuk çizgisi çok ilerde, sonsuzdaydı.
Hatta Dünya'nın yuvarlak olduğu dahi sezinleniyordu.
Uçsuz bucaksızlık, ve sonsuzluk hissi;
Çok etkilendik.

Dün gece ise squall'larla beraberdik.
Atlantik'in sürpriz bulutları.
Koyu renkte korkutucular.
Ufukta beliriyorlar, yaklaşıyorlar,
Üstünüze tükürüyorlar.
Aynı anda rüzgar 30 knot'lara çıkıyor ve yön değiştiriyor.
Hepsi yarım saat.
Sonra eski hamam eski Okyanus.

Bugün sabah küçük bir heyecan yaşadık.
Yalpayı azaltsın diye mizena yelkeni basılıydı.
Sancak iskele yalpa yaptıkça darbe yapmaya başladı.
İndireyim diye gittiğimde ne göreyim?

Mizena bumbasının direklerle bağlantısı yok.
Kopilya düşmüş veya kırılmış, pim yuvasından çıkmış,
Bumba boşta, tente taşıyor ve vuruyor.

Hemen müdahale,
Yelkeni indir,
Bumbayı mandarla askıya al.
Kopilya bul,
Pimi monte et,
Kopilyayı geçir, kıvır, rahatla.

İyi ekiptik doğrusu.

Selamlar PANKKKKK'ın sevgi dolu insanları... Leman halamızdan ancak alabildiğimiz internet sitesi adresinden sizleri büyük bi merakla ve bi o kadar da heyecanla takip ediyoruz... İnanın bizlere bile bu işi o kadar sevdirdiniz ki ileriye dönük planlar yapmıyor değiliz yani :). Bu muhteşem ve bir o kadar da coşkulu serüveninizde sizlere biz Savaş ailesi komacannnnnnn sevgilerimizi yolluyoruz...

TÜLAY, OYTUN ve MERT SAVAŞ BEYÇİK, 03.12.2007

ATLANTİK GECELERİ 17. GECE

Swell'ler olmasa göl gibi okyanus. Motora kuvvet gidiyoruz. Bugün mizana bumbasının yerinden çıkması (tesadüfen yerinden çıktığını gördük) bizi çok heyecanlandırdı. Pimi yerinden çıkmış, bumba sadece elektrik kablosu ve güneş tentesine dayanarak duruyormuş. Bizim reis hemen yerine taktı. Ancak çok şanslıydık zira hava çok sakindi. Yine de öğle sıcağında 30 derecede sallanan teknede çalışmak gerçekten çok zahmetliymiş. İnşallah daha kötü bir şey olmaz da; mecburen kötü havada çalışmak zorunda kalmayız.

Bugün birlikte yola çıktığımız dostlardan bir mail aldık. Gerçi hergün onlarla mailleşiyoruz. Günlük yaptıkları işleri, yedikleri yemekleri, tutulan balıkları anlatıyorlar. Onlar dört kişiler, nöbetleri paylaşıyorlar, oyun oynuyorlar. Maillerinin sonunda sıkıldık artımmmmık mesajı veriyorlar. Oysa biz iki kişi ancak yetiyoruz herşeye. Bir de nöbetlerden beden yorgun düşüyoruz. Pek sıkılmaya vakit kalmıyor doğrusu. Artık 6-7 günümüz kaldı karaya ulaşmaya. Deniz tutması gibi kara tutması yaşar mıyız acaba?

Gece yine yakınımızdan geçen bir tekneyle konuştuk. Onlar da Barbados'a gidiyorlarmış. Artık herkesin birleştiği bir nokta var ki teknecilikte boyutlar çok büyüdü. O nedenle de bir çok marina mega yatlarla hizmet için organize olmakta. Arkadaşlar hariç son 17 günde karşılaştığımız teknelerin uzunlukları 32 m, 36m sonuncusu da 28 metre. Daha büyük, daha güçlü, daha gösterişli. Adım adım doğallıktan uzaklaşan doğal yaşam tarzları...

David Arkenstone (new age) dinliyoruz hafif hafif. O mu swell'lere eşlik ediyor, swell'ler mi O'na, bilmem ancak ortama son derece uyum sağlayan bir müzik oldu. Kemal'in deyimiyle Okyanus bu müziği benimsedi.

"Uyum içinde yaşamak ne güzel..."

0--

menekşe 04.12.2007

18. güne geldik.

Rüzgarsızlık aynen devam.

Motora kuvvet ama çok düşük devirle seyrediyoruz.

Makinamız max 2.400 devir, normal cruising devrimiz 1.800

Cruising devirde 9 litre mazot yakan makina

1.200 devir ile kullanınca harcamasını 3,5-4 litre civarına düşürüyor.

Sürat ise 7.5 knot'dan 5.5 knot'a düşüyor.

Dolayısıyla kaba bir hesapla mil başına harcanan

mazot neredeyse yarıya iniyor.

Teknenin bir depo mazotla alacağı yol yaklaşık iki katına çıkıyor.

Lüzumsuz bilgi, Bana ne? diyenler kusura bakmasın lütfen.

Sonuçta bizim, enerji ve su ihtiyacı için rezervlerimiz ayrıldıktan sonra

İki gün daha yol yapabileceğimiz mazotumuz var.

Hava tahminleri zaten rüzgarın o kadar beklemeden geleceğini söylüyorlar.

Bu arada irtibatla olduğumuz teknelerden 3-5 tanesi mazot yetersizliğinden

Durup rüzgar beklemeye başladılar bile.

Aynı zamanda iki gündür akıntı da lehimize değildi.

Yarım mil civarında ters akıntıyla gidiyorduk ki, bugün lehimize döndü.

Dün gece ARC teknelerinden biri bizi yakaladı ve geçti.

MATELOT 27 metre

İçinde 7 kişi.

Kısa bir telsiz sohbetimiz oldu.

250 civarında tekne bizden 1 hafta sonra yola çıktılar.

Bazı büyük tekneler bizi çoktan yakaladılar bile.

Bir düşünürseniz buraları bayağı kalabalık.

30 civarında biz varız. 250 ARC,

Başka gruplar da var.

Yani 400 civarında tekne şu anda Atlantik geçiyor.

Yatırımcı müteşebbis ruhum diyor ki:

Acaba Atlantik'te yol üstüne bir yüzer marina yapsak,
İçine bir mazot pompası, su yapıcı, jeneratör, duş, tuvalet koysak.
Nasıl olur?

Var mı aranızda para kazanmak isteyen?

Saat 14:00 UTC pozisyonumuz:

17 derece 32 dakika Kuzey

49 derece 14 dakika Batı

Gerçekten hayatta geri gelmeyen tek şey yaşadığın zaman,
aynı ırmak gibi... Akaaar gider. Acısıyla, tatlısıyla
bir saniye öncesini bile tekrar yaşamak mümkün değil...
Bazen "Seçmece yaşayabilseydik tekrar" dediğimiz anlar
olsa da, zamanı geriye döndürmek mümkün değil...
Önemli olan "keşke"leri en aza indirebilmek... :))
Ceviz kabuğunda geçirdiğiniz her bir saniyeyi bile
kaçırmamaya, satır aralarından ruh halinizi okumaya
çalışıyorum.

KARDEŞİNİZ NERMİN, 04.12.2007

ATLANTİK GECELERİ 18. GECE

İlk günler ağladık rüzgar, rüzgar diye; rüzgar geldi bulutlar ve yağmuruyla birlikte. Bu kez grilerden sıkıldık; hani nerede güneş, nerede masmavi okyanus demeye başladık. Okyanus'un mavisi ve güneşi görmeye başladığımızda ise bulutlar gitmişti rüzgarı da beraberinde yanına alarak. İnsanoğlunun garipliği işte: elindekinin kıymetini kaybettikten sonra çoook daha iyi algılıyor.

Motorla ağır devir yol almaya devam ediyoruz. Gündüz pamucuk pamucuk olan trade wind bulutları akşam üzeri toparlanmış yağmur olarak yağmak üzere etrafta yerlerini almışlardı. Gün batımında ayrı güzel bulutlar. Sanki denizin üzerinde iceberg var da; güneş de onların ardından batıyor gibi bu akşam. Güneş batar batmaz da renkleri siyaha dönüşüyor.

Kızılın, grinin, mavinin arasına serpiştirilmiş siyah pamucuklar gibiler. Sanki üflesen hepsi yer değiştirecek. Nasıl da naif görünüyorlar?

Ay artık son hilal halinde. Gökyüzünde yıldızlar da net olarak seçilebiliyor. Ara ara gördüğümüz uydular ise inanılmaz sahte parıltılarıyla bu doğal tablo içinde yerini alıyor. Ama kayan yıldızlar gerçek, dilekler ardarda sıralanıyor, çocuklaşıyorum adeta, nöbet süper bu gece...

Tan ağarırken siyah pamucuklar yine ufukta yerini aldı; önce bir grilik, sonra tatlı bir sarının ardından pembe bir ışık huzmesi tüm gökyüzünde; gri bulutlar acemi bir ressamın fırçası yanlılıkla değmişcesine her yerde.

Ve finaaaaaal: ateş topu bulutların arasından sarı kırmızı oklarını fırlatarak gökyüzünün kara gri örtüsünü deliyor ve yepyeni bir gün kendine özel renkleriyle başlıyor...

0--

mavi 05.12.2007

19. günü yaşıyoruz.

Her yer mavi.

Rüzgar yok.

Makinayı da stop ettik.

Çünkü 24 saatlik mazotumuz kaldı.

Bekliyoruz.

Ve Çok

S I K I L I Y O R U Z Z Z Z Z Z Z Z!!!!

Pozisyonumuz:

Atlantik'te bir yer.

Ne fark eder.

Sevgi ve heyecan dolu iletilerinizi merakla bekliyor, coşkuyla okuyoruz. Yakıtınızın azalması sizleri üzmesin. Rüzgarın sizinle olacağını ve PANK'ı hedefine ulaştıracığını biliyoruz. Yeter ki bu uzun yorucu yolculukta gerekli sabrı gösterin; okyanusun ortasında kendinizi yapayalnız sanmayın. Pek çok dostunuzun, arkadaşınızın aynı heyecan ve istekle sizlerle birlikte olduğunu unutmayın lütfen.

PANK, bizim de hayalimizi, arzularımızı gerçekleştirmek üzere yelken açtı. Yelkenleri en kısa zamanda gerekli rüzgarla dolacak ve doğanın size vereceği güzellikleri yaşayacaksınız.

MEHMET AKSAYAN, 05.12.2007

ATLANTİK GECELERİ 19. GECE

2,5 günlük motor seyrinden sonra mazotumuz artık sadece bir tam günlük kalınca, motoru kapatmaya ve rüzgarı beklemeye karar verdik. 2,4 knot hızımız var, 0,5-0,8 knot da akıntı olunca sürüklenerek gitmeye çalışıyoruz. Biraz da yelkenleri geleceğini tahmin ettiğimiz rüzgara göre trim ettik; 1-2 saat sonra o yönden rüzgar hafiften üflemeğe başladı. Sonra yavaş yavaş arttı ve bu gece 5-6 knot süratle harika bir seyir yapıyorduk. Şükür...

Akşamlar halen erken başlamakta. 5:30 p.m. gibi hava kararmaya başlıyor. 6:00 p.m.'de tamamen kararıyor. Biz de o saatlerde yemek faslını hallediyoruz. 7:00 gibi nöbetler başlıyor. Herkes 3 saat uyuyabiliyor. Bu uyku da yetmeye başlıyor. Artık gündüzleri de uyumaz olduk. Kitap okuyabiliyoruz rahatlıkla. Kemal bilgisayar ve telsizle ben de sudoku ve kitaplarımla vakit değerlendiriyorum.

Adalar kitaplarına başladık. Sevgili Cüneyt'ten, Nilgün ve Ali'den gelen pek çok kitap var elimizde. Bir kaç tane de ben aldım Pınar'la. Kaynak çok kısaca, gelin dostlar buralara, tadını çıkartalım beraber...

Ay, yıldızlar, kayan yıldızlar, mehtap, dalgalarıyla ve motor sesi olmadan bir seyir. Daha ne olsun! Ara sıra üzerimizden geçen yağmur bulutlarına da alıştık. Bizi hiç rahatsız etmiyorlar. Zaman gördüğümüz gibi alışmanın en büyük ilacı...

Yarına 500 milin altına düşüyor kalan mesafemiz. Bu hızla sanıyorum pazar gece veya pazartesi sabah Antigua'ya varabileceğiz. Hiç önemli değil. Teknemiz, yemek, içmek, rüzgar, yelken, bulut, güneş her şeyimiz yeterince var; keyfini çıkartıyoruz.

0--

her yer mavi 06.12.2007

20. güne geldik.

Dün akşam üstü, rüzgarımız geldi.
Motor stop, yelkenler fora.
Keyfimiz de eski yerine.

Cüneyt söylemişti;
Son iki gün zorludur diye.
Biz daha erken başladık herhalde.

Saat 14:00 UTC itibariyle pozisyonumuz:

17 derece 07 dakika Kuzey
53 derece 34 dakika Batı

470 mil yolumuz kaldı.
2.480 mil geldiğimiz düşünülürse bir şey değil.
Ama o son anlar işte.
Zor geçecekler herhalde.

Şu anda rüzgar açısı da çok uygun.
Bize full arma geniş apaz seyir imkanı veriyor.

Okyanusun PANK'ı avucunun içine alıp,
Karşı kıyıya doğru götürmesi
Çok keyifli bir duygu.

Bekleyin valllllllaaaaaaaa. Ne işiniz var ki?
Ne güzel işte, bizim gibi trafikte bekleyip çıldırmıyorsunuz ki...
Bi tavla atın sıkıntınız geçmez ise bir daha... Hatta iddialı
olsun karaya çıkınca yapılabilecek iddialar koyun. Bir yandan da
beklemenin keyfine varın. Sizin gösterdiğiniz cesareti
gösteremeyeceğimi biliyorum, asla okyanusu bir tekneyle geçemem,
benim gibilerin size özenmesinin keyfine varın. Gideceğiniz yeni
limanların kitaplarını okuyun (St.Tomas'ı bana ayırın) Bizim ne
zaman size kavuşacağımız halen meçhul ama hiç görmediğimiz daha
önce hiç buluşmadığımız bir yerlerde özlemle kucaklaşacağız. Hem

de o hiç bilmediğimiz yerde hiç susmadan konuşarak özlemlerimizi paylaşacağız, her şey bıraktığımız yerden devam edecek. Hatta belki okyanustaki sessizliği bile aratırız size:-)

SELMA MERGEN, 06.12.2007

Öyle güzel yazıyorsunuz ki biz de havadan sudan nasılsınız diyerek cevap yazmakta zorlanıyoruz... Artık bütün bu mailleri Sermet kardeşimiz bir kitap haline getirir diye düşünüyorum.

RÜYA POLAT & AHMET TULEZOĞLU, 06.12.2007

ATLANTİK GECELERİ 20. GECE

Alpaslan'dan mail var. "Rüzgar var diye gevşemeyin, iki gün sonra rüzgarsız alan başlıyor." deyince aldı mı bizi bir telaş. Hemen yelkenleri daha dikkatli trim ettik; 5-5,5 knot olan hızımız hemen bir knot arttı. Ancak karaya yaklaştıkça squall bulutları da fazlalaştı. Bu gece benim nöbetimde bir tane, Kemal'in nöbeti sırasında dört adet çok ciddi squall geçti üzerimizden. Squall anı bizim kırmızı alarm dediğimiz saatler. Rüzgar 30-35 knotların üzerine çıkıyor, yelkenler full arma olunca otopilot söz dinlemiyor; Kemal dümene geçiyor, rüzgar bir süre estikten sonra sıkı bir yağmur bastırıyor, yağmurun ardından rüzgar düşüyor herşey eski seyrine dönüyor. Bu olayın süresi yarım saatle bir saat arasında değişiyor. Aslında itiraf edeyim bu hava ilk günlerde olsaydı çok ciddi heyecanlanır, uykusuz kalır, geceyi ayakta geçirirdik. Oysa şimdi en azından nöbette olan uyuyabiliyor.

Baccus teknesiyle oldukça yakın gidiyoruz bu gün. Sıkça da konuşup paylaşıyoruz rüzgar, swell, gemi, tekne gibi gelişmeleri. Rüzgarla birlikte keyifler yerine geliyor. Her teknede olduğu gibi o teknede de bir takım aksaklıklar var. Onlar konuşulup fikir alış verişinde bulunuluyor. Bizim de yapılacaklar listemiz epey uzamaya başladı. Kemal'in dediği gibi eskime denizde ve suda daha çabuk oluyor. Uzun süreli ve sürekli kullanımda doğal yıpranmalar süreci daha da hızlandırıyor. İnşallah çok ciddi bir problemle karşılaşmadan yolumuzu tamamlayabiliriz.

Bu gece 400 milin altına iniyoruz. Sermet "Ne olacak abi Ataköy-Göcek" diyor. Doğru doğru da heyecan çoğaldı sanki. Cüneyt telefonda; "Hadi abi, Okyanus'ta mı yaşamaya karar verdiniz?" Seda; "Aman denizde çok kaldınız, kara çarpmasına dikkat edin" diyor, Bunun anlamı ilk bir kaç gün arabalardan uzak durmalıyız. Cüneyt'e iki defa araba çarpıyordu diyor.

Bakalım bize neler olacak??????

0--

mavilerle griler 07.12.2007

Mavilerle griler
Elele verdiler,
Galiba bizi geçirirler.

Oysa ki ne güzel alışmıştık.
Sanki 1.000 yıldır
Denizdeymişiz gibiydi.
Bitiyor mu ne?

Dün gemi bile gördük.
Demek ki yakınlaştık artık.

21. gün saat 14:00 UTC itibariyle pozisyonumuz.

17 derece 19 dakika Kuzey,
56 derece 04 dakika Batı
330 milimiz kaldı.

Bu heyecanlı bekleyişi ikinci kez yaşıyorum. Ama inanın hissedilenler, endişeler ve dualar hiç değişmiyor... Cüneyt ve Seda'dan haberleri İnanç'ın telsizi sayesinde alırdık, şimdi de Bekir Bey'in sayesinde sizden haber alıyoruz... Bu arada Derin okumayı söktü yakında size mail atabilir...
OLGA LÜLECI, 07.12.2007

Sesinizi duymak harika birşeydi. Şu anda Abant dönüşü bilgisayarın başına oturdum. Madem telefonumla ulaşamıyorum bende mail atarım dedim. Sabrınızla birbirinize olan bağlılığınızla ve sevginizle inanılmazsınız. Allah bozmasın.
Bizim yurt içi gezilerimizde Tayfun'la çıt çıkmadan keyifle binlerce km. yapıp dönmemiz arkadaşlarımız arasında epey takdir edilmişti. Ama okyanusta aynı performansı gösterebilir miyiz onu bilmiyorum. Yazdığınız mailler o kadar güzel ki etkilenmemek mümkün değil.

OLCAY-TAYFUN-GÜZİDE-CAN, 07.12.2007

ATLANTİK GECELERİ **21. GECE**

Bu gece neler mi oldu? Düşündüm, ancak bugün gelen bir e-mail öylesine anlamlıydı ki benim için o nedenle sözü bu üstada bırakmaya karar verdim.

“Al sana Atlantik tasviri... Sizinkine benziyor mu bakalım?

“Bambaşka bir heyecandır okyanusta yelken yapmak.

Kimi zaman yüreğini coşturur, kimi zaman kanını dondurur.

Okyanusla birlikte koşmak farklıdır, ona karşı gitmek farklı.

Bazen zordur 6-7 m yükselip alçalan dalgalarda karnını doyurmaya çalışmak.

Ayakta duramazsın, kapakları, dolapları açamazsın.

Deniz tutmasından korkup bazen tuvalete gitmek istemezsin.

Geceleri kendini bir köşeye sıkıştırıp zamanı öldürmeye çalışırsın büyük bir gayretle.

Tam yerime alıştım derken tepedeki hava dönmeye başlar,

yelkenler çırpınır ve çılgın bir yağmur başlar gecenin içinde.

Yağmurun, rüzgarın, dalgaların ve yelkenlerin patırtıları birbirine karışır.

Her şey yarım saatte olup bitiverir.

Zifri karanlıkta çırpınıp duran şartlara trim yapmaya

çalışırken, birden her şey normale döner.

Derin bir sessizlik çöker.

Yavaş yavaş arkandan sana yetişmeye çalışan rüzgarın

eskisinden ıslak uğultusunu duyarsın yine.

...ve koca dalgalar arasında buruldukça sürekli çatırdayan

geveze teknenin söylediklerini dinlemeye başlarsın.

Bir tropical squall görevini yapmış, itinayla üzerinden geçip seni uyandırmıştır.

Bir sonrakine kadar belki yarım, belki bir saatin var uyuklayacak.

Böylece sürüp gider gece okyanusta.

Sonra yerini mükemmel bir kızılık ile doğan güneşe terkeder.

Sakinleyen havayla kolayına bir seyir başlar.

İki yanında uzanan Ticaret rüzgarı bulutları, karikatüre

benzeyen halleriyle içini neşelendirir. Gecenin mahmurluğu

sabahın serinliği ve kahve kokusu birbirine karışır.

İlk ışıklarla birlikte, bazen bir sürü yunus takılır teknenin

burnuna. Onlar şovlarını tamamladıktan sonra tiz bir ses duyulur kamışın makarasından. 10 kiloluk bir Dorado'yu çekersin güverteye büyük bir çabayla. Sanki bütün gece gösterdiğin sabrın karşılığını verir okyanus. Kızgınlığı geçmiş sevgili gibi, cömertçe verir armağanlarını. Doyamazsın bu ilişkiye, büyük tad alırsın...” Ama siz doydunuz galiba ...:) Sabır ya kaptan ve çatlak tayfası.”

Eveeeeet bu da sevgili Cüneyt'in tasfiri.

Üstad bir yazmış pir yazmış. Başka söze ne hacet...

0--

kebab kırmızısı 08.12.2007

22. gün içindeyiz.

Kebab yedik bugün.

Ne kebabı olabilir?

Tabii ki Atlantik Kebabı.

Tarif isteyenlere Nesrin Usta anlatıyor:

Fas pidesi (Pita Ekmeği)

Kebabçı usulü küçük doğranır.

Corned Beef alınır. (Konserve dana kıyması benzeri)

Tereyağında, salça, yeşil biber, sarımsak, soğanla

Bir güzel pişirilir.

Pita'nın üzerine konularak servis yapılır.

İsteyenlere tereyağ ve salça sosu ilave edilir.

Afiyet olsun.

Filmin artık sonuna geliyoruz.

177 milimiz kaldı.

Biz bu filmi görmüştük diyorduk,

Ama öyle değilmiş.

Çift olarak, iki kişilik ekip olarak,

Sorumlulukları, kararları, sonuçlarıyla

Farklıydı bu geçişimiz.

Detaylar daha sonra.

Biraz merak edin bakalım.

Saat 14:00 UTC pozisyonumuz:

17 derece 08 dakika Kuzey

58 derece 55 dakika Batı

Az kalmış, hem de 24 saat kadar az!

Rüzsarsız bekleyişlerinizi çooooook hatırlayacaksınız, sanırım bize de defalarca anlatırsınız, biz de hiç bıkmadan anılarınızı dinleyeceğiz. Bana göre imkansız olan bir şeyin sonuna varmak üzeresiniz... Duygularınızı çok merak ediyorum. Bir yandan kaç kişiye nasip olabilir ki diye düşünmekten kendimi alamazken, diğer yandan, daha bitmedi ki diye düşünüp sizin adınıza seviniyorum, çünkü artık adrenalin bağımlısı oldunuz!:-))) Böyle bir yolculuk 2 insan için, hele yıllardır karı-koca ilişkisinde olan 2 insan için çok daha zor aslında. Hiç tanışmasan yada az tanışsan, hani... Köprüyü geçene kadar Abdurrahman Çelebi durumu olabilir.

Ama bunca yıl sonra "Abdurrahman Çelebi de yok! Vallaaa helal olsun... ne diyeyim ben size... Korktuk size belli etmemeye çalışarak, caydırmak için laf aralarında söz sıkıştırdık, bir sürü numara yaptık. Ama hep ürktük, size bir şey olursa diye. Ohhhh beeeee artık itiraf ediyorum. Kocamın telefonlarından sonra hep dua ettim sizin için... Senelerdir ayrı yaşasak da, benim için o kadar kıymetlisiniz ki, ikiniz de... Şimdi kendimi karşı kıyıda sizi bekliyor ve ilk kucaklıyor olarak görmek isterdim. Ne kadar da bencilim değil mi? Ama inanıyorum ki sizleri bu duygu yoğunluğuyla beklemek isteyen de çok insan vardır. Karşı kıyıda ya da İstanbul'da buluşmak üzere...

SELMA MERGEN, 08.12.2007

ATLANTİK GECELERİ **22. GECE**

Galiba geçişimizin son gecesi bu gece. Ne hissettiğimin analizini bile yapamaz haldeyim. Görev ve yol devam etmekte. Yemeğimizi hazırlıyorum, nöbetimi tutuyorum, ortalık toparla, gece hazırlıkları aksamasın. Yine bulutlarla dolu bir gökyüzü ve geceye merhaba dedik. 7:00-10:00 Kemal; 2 gemi gördü, Baccus'la konuştu, üzerimizden iki squall geçti.

10:00-01:00 Nesrin; bir gemi bir squall, birkaç yıldız, bolca bulut. Bulutlar yoğunluğunca düşünceler geçiyor beynimden, dalgalar Pank'ı döverken. Sanki yarın da böyle geçecek gibi... Ama bir yanımda hayır diyor, hayır yarın gece bambaşka bir alemdesin!!!!

Kapatıyorum gözlerimi, elektroniklerden gelen sesler;

- Şimdi otomatik sintine pompası su boşaltıyor;
- 26-34 bip
- 3 bip; wind wane rüzgar açısı değişti
- 2 bip; jeneratörü çalıştırmak gerek, aküler zayıfladı
- 1 trrrrrrrrrt; az sonra telefon çalacak biri arıyor...

Otomatik olarak o yöne doğrul, işini yap, problemi hallet, nöbete devam. Halatların gerginliğini çıkan seslerden anlayıp hemen trimi düzeltiyorsun. Gözün kapalıyken bile; rüzgar, dalga ve teknenin çıkardığı seslerden kaç knot hızla gittiğini kestirebiliyorsun. ALIŞMIŞTIK KISACA.

04:00-07:00 tanyeri gittikçe daha geç ağarmaya başladı. Saat 05:00 gibi hafiften bir aydınlanma başlıyor. Sonrası malum...

Ama o da ne, bu sabah nöbet başladığı anda teknenin burnunda bir aydınlık, aydınlık da değil bu bir ışık gölgesi...

Işık gölgesi nedir bilir misiniz? Kapkaranlık bir gecede, kapkaranlık bir denizin ortasındasınız. Sadece tepenizde çooooook çooooook uzaklarda yıldızlar var ve batıya doğru gidiyorsunuz. Güneşin size o taraftan sürpriz yapma imkanı yok. Oysa gökyüzüne uzayan bir sisli ışık huzmesi görüyorsunuz!!!

ADA? Evet!!!

ADA'nın ışıkları süzülüyor gökyüzüne... Sanki güneşte uzayan gölgeler gibi, uzayan ışıklar var gökyüzüne doğru. Bu ilk "LAND AHOY" değişim, karayı görmeden sessizce, zira Kemal'im uykuda. İçim kıpır kıpır ama "eeeeee sonra?"

diyorum, cevabı bulamıyorum. Bir boşluk yaşar mıyım acaba diye merak içindeyim.

Saat 06:00 Kemal'e "günaydın" demek üzereyken, otopilot farklı bir alarm vermeye başladı. Kemal kontrol etti, kilitlendi, çalışmıyor. Önce yedek otopilotu devreye soktuk, sonra Raymarine'ci dostumuz Orhan'ı aradık, neler olduğunu anlatırken Kemal bir anda başladı bağırırma "LAND AHOY, LAND AHOY" diye.

Uyuşmuş gibiyim, aynı anda otopilot kendiliğinden yeniden çalışmaya başladı. Hiç bir şey anlamadık. Telefonu kapatıp şaşkın şaşkın baktık birbirimize, sonra gülmeye başladık, ardından zıplamaya. Neden demeyin öyle oldu işte!!!

Bizim dışavurumumuz da böyle aksetti. Hemen elektrikli otopilot devreden çıkartıldı, hidroliğe geçildi. Derin bir "Ohh!" çekildi, duşlar alındı, üst baş değiştirildi, tüm yorgunluk emareleri yüzlerden silindi veeeeee karaya doğru ilerlemeye devam ediliiii.

Heyhat, kolay mı öyle karaya kolay ulaşmak? Son 5-6 saat içinde yaşadığımız en ciddi 4 squall birden geçti üzerimizden. Biz de anlamadık, bu Okyanus'un vedası mı yoksa Antigua'nın karşılaması mı?

Adaya daha önce ulaşan dostların ve farklı teknelerin konuşmalarını duyuyoruz telsizde. Biz de onlarla konuştuk. Harika. Daha da harikası böylesine özel bir yolculuktan sonra birilerinin karada seni karşılayacağını bilmek.

Ayvalık girişi gibi bir kanaldan geçerek Jolly Harbour Marina'ya bağlandığımızda 9 Aralık Pazar saat 13:00'tü. Tony ve Christine bize meyve sepetleri ve rum punch ikramı ile hoşgeldiniz dediler. Hoşbulduk palmyeler, turkuaz deniz ve adalar dünyası...

Bu gece hikayemiz de biraz uzadı. 30 Temmuz 2007 Ataköy Marina'dan bu yana ulaşmak istediğimiz hedef nokta burası idi ve geldik. Bunu söylerken dahi boğazımda bir yumruk, gözyaşlarım hazırda. Hem şükürler ediyorum Tanrı'ma bizi sağ salım, kazasız belasız buralara ulaştırdığı için, hem de herkesin arzularına ulaşabilmesi için ayrı dileklerde bulunuyorum.

Sonrasını ayrı başlıklarda paylaşmak üzere;

BİZ HOŞÇA GELDİK, SİZ DE HOŞÇA KALIN...

TEŞEKKÜRLER BİZİMLE BU SERÜVENİ YAŞAYANLARA...

0--

alaim-i sema 09.12.2007

23. Gün

Vardık ve devrildik.

Sadece yorgunluktan.

Hırpalandık son beş altı saat

Önce otopilot arızası.

Orhan kardeşle konuşurken

Bir çığlık “Kara göründüüüü”.

“Land Ahoy” denizci terimiyle.

O ne coşkuydu.

Tarifi zor.

Düzelde Otopilot kendi kendine ve

Sonra hava başladı.

Squall üstüne squall,

Yağmur, 45 knotlara varan rüzgar.

Anlamadık neye uğradığımızı.

Antigua hoş geldiniz mi diyordu?

Yoksa Atlantik güle güle mi diyordu?

Pata küte,

Üstümüzden sular geçe geçe

Geldik.

İnanması zor ama bitti.

Teşekkürler hepinize

Desteğiniz için

Varlığınız için.

Özel teşekkür Bekir dostuma,

Sizlerle bizleri

Kesintisiz aksaksız

Buluşturduğu için.

Sizlerden gelen bilgilere göre günlük yolculuk mili hesabına göre Şu anda karada olmanız gerekiyor.

Karayı ilk gördüğünüzde neler hissettiniz?

Yoksa boş verelim karaya çıkmayı hadi geri dönelim mi dediniz?

Yaparsınız da hiç belli olmaz.

Çok önemli bir arzunuzun ilk etabını gerçekleŐtirdiniz.

Sizlere helal olsun. Bundan sonra da her Şey gönlünüzce olsun.

SACİDE-BURHAN ÇOKBAŞ, 09.12.2007

newton beyazı 10.12.2007

Bir savaştı yaptığımız.

Yanlış anlaşılmalı.

Ne doğayla, Ne Okyanus'la, Ne havayla, Ne dalgalarla,
Ne zamanla, Ne tekneyle, Ne elektroniklerle, Ne birbirimizle,

Bir iç savaştı,

Nesrin'le birlikte yaptığımız, Ama her ikimizin ayrı ayrı.

İçsel savaşlarımızdı.

Galip var mı?

Taraf yok ki galip olsun.

Ben benle savaşırsam

Galip de ben mağlup da ben.

Korkmadık mı? Hem de çok:

Garip ama en fazla Apandisit iltihaplanmasından.

Yani acil ameliyat gerektiren bir hastalıktan.

Yüzen bir konteynere çarpmaktan,

Yangından,

Yıldırım düşmesinden,

Capsize olmaktan,

Direk kırılmasından,

Gece yüzeyde uyuyan balınaya çarpmaktan

Yaralanmalardan,

Kırık ve çıkıklardan

Denize düşmekten

Partnerin hayati sorumluluğundan,

Müdahale edilemeyen önemli arızalardan

(Otopilot, makina, elektronikler)

Squall'lardan

Az da olsa Hurricane ihtimalinden

Gece hiç birşey görmeden giderken bu senaryoları düşünmekten.

Mutlu olmadık mı? Hem de çok:

Üç gün çılgın gibi sallandıktan sonra buna alışmaktan,

Güneşin denizden doğup, denize batmasından,

Balinalar, Okyanus kuşları, Yunuslar,

Uçan balıklarla beraber olmaktan,
Squall'lardan sonraki Gökkuşaklarından,
Vücut ritminin yavaşlamasından,
İç hesaplaşmalarla Ruhumuzun yıkanmasından,
Süratle kalan milleri azaltmaktan,
İnanılmaz doğaya defalarca hayran olmaktan,
Şükür etmekten,
Üç haftadan sonra, "Land Ahoy" diye haykırmaktan
Ve sonunda, "Biz Yaptık!" demekten.

Evet bitirdik.
2.965 deniz mili.
Zig-zaglarla 3.000 milden fazla.
Toplam 535 saat
Yani 22 gün ve 7 saat.

Şimdi Karayip Adaları'ndayız. Orta Amerika.
Bir süre buralarda dinlenip gezeceğiz.
Sizleri sıklıkla ağırlayacağız.
Ara sıra Türkiye'ye geleceğiz.

Tekrar yollara düşünce ise e-maillerimize devam edeceğiz.

Duygularımıza kulak veren,
Duygularını bizlerle paylaşan,
E-maillerle, telefonlarla bizlere enerji pompalayan,
Dibe vurduğumuz anlarımızı yakalayıp, yükselmemize yardımcı olan,
Bunların dışında sadece yüreği ile destekleyen,
Hepinize çok teşekkür borçluyuz.

Bunu biz yaptık.
Bu bizim geçişimizdi.
Farklıydı diğerlerinden.
Ama en önemli fark sizlerdiniz.
Sizlerin varlığıydı.

Hepinizi çok seviyoruz.
Nesrin-Kemal

NESRİN ve KEMAL KAPTANLAR...

EN BÜYÜK KAPTAN BİZİM KAPTANLAR...

SANEM, YASEMİN, KENAN AÇIKALIN, 11.12.2007

Pazar akşamı evde yahu artık varmak üzeredirler diyerek telefona yapışıp metalik ulaşamıyor anonsunu duyunca ve bir kaç kez daha denememe rağmen ulaşamayınca korktuk doğrusu. Sonra oturup saat sayarak muhtemelen bağlanmış ve telefonları kapatıp uykuya dalmış olduğunuzu kararlaştırdık. Biraz önce Pank imzalı canlı mail'inle huzura erdim. Süpersiniz ve gerçekten Deniz camiası bir yazar kazandı seyahatin birinci bölümünden sonra...

SERMET TOLAN, 11.12.2007

Allah'a şükür ki güzel haberinizi duydum, ve kavuştuk senin özlediğimiz satırlarına. İnanın içim rahatladı... Mutlaka anlatacaklarınız pek çoktur, Ama önce kendinize gelmenizi, dinlenmenizi diliyorum. Sanki Eskişehir'e Nermin'e gelmişsiniz gibi çok sevindim.

SEVDA SARIKARDAŞO/LU, 11.12.2007

İnan hepimiz vardık karşı sahile sizin liderliğinizde... Uykusuz geceleriniz meğerse bulaşıcıymış. Çocuklar gibi şeniz artıktın. Çünkü arkadaşlarımız dev gibi bir Atlantik'i geçti... ERHAN İZMİR, 12.12.2007

Müthişsiniz, ve de başardınız gerçekten. Ben siz giderken bunun ne menem zor bir iş olduğunu tahmin ettiğimi herkese böbürlenerek anlatıyordum. Şimdi anlıyorum ki; GERÇEKTEN ne menem zor bir şey olduğunu anlamak, yaşamadan asla mümkün değil. Tüm maillerinizi dikkatle okudum.

Ama bir şey sööliim. Bu tecrübe sizi olduğunuzdan da aydın ve bilge yaptı eminim, yazılarınıza ve üsluba da yansıdı bana göre. Her bir yazı bir şiir adeta.

CEM MERGEN, 11.12.2007

Hoş geldiniz!!! Gerçekten saydığınız korkulacak nedenleri biz de sayıp, habire olmayacak inşallah deyip duruyorduk. Günleri say say bitmedi. Bize böyle geldi ise kimbilir size nasıl geldi bu 23 gün?

Ammaaaa balinalarınızı, yunuslarınızı, gökkuşaklarınızı çok kıskandım. Çok büyük birşey başardınız. Ne mutlu size.

TiJO, 11.12.2007

Ne denir bilmem ama süpersiniz.

Kıskandık mı? Hayır.

İmrendik mi? Evet.

Bir de gurur duyduk. İlk defa bir yakınımız böyle bir iş yaptı. Suyun üstünde karanlıkta gitmek, görmeden gitmek!!!

Sizi SEVEN AKAY AİLESİ, 12.12.2007

Karaya varmanızın huzuru sardı bizleri.

İnanın ki siz okyanusta iki başınıza mücadele ederken, biz sizin yerinize huzursuzluklar heyecanlar yaşadık. Hani maç oynanırken sahadakiler heyecan duymaz seyirciler kadar, işte aynen öyle oldu bizim heyecanımız. Sizden gelen her mail bir günün daha sağlık içinde geçtiğinin habercisi oldu bizlere. Sizden çok biz sıkıldık geçen dakikalar içinde. Kendi kendimize yorumlar yaptık, ne lüzumu vardı, burada hep birlikte olmak varken diye, her gün dualar ettik sağ salim bir yolculuk yapabilmemiz için. Bizim için ne kadar değerli olduğunuzu anlatmak istedik kelimelerle, güç vermek istedik telefonlarımızla, dostluğunuza ve arkadaşlığınıza ne kadar alıştığımızı ve daha uzun seneler bunları yaşamak istediğimizi hissettirmek istedik.

Sizin kadar biz de yol kat ettik birlikte Google Earth'e girip girip yerinizi belirledik günlerce. Kaç gün daha gider-siniz diye hesaplar yaptık. Ama şimdi sizin yaptığınızın gururu sardı içimizi. Sanki teknede biz de sizinleydik, dalgalarla biz de boğuştuk. Korkularınızı biz de yaşadık ve karaya hep birlikte vardık. Bizimle paylaştığınız için

teşekkürler...

Hadi gelin artık bekliyoruz...

BAHAR KORKMAZ, 11.12.2007

Reis ve korsan,

Helal olsun be başka ne diyebilirim ki. Önce kutluyorum sonra teşekkür ediyorum sizlere. Birincisi her mail'de, haber alıfta sanki ben de o kayıktaymış gibi heyecanlanıyor, adrenalin'im yükseliyordu. Sanki geçiyormuşçasına yaşadım.

İkincisi sağda solda konuşurken Atlantik geçilmesi üzerine, artık ben de "hava atacağım" ya onlar benim arkadaşım diye :)))

Hoşgeldiniz, mutlusunuz, mutluluğunuzu yürekten paylaşıyorum. "Çalışanlar çalışmadan sonra eğlenmeye de vakit ayırırlar" diye bir söz vardır. Şimdi eğlenme ve dinlenme zamanı.

SİNAN SOLEY, 12.12.2007

Bugün beni en mutlu eden şey sizden aldığım haber oldu.

Öncelikle geçişinizin sağ salim tamamlandığına çok sevindim. Hissettiklerinizi çok merak ediyordum. Hemen web sayfanızı açtım. Güncellemişsiniz. Bir nefeste okudum.

Çok da güzel aktarıyorsunuz yaşadıklarınızı ve hissettiklerinizi. İnsanın gözleri doluyor. Hiç tanımadığım, sadece fotoğraf ve yazılarınızdan bildiğim sizlerin binlerce mil uzakta yaşadıklarınız bana neden böyle dokunuyor anlamadım. İstanbul'a geldiğinizde tanışmayı çok arzu ederim. Şimdi hemen Google Earth'ü açıp rotanızı işaretleyip yazılarınızı yeniden okuyacağım.

EFE KARAIŞMAİLOĞLU, 12.12.2007

Öncelikle ikinizi de bu olağanüstü başarınız için tüm kalbimle kutluyorum. Gerçekten inanılmaz bir iş başardınız. Bu serüven boyunca size uzaklardan da olsa düşüncelerimizle, temenilerimizle, dualarımızla destek olmak ve bu takdire değer yolculuğunuza tanıklık yapmak da bir ayrıcalıktı.

Ben bu serüvenin aslında bir anlamda sizin bir çift olarak

hayat hikayenizi de simgelediğini düşünüyorum. Böylesi bir yolculuğu başarabilmek her ahvalde zaten çok çetin bir işken, sizlerin bunu bir ekip olarak başarabilmiş olmanız bir çift olarak ikinizin de ne denli özel bir çift olduğunuzun da en güzel simgesi.

Bence bu yolculuk kadar bu süreçte ikinizin dayanışması, ortak irade ve ruhu da buradaki bizler için çok önemli bir takım dersler içeriyor.

Her ne kadar Atlantik geçişiniz sırasında ses veremediysem de, sizlerin hayranlık veren bu müthiş serüveninizi an be an heyecanla o sınımsızca günlüklerinizden izlemediğimi sanmayasınız. Emin olun ki o Newton beyazı başlıklı son yazıda bahsettiğiniz tüm korkular ve endişeler (her ne kadar kafamdan kovmaya çalıştıysam da) aynen sizde olduğu gibi benim de zaman zaman aklıma düştü. Nesrin parmağını sıkıştırdığında acısını adeta parmak ucumda hissettim. Aslında yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki...

Ancak her defasında aklımdan kovdum.

Satırlarınızı okurken, bir kez daha doğaya yaptığınız meydan okumanın o bıçak sırtı risklerini farkettim. Adeta Boğaz'ın diğer kıyısına sandalla geçiyormuş kolaylığında herşeyi yaşattınız bize.

Oysa eminim ki bu deneyimi yaşayan sizler için bu yolculuk herşeye rağmen belirsizliklerle talihin bitmek bilmeyen bir bilek güreşi gibi gelmiştir. Ne mutlu size ve bize ki buradan sizin kismetiniz galip çıktı. Fakat bence en önemli ve hayranlık uyandıran unsur; sizin gösterdiğiniz o olağanüstü sabır, cesaret, metanet, irade, inanç ve takımdaşlıktı. İnanın ki rüzgar kesildiğinde sizinle birlikte umutla rüzgarı bekledim. Berrak günlerde ufuk çizgisinin sonsuz kavisini sizin gözlerinizle ben de ilgiyle takip ettim. Gök ve deniz mavisinin en parlak tonunu sizlerle beraber ben de keşfettim. Güneşin doğuşunu ve batışını adeta 360 derecelik masmavi bir platformda otururcasına ben de sizinle hayranlıkla izledim. Okyanusun karanlığı ile daha önce hiç olmadığı kadar yıldızlarla donanmış gecelerin büyüsunü hayal ettim. Gece

nöbetlerinin tedirginliğine eşlik eden o adeta yeryüzündeki tek insanmış dinginliğini hissettim. Sadece okyanusun sesinin egemen olduğu gürültüsüz ve koşturmacasız o dünyayı ben de sizinle yaşadım.

Sonsuz sessizliği dinledim ben de... Nesrin'in yemeklerini adeta sizlerle birlikte taam ettim. Ufak tefek hayal kırıklıklarınızı ve can sıkıntılarınızı sizinle yaşadım. Lakin hiçbir arıza veya aksilik çıkmasın diye de her defasında iyi dileklerimi ve dualarımı size yolladım. Eminim ki burada sizin için atan onlarca yürek de tıpkı benimki gibi aynı derin duyguları paylaşmıştır. İkinizi de bir kez daha hayranlık ve saygı ile yürekten kutluyorum.

Bazen çok uzaklaştığımı hissetsem de, peşinde koşulan hayalleri gerçekleştirme konusunda bana çok büyük bir ilham, umut ve cesaret verdiniz. Bence siz doğayla savaşı değil, onun size bu serüven boyunca cömertçe sunduklarıyla eşsiz bir ödül kazandınız. Bir çoğumuzun o insani kibirle çoktan unuttuğu doğayla barış ve uyum içinde yaşamının sonsuz hazzı, belki de sizin bu yolculuğunuza tanıklık etmekle bizlerin de düşüncelerinde ve düşlerinde yeniden filizlenecek.

CEM YÜNLÜ, 12.12.2007

Helal olsun size, başardınız işte...

Kemal'in sesini de duydum çok mutlu oldum ama sizleri ne kadar özlediğimi anladım. Şimdi bol bol dinlenin ve eğlenin son-
ra da gelin artık. Bu serüveni sizlerin ağızınızdan dinlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum (rakı ve balık eşliğinde olabilir).

BANU DOKUZER, 13.12.2007

Çok şükür karşı kıyıya salimen geçtiniz. Haritaya bakmasam sanki Üsküdar'dan Beşiktaş'a geçmiş gibi. Bize maillerinizle o kadar yakındınız ki. Hiç habersiz bırakmadınız. Çok yoruldu-
nuz. Dinlenin, gezin ve bizlerle paylaşın. Fena alıştırdınız. Ne yapalım? Bizde adeta sizlerle beraber dünya turu atıyoruz. Ha bu arada Eskişehir usulü tarhananız biterse haberimiz olsun.

AYÇA BAĞIŞLAR, 13.12.2007

Öncelikle sitenizi, internet'in uçsuz bucaksız ortamında surf yaparken, tamamen rastlantısal olarak bulduğumu belirterek yazıma başlamak istiyorum. Sitenizi bulduktan sonra, bir çırpıda yazılarınızı okuyup, resimlerinizi inceledim. Ve hep düşlerimde olan, ölmeden bir dünya turunun tam da içerisinde olduğumu anladım. Sizleri kutluyorum.

Ama biraz da kıskanıyorum, niye yalan söyleyeyim ki? :) Anladığım kadarı ile şu anda Karayipler'desiniz ve sanırım en heyecanlı etap bundan sonra başlayacak. Panama Kanalı, ardından Pasifik... Yazacağınız yeni raporları, anıları okumak için şimdiden sabırsızlanıyorum...

UĞUR İLBEYİ, 14.12.2007

Bir tanışmadığımız yazar daha. Kendisini de seremoni listesine ekledik, kitabını vereceğiz inşallah.

Yine heyecanlanarak okudum mailinizi.

Atlantik geçişini anlatan Nesrin Ablanın gecelerini de okudum. Bir an -pek mümkün değil tabii ama- kendimi yanınızda hissettim. Benim gibi yelkenliye daha önce hiç binmemiş birine bile bunları yaşattığınız için önünüzde saygıyla eğiliyorum :)

ELA ÇOLAKOĞLU, 14.12.2007

Süper süper süper.

Aslında söyleyecek başka bir söz bulamıyorum.

Okumayı en çok sevdiğim kitap grubu, yaşanmış olayların kaleme alınmış olanlarıdır. Size çok teşekkür ediyorum. Bizi bu gerçeklerden uzak tutmadığınız için.

ZEYNEP ÇOKBAŞ, 14.12.2007

Kemalciğim, öncelikle nazik sözcüklerin için çok teşekkür ederim. Ancak şunu itiraf etmeliyim ki sizin omuzladığınız iş her yönüyle öylesine etkileyici ki insanın yazarken özel bir

çaba sarfetmesine gerek bile kalmadan hissedilen duyguların doğal bir uzantısı olarak sözcükler parmakların ucundan ekrana akıyor.

Ben kendi adıma sayenizde bu serüvenin her etabını sizinle birlikte hissederek yaşama keyfini yakaladım. Bunun bir adım ötesi benzer bir rüyayı bizzat gerçekleştirmek olacaktır. Tabiatıyla böylesi bir hedef için arzu ve iradenin dışında maddi ve manevi birçok unsurun da doğru konjonktürde buluşması gerekiyor (bunu emin ol ki klasik bir bahane olarak ortaya koymuyorum). Lakin bence sizi yine de o büyük çoğunluktan farklı kılan hayallerinizin peşinden ısrarla ve inatla koşabilme kararlılığını göstermiş olmanızdır. Ben de dahil olmak üzere ezici çoğunluk düşlerini gerçekleştirebilmek değil adeta gerçekleştirebilmek için bahaneler üreterek yaşar. Kısacası pencereleri değil duvarları görür.

Bir anlamda insanların büyük bir çoğunluğu rüyalarının peşinde koşar gibi görünseler de aslında rüyalarından kaçarak yaşarlar. Kimbilir bu içgüdüsel kaçış belki de o malum “En güzel aşk hiç yaşanmamış olanıdır” dizesi misali “Düşlerin de en güzeli hala düşlenebilir olanıdır”... Nitekim imkanlar ve fırsatlar bileşkesi hayallerimizi bizlere yaşatma olanağını cömertçe sunduğunda bir çoğumuzu derin bir şoka bile sokabilir diye düşünüyorum.

Onun için değil midir bir şeyleri yapabilmek değil ama adeta yapamamak için mazaretler üretir dururuz. Oysa bu konuda Amerikalıların o klasik pragmatizmi içinde dile getirilen kısa ama özlü “If there is a will, there is always a way” sözü herşeyi özetliyor. Özellikle de size bunun için gıpta ediyor, saygı duyuyor, kutluyor ve iftihar ediyorum.

Ayrıca benim bir inancımı da pekiştirdiniz. Şöyle ki bir yolculuğu yaparken muhtemelen doğal dürtülerimiz nedeniyle büyük bir çoğunluk sabırsızlıkla ulaşılabilecek yere yani son destinasyona odaklanır. Oysa bana göre varılacak son noktadan daha ziyade yapılan yolculuktur işi büyümlü kılan.

Ne mutlu size ki hedefe ağır ağır ilerlerken bu özel yolculuğun sihirli gizemini ıskalamadınız. Zira seyahatinizin

en sıradan, en rutin günlerinde bile bu yolculuğun büyüü ama küçük bir balık, ama küçük bir kuş olarak ruhunuzdan günlüğünüze hep yansımaya devam etti.

Tabii kenarından köşesinden de olsa bu maceranın bir parçası olabilmek de gerçekten farklı ve özel bir duyguydu. Bunu bizlerle tüm sıcaklığıyla paylaştığınız ve daha da önemlisi bunun bir parçası olmamıza izin verdiğiniz için de sizlere teşekkür borçluyum. Eminim ki bu serüveni benim gibi sizinle paylaşma ayrıcalığına ve keyfine ulaşan birçok kişinin de yaşamında tıpkı benimki gibi yeni ve engin ufuklar açtınız.
CEM YÜNLÜ, 14.12.2007

Bu duygu yolculuğunu paylaşanlar, yani bu kitabın yazarları yüz kişi civarındalar. Onların da paylaştıkları güzel insanları hesaba katarsak üçyüz ile dört yüz kişi olmuşuzdur. Acaba bu duygu yoğunluğunu ölümsüzleştirmek güzel olmaz mı diye düşündük.

“Nasıl yapalım?” sorusuna Sermet’in cevabı bize Ceylan Şahin’i tanıştırmak oldu. Ceylan bizim web sitemizi inceledikten sonra “Kitapta en çok yapmak istediğiniz nedir?” diye sordu:

- Kelime hissettirmek midir?
- İnsanlara hayatlarında eksik olanı görmelerini sağlamak mıdır?
- Yoksa sizler bir seyahat acentası mısınız?
- Bu kitapla insanları yeni bir yere mi götürmek istiyorsunuz?
- Acaba duygusal iç yolculuğunuzu mu paylaşmak odaklanılması gereken nokta?
- Yoksa siz hep yoldasınız ve içinde benzer isteklerle, çaresiz dolanan insanlara bir kapı mı açmak istiyorsunuz?”

Sizce hangisi?

Nasıl, neden yaptım; ne oldu bilmiyorum. Beynimde uçuşup duran binbir duygu ve düşünce parmaklarımın ucuna kadar erişip de bilgisayar ekranında düzen içine giremediler uslu uslu. Ağzımdan, burnumdan kulağımdan birer birer havaya karıştılar onun yerine. Ben de arkalarından üfleyip, PANK'a doğru esen rüzgara kattım hepsini. Rotayı bulurlar umuduyla.

Elinizdeki kitabı okurken de, çoktan defalarca sorduğum soruyu bir kez daha yineledim kendime: Sahi neden yazmamıştım hiç? Evet, hep konuştuk telefonda, bağlantımızı hiç koparmadık PANK'la. Oysa söz uçardı, yazı kalırdı. Niyetle ısrarla iz bırakmamıştım bu serüvende kendimden?

Yepyeni bir bölüm başlamış hayat kitabımızda. Hepimiz deri değiştiriyoruz, yeniden doğma aşamasında. Can yakan bir süreç. Zonklama durulmuyor. Bağımsız bir yetişkin olmanın ne olduğunu daha yeni anlamaya başladığım zamanlar. Kendi ayaklarım üstünde durmayı becermenin yalpalayan gururu, ailemi terketmiş olmanın verdiği suçluluk duygusuyla elele. Çocukluğumdan bana kalan en canlı hatıra deniz yaşamırken, hikaye bensiz devam ediyor artık. Üstelik bana yabancı bir PANK'ta. Kucak açmak gerekiyor bu değişime, kolay olmasa da...

Neden buydu, ya da bilinçaltımda herkes gibi olmama güdüsüydü, ya da başka bir şey. Olan oldu. Yazmadım. Ama asla geç kalınmış değil.

Beynimde resim resim özdeşleştirdim onların yazdıklarını, ortak anılarımızla. Onları en iyi ben anladım. En azından öyle inandım. Ve yavaş yavaş onların -beni büyüten anne babanın- değişmesine, sarmaşık gibi hayatı sarmasına, çiçek açmasına, güneşe durup içine bakmasına, güneşten aldığı ışığı içine yansıtmasına, ve gökkuşağı olarak yeniden doğmasına tanık oldum. Önce sakin, uzaktan seyrettiysem de dönüşümü, içimde kaynamaya başlayan heyecan önüne geçilmez hale geldi sonunda. Her buluşmamızda yeni bir çift insan gördüm karşımda. Büyüyen bir hayranlık uyandıran. Ve ben onları birer akıl hocası, kafa dengi, dost ve sırdaş olarak yeniden tanıdım.

Siz, annem ve babam, yuvadan ayrılışınızın kitabını yazdınız el birliğiyle.

Ben size hoş geldiniz diyorum. Okyanusun bu yanındaki yeni dũnyanıza ve yeni kendinize.

Hoş geldiniz dostlarım!...

Pinar Ayata

